

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THREATEN HER...
AND HE WILL
WRECK YOU.

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE FIGHTS

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

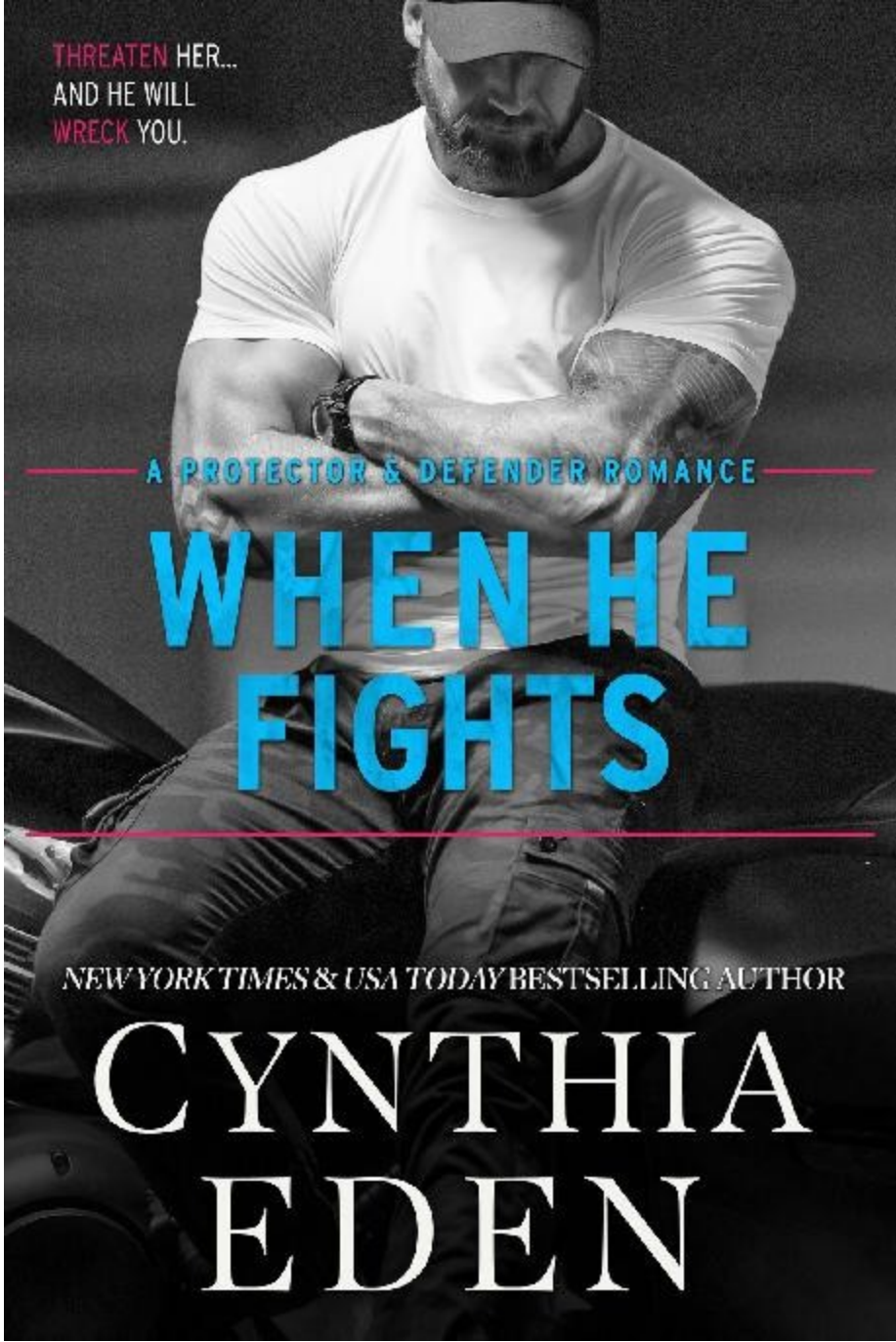
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

THREATEN HER...
AND HE WILL
WRECK YOU.

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE FIGHTS

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA
EDEN

Onu bir kabustan kurtardı.

Bir zamanlar Kane Harte, Anastasia Patrick'i cehennemden kurtarmıştı. Onu bir katilden kurtardı, korudu ve belki de onu sevmeye çok yaklaştı. Ama sonra ona yeni bir hayat verildi. Yeni bir isim. Yeni bir ev. Ve onun yeni dünyasında Kane'e ya da onun taşıdığı karanlığa yer yoktu. Bu yüzden o uzaklaştı. Arkasına bakmadı. Tamam, belki biraz arkasına baktı. Ya da çok baktı. Belki gözlerini her kapattığında onu hayal etti. Onu dava edin.

Kız kötü adamlara aşık oluyor. Bu bir tuhaflık. Bir kusur mu? Neyse ne.

Eski sevgilisi bir katil olduğu ortaya çıktığında, Anastasia "Ana" Patrick başının belada olduğunu biliyordu. Ama FBI devreye girdi, daha doğrusu, süper korkutucu, biraz şüpheli ve inkar edilemez derecede seksi Kane Harte devreye girdi. Onu korudu, ona yeni bir hayat verdi: yeni bir isim, yeni bir ev, yeni *bir Ana*. Ve aynı zamanda kalbini kırdı. Bu, daha önce bahsettiği kötü adamlarla ilgili sorunu. Tehlikeli derecede gizemli Kane'e aşık oldu, ama o uzaklaştı.

Kane, Ana'nın kalbini kırdı ama ona güvenlik sağladı. Tam olarak adil bir takas sayılmazdı...

Şimdi güvenli dünyası yıkılmış durumda. Tehlike, Anastasia —Ana—'yı bir kez daha buldu ve ona tek başına kaçmaktan başka seçeneği kalmadı. Geçmişinden gelen katil hapisten kaçtı ve onun peşine düştü. Ana kaçmak için çaresizce koşarken, bir daha asla görmeyi ummadığı koruyucusunun kollarına atılıyor.

Kane Harte bir adamı yüz farklı şekilde öldürebilir. Ayrıca gözünü bile kırpmadan bir kadının kalbini kırabilir.

Ona bir daha aşık olmayacak. Ana kesinlikle aynı hatayı bir daha yapmayacak. Bir kez yanmış, iki kez çok dikkatli. Ama bir kahramana ihtiyacı var ve Kane ölümcül sorunları çözme konusunda mükemmeldir. Onun yanında kendini kontrol edecek, Kane'e karşı hala hissettiği çılgın arzuya teslim olmayacak ve tabii ki, FBI onu katili yakalamak için yem olarak kullanmaya karar verdiğinde, Ana onların kurallarına uyacaktır. Seçme şansı yok, hayatta kalmak istiyorsa...

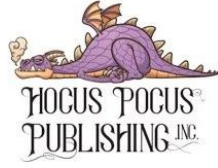
O kontrolünü kaybetmeyecek. Kurallara uymayacak. Ve istediğini alacak.

Kane bitti. Daha önce bir kez iyi adam rolünü oynadı ve Ana'dan uzaklaştı. Bu bir daha olmayacak. Bu sefer, ihtiyacına, takıntısına boyun eğecek ve onu asla, asla bırakmayacak. FBI, Ana'nın peşindeki katili yakalamak mı istiyor? Tamam. Onu yakalayacak, ama kararları veren ve sahneyi hazırlayan Kane olacak. Kane ve Ana sevgili rolünü oynayacaklar, sevgili *olacaklar* ve katili tuzağa düşürecekler. Kane, Ana'ya yönelik tehdidi ortadan kaldıracak ve çok uzun zamandır rüyalarını süsleyen kadını ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapacak.

Kane, onu ilk kez bırakarak bir hata yaptı. Şimdi, Ana ile ikinci bir şans için sonuna kadar savaşıyor. Ana'yı ele geçirmekten onu hiçbir şey alıkoyamayacak. Ne FBI, ne onun katil eski sevgilisi, ne de kendi kanlı ve karanlık geçmişi. "Kalpsiz" Kane Harte, Ana için hayatını ve kalbini ortaya koyacak. Ona ait olan bir şeye dokunmak mı? Onu incitmeye çalışmak mı? Bunun bedelini ödetecek.

When He Fights
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantizm
Kitabı 3

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler karakterler, yerler ve olaylar tamamen kurgudur.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2025 Cindy Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya özetler hariç, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu eserin hiçbir bölümü AI modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorun, yorum veya sorunuz varsa,

lutfeninfo@hocuspocuspublishing.com adresine başvurun.

build 2

*Kitapların dünyasına kaçarken, tüm dünyaya bir süreliğine
uzaklaşmasını söylemek isteyen herkese...*

Mutlu kaçışlar. Umarım en güzel macerayı yaşarsınız.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Epilog](#)

[Sırada... Yazarın](#)

[Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

BİR. Bir motel odası. Bir yatak. Son bir aydır onu koruyan devasa bir bodyguard. Her hareketini takip ediyordu. Yoğun, parlak, ela gözleriyle onu izliyordu. Yemeklerini paylaşıyordu. Sırlarını öğreniyordu. Dizlerini titretiren o derin, seksi, gür sesiyle onunla konuşuyordu.

Ve işte buradaydı. Onun gecesi. Onların gecesi. Onun *tek* şansı... "Diğer tüm odalar doluydu. Üzgünüm, sadece bir yatak var."

Ah. Evet. Yine oradaydı. Onu, olmaması gereken şekilde titretiren ses. Çünkü hayatı tehlikedeydi. Tehlikelerle çevriliydi. Seks, aklındaki en son şey olmalıydı.

Yavaşça nefes veren Anastasia Patrick, onu motel odasına kadar takip eden, son derece koruyucu, sert adamın yüzüne döndü. Adam kapıyı tekmeleyerek kapatmış ve kilitlemişti. Şimdi Kane Harte, kapının önünde, tıpkı olduğu gibi, devasa, yerinden kıpırdamayan bir nesne gibi duruyordu.

Anastasia yutkundu. Adam siyah bir tişört giyyordu. Gerçekten devasa omuzlarına ve pazılarına sığmak için gerilen ve zorlanan bir tişört. Cesurca bir mücadele. Kane her zaman tişört giyerdi. Ve Anastasia buna itiraz etmezdi. Nasıl itiraz edebilirdi ki? Neden itiraz etsin ki?

Dar tişörtler onu daha seksi gösteriyordu.

Lanet olsun. Korumasını arzulamaması gerekiyordu. Onun hakkında fanteziler kurmaması gerekiyordu. Ona... aşık olmaması gerekiyordu.

Ama aşık olmuştu. Evet, aşık olmuştu.

Ve bu gece, harekete geçeceği *tek* gece olacaktı. Çünkü belki de onu parçalamakla tehdit eden çekim tek taraflı değildi. Belki Kane de aynı yoğun, neredeyse delice güçlü çekimi hissediyordu. Belki onu harekete geçiren sadece adrenalin ve korku değildi. Belki hayatında ilk kez, kötü adama aşık olmuştur.

O kahraman olmaya çalışıyordu.

"Y erde yatacağım," diye ekledi Kane. Onun yanından geçip gitti. Çantalarını yere bıraktı. "Önemli değil."

"Uh... bunu yapmak zorunda değilsin." Sözleri çok yüksek ve keskin çıkmıştı.

Kane kaşlarını çatarak ona baktı. Sert çenesini sakal izleri kaplıyordu ve Kane, yıpranmış beyzbol şapkasını başına geçirmişti. Şapkanın altında kalın, koyu renkli saçlar uzanıyordu. Muhteşem saçlar.

Kane'in *muhteşem* olduğu söylenemezdi. Tam olarak değil. Muhteşem olarak tanımlanamayacak kadar iri, cesur ve tehlikeli görünüyordu. Adam gerçekten çok iriydi. Boyu en az 1,93 metre olmalıydı. Ağırlığını ise tahmin bile edemiyordu. Adamın her gramı saf kastı.

Kızın 1,63 metre boyunu gölgede bırakıyordu ve onu ilk gördüğünde, boyu onu tedirgin etmişti. Kendinden emin olamamıştı. Ama şimdi, ona güven hissi veriyordu. Düzeltme, Kane ona güven hissi veriyordu.

Sert, kare çene. Keskin, eğimli elmacık kemikleri. Uzun, keskin bir burun. Ve şimdiye kadar gördüğü en yoğun ela gözler... Tüm bu özellikler onu *tehlikeli derecede çekici* kılıyordu. Ölümcül derecede seksi. Ama geleneksel anlamda muhteşem değildi.

Ama geleneksel anlamda kim takar ki? *Kane çok seksi.*

Onu bir dağ gibi tırmanmak isterdim.

"Ana?"

Oh, ama o, adının kısaltılmış halini söylediğinde buna bayılıyordu. Adı yuvarlanıp gürledi ve neredeyse sevgi sözcüğü gibi geliyordu.

Ve bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. Ah, doğru. Yatak. "Benimle paylaşabilirsin," diye patladı Anastasia.

Mümkünse, yüzü daha da gerildi. Ama o anda, gözlerinde arzu, hayır, şehvet gördü. İlkel, neredeyse vahşi bir arzu.

Evet, lütfen. Nefesi kesildi.

"Bence... bu iyi bir fikir değil," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Oh. Peki... "Neden olmasın?" Oops. Belki sormamalıydı ama... *Kahretsin, neden olmasın?* "Dürüst olmak gerekirse, bana harika bir fikir gibi geliyor

. Kral boyu bir yatak. Açıkçası, iki kişi için tasarlanmış ve yerden çok daha rahat olmalı." Yer pek temiz görünmüyordu. Beş yıldızlı bir otelde değillerdi. Kaçıyorlardı, Kane onu gözlerden uzak tutmaya çalışırken, delik deşik yerlerde kalıyorlardı.

Saklanmak gerekiyordu çünkü...

Eski sevgilisi onu öldürmek istiyordu.

Eski sevgilisi. Onun dehşet verici bir şekilde keşfettiği, güçlü bir mafya üyesi ve tetikçiydi.

Keşfini FBI'ya bildirmek için acele etmişti. Ondan bir dinleme cihazı takmasını, geri dönüp kanıt toplamayı istediler. Ona yeni bir hayat vaat ettiler. Onlarla çalışırsa güvenliğini sağlayacaklarına söz verdiler.

O, onların istediği her şeyi yaptı ama...

Eski sevgilisi gerçeği öğrenmişti. Şimdi onun peşine düşmüştü. Yetkililer onu bulamıyordu. Görünüşe göre ortadan kaybolmuştu. Logan Catalano'nun şüpheli bağlantıları düşünüldüğünde bu oldukça kolay bir işti.

FBI, onun Anastasia'yı öldürmeyi planladığından korkuyordu. Bu yüzden, aşırı koruyucu bir bodyguard ve gözden uzak bir motelde saklanma durumu ortaya çıktı. Anastasia da kendisi için aynı korkunç sonun gelmesinden endişeliydi ve bu yüzden yeni bodyguardıyla kaçmak zorunda kaldığında hiç itiraz etmedi.

Eğlenceli bir gerçek mi? O yaşamaya devam etmek istiyordu.

Yaşamayı seviyordu. Onu dava edin. "Yerde yatmak benim için sorun değil," dedi Kane.

Gözlerindeki şehvet kaybolmuştu. Kane hakkında çabucak öğrendiği bir şey, bu adamın duygularını gizlemede çok başarılı olduğuydu. Merhaba, stoik ifade. Ama o parlamayı görmüştü ve artık onun zırhında bir zayıf nokta olduğunu biliyordu. "İstediğin bu mu?" Evet, sesi nefes nefese kalmıştı. Elinde değildi. Cesaretini iki eliyle kavrayarak, aralarındaki mesafeyi kapattı. Kane'in tam önünde durdu. Başını geriye eğdi ve onun muhteşem gözlerine baktı. "Bana gerçekten ne istediğini söylemeye ne dersin?" Boğuk.

Çenesi sertleşti. "Ana."

"Kane." Bir elini göğsüne koydu. *Aman Tanrım.* Çok sert. Çok güçlü. Çok seksi.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Ne iyi fikir değil?" Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hiç anlamıyor muydu? Risk alıyordu, ama Anastasia buna değdiğini düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, *her türlü* riske değebilirdi.

"Eğer seninle o yatağa girersem..." Kane'in sözleri kesildi.

"Ne olacak?" Vücudunun ısısı ona ulaştı ve onu sardı, zengin, erkeksi kokusu onu baştan çıkardı ve tahrik etti.

"Seni becereceğim."

Ağzı açık kaldı. Evet, tatlı zafer, az önce o sözleri söylemişti... *Yüksek sesle*. Sonunda, adam aralarındaki kaynayan arzuyu dile getirmişti. O arzuyu neredeyse ilk andan itibaren hissetmişti. Görmezden gelmeye çalışmıştı. Karşı koymaya çalışmıştı. Ve sonra vazgeçmişti. Kane'e karşı anında bir çekim hissetmişti. Vücudunu onun için adeta yakıp kavuran inanılmaz bir kimya hissetmişti. Ve o da aynı şekilde hissettiğini söylüyordu.

"Güzel." Anastasia parmak uçlarına yükseldi. Ellerini onun omuzlarına doladı ve onu ve o lezzetli ağzını kendine yaklaştırmaya çalıştı. "Tam da bunu yapmanı istiyorum."

Adam ellerini onun beline doladı. "Hayır."

Evet. Birçok yönden... evet. "Neden olmasın?" Gözleri onun gözlerini aradı.

"nk k o r k uyorsun. Çünkü uçurumun k e n arında yaşıyorsun. Çünkü net dşnemiyorsun."

"Kane?" Kalbi göğsünde hızla atıyordu. "Evet?"

"Sus ve beni p."

Ve yle yaptı. Güçlü elleriyle onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı, ona sarıldı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. *İten patlama. Patlama.* Her neyse. Beyaz sıcak bir şehvet damarlarında dolaşırken tüm vücudu alev almış gibiydi. Ağzı açıktı. Onunki de açıktı. Dili ağzına girdi, tattı ve aldı. Göğüs uçları sertleşti ve cinsel organı titredi, ıslandığını ve çok tahrik olduğunu biliyordu ve hepsi bir pckten kaynaklanıyordu.

Tırnakları onun omuzlarına battı. Bir inilti çıktı ağzından. Tüm kontrolünü kaybetti ve çaresiz bir kadın gibi onu öptü.

Kane.

O, onun rüyalarında, zihninde, fantezilerindeydi. Ve çok sinsi bir şekilde, kalbine girmeyi başarmıştı.

Bacaklarını Kane'in beline doladı. Kane onu zahmetsizce tutarken, bu normal bir hareket gibi görünüyordu. Kane onları hareket ettiriyordu. Hayatı buna bağılmış gibi onu öperken, birkaç hızlı adım attı. Sonra sırtında sert, düz bir duvar hissetti. Kane onu vücuduyla - aşırı derecede tahrik olmuş vücuduyla - ve duvar arasında sıkıştırdı.

Kane devasa boyutlarda bir vücuda sahipti ve ona sertçe giren penisi de aynı derecede devasaydı.

Ama belini dikkatlice tutuyordu. Her zaman çok dikkatliydi. Bu arada, o sadece adamın kıyafetlerini yırtıp Kane'in üzerine tırmanmak istiyordu.

"Hayır." Adam ağzını onunkinden ayırdı. "Yapamam. Yapamayız." Nefesi titriyordu. Geri çekilmedi. Onu duvara yapıştırmaya devam etti.

Bacakları beline dolanmaya devam ediyordu. Tırnakları hala omuzlarında, tişörtünü delip geçiyordu. "Kane?"

"Bunu istemiyorsun."

Oh, kıvrılan kalçaları istediğini söylüyordu. "Seni istiyorum." Sadece açık olsun diye.

"Bu lanet olası bir yer değiştirme. Gray bana bu bokun olacağını söylemişti." Sert bir nefes verdi. "Sen beni istemiyorsun. Sen benim sunduğum güvenliği istiyorsun."

O anda *güvenlik* yüzünden tahrik olmamıştı. "Ne istediğimi biliyorum."

"Ana..."

Özlem onu sardı. "Sanırım sana aşık oluyorum, Kane." Bacaklarını beline dolamaya devam ederken yaptığı sert bir itiraf.

Onun sözleri üzerine, Kane'in gözleri parladı ve o...

"Hayır." Çok kararlıydı. Kane uzaklaştı. Aynı anda onu yere indirdi. Spor ayakkabılı ayakları yere çarptı.

"Sen beni sevmiyorsun," Kane reddetti. Kesin bir şekilde.

Kalbi hızla atmaya devam ediyordu, ama tüyleri diken diken olmuştu. "Bana ne istediğimi söyle. Ne istemediğimi söyle. Ne zaman ve kimi sevmediğimi söyle." Kollarını karnına doladı. "Sanırım kendi duygularımı en iyi bilen kişi benim."

"Ana." Ona uzandı ama... kendini durdurdu. Ona dokunmak yerine, elleri onun arkasındaki duvara düz bir şekilde dayandı. "Korku ve adrenaline yaşıyorsun. Duyguların çok karışık. Ben senin için güvenli bir limanım. Ama benim için hissettiğini *sandiğın* şey? O geçici. Tehlike geçtiğinde, yeni bir hayatın olduğunda ve tüm bunlar sadece kötü bir rüya olduğunda, beni pişman olacaksın."

Onu asla pişman olamazdı. "Seni istiyorum. Sana aşık oluyorum." Gözleri parladı. "Beni tanımıyorsun."

"Ben..."

"Sana kendim hakkında anlattıklarımı biliyorsun. Hayatımın parçalarını. Beni güvenli *sanıyorsun*, ama değilim. Senin eski sevgilin kadar tehlikeliyim ve ihtiyacın olan son şey benim gibi biriyle ilişki kurmak. Çünkü yanılıyorsun. Ben güvenli bir liman değilim. Ben bir kabusum. Kendini bana verirsen, ka amayacağın bir kabus. Bu çizgiyi aşarsak, ka amayacağın bir kabus." Başını ona yaklaştırdı.

Gözlerinden bakışlarını ayıramıyordu.

"Seninle yatmak mı? Eğer bunu yaparsam, seni bırakmam. Seni bırakmamın zamanı geldiğinde, senin yeni hayatına devam etmenin zamanı geldiğinde, *seni bırakmam*."

Bu neden bu kadar kötü bir şeydi? "Belki birlikte bir hayat kurabiliriz."

"  nk  sen canavarlarla sevişmeyi seviyorsun?"

Onun sözleri canını *yaktı*. Kendini tutamayıp irkildi.

"Lanet olsun! Ana, ben..." Duvardan uzaklaştı. Ondan uzaklaştı. İki adım geri attı. Hayır,   . Dört. Ellerini yumruk yapıp yanlarında durdu. Kane derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. "Sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun."

Kız, onun onu sikmek istediğini sanmıştı. Oysa Kane, aralarına yeni duvarlar  r yor gibiydi.

"Kurallar var," dedi Kane, geniş omuzlarını geriye doğru çekerek. "Birinci kural, tanığı becermeyeceğim. Onu koruyacağım."

Doğru. Tanık. O tanık idi.

"Tanığı saklamam. Hayatımda ona yer yok."

Acımasızca. Gözleri yaşlarla doluğu için hızla gözlerini kırptı.

"Onun hayatında benim için yer yok," diye devam etti düz bir sesle.

Çünkü o bir yer istemiyordu. O, Kane için hayatında seve seve bir yer açardı.

Bakışları onunkinden hiç ayrılmadı. "Sikişmek her şeyi değiştirir."

Bunun olacağından o kadar da emin değildi. Anastasia hiçbir şeyin değişmeyeceğinden korkuyordu. Seks yapacaklardı. Çılgınca, inanılmaz bir seks. Ve zamanı geldiğinde o yine de çekip gidecekti.

"Sana dokunmamaya çalışıyorum." Elleri şu anda sıkı sıkı kapalıydı. "Bütün irademi kullanmam gerekti, ama başardım. Seni izliyorum. Senin için acı çekiyorum. Ama seni elde etmemem gerektiğini biliyorum. Sen benim olamazsın."

Neden olmasın? Hayır, sormayacaktı. Zaten yeterince reddedilmişti.

"Yerde yatacağım," dedi Kane.

Tabii. Onu sikmemek için daha iyi. Ona baktı. O da ona baktı. Zaman çok yavaş geçiyordu.

"Bu gerçek değil," dedi. "Hissettiğini sandığın şey? Geçip gidecek. Daha önce de oldu."

Oh, bu daha da acı vericiydi. "Sık sık sana aşık olan tanıklar oluyor mu?" *Kimi sikiyorsun? Ya da, sikmiyor musun?*

"Yakınlık. Zorunlu yakınlık. Tehlike. Adrenalin. Duygularınla oynayan ve şehvetini yönlendiren bir cadı iksiri." Kenara çekildi. Elleri gevşedi. "Bu gerçek değil."

Öyleyse neden gerçekmiş gibi hissettim?

Boş bir buz kovası aldı. "Biraz buz getireceğim," diye mırıldandı aniden. "Buz, biraz soda. Ve, ah, bu akşam yemek yemedin."

İştahı yoktu.

"Belki otomat makinesinde senin çok sevdiğin şekerlemelerden bir tane bulabilirim."

Gerçekten mi? Onu bir çikolata ile teselli etmeye mi çalışıyordu? Bir çikolata seksle aynı şey değildi ve o çok incinmişti. Reddedilmişti. Çünkü Kane anlamamıştı. Onun için hissettikleri sadece güvenlikle ilgili değildi. Ya da kafası karışık, yerinden edilmiş saçmalıklarla da ilgili değildi.

Hayatında yaşadığı her şeyden daha gerçektir.

"Hemen dönerim." Sonra adam motel odasından . Kapı arkasından kapandı.

Tabii. Adam resmen kaçmıştı.

Neden olmasın?

Yatağa baktı.

Tek bir motel odası. Tek bir yatak.

Kalbi kırık ve tamamen reddedilmiş bir Anastasia.

* * *

"Sikiş, sikiş, sikiş," Kane, motel odası 103'ün önünde dururken nefes nefeseydi. Odanın yanındaki dış ışığın sert parıltısı altında ellerine baktı ve lanet olsun, parmakları gerçekten biraz titriyordu. Ana'yı çok istediği için titriyordu.

Aptal buz kovalarını daha sıkı kavradı.

Onu hemen orada, duvara yaslayarak becermek istedim. Onu sert ve derinden becermek ve onun benim etrafımda boşaldığını hissetmek istedim. Onu çığlık attırmak istedim. Tırnaklarının sırtımı tırmalamasını istedim.

Onu asla, asla bırakmak istemiyordum.

Motel odasından uzaklaştı. Buz makinesine doğru yöneldi. Soğumaya ihtiyacı vardı çünkü gerçek şu ki, o yanındayken vücudu her zaman aşırı hızda çalışıyordu. Onu koruması gerekiyordu, lanet olsun. Onu sürekli soymak ve orgazm olurken çığlık attırmak istemiyordu.

Köşeyi döndü. Makineyi gördü. Motorun vızıltısını duydu.

Doğru olanı yapmıştı. Çizgiyi aşp onunla yatarsa, bedelini çok ağır öderdi. Koruma işini sadece arkadaşı Gray'e iyilik olsun diye kabul etmişti, ama Kane davayı mahvederse FBI çok kızardı.

Ya da onu becerirse.

Kovayı dağıtıcıya soktu. Düğmeye bastı ve buz parçalarının dökülmesini izledi.

Doğru olanı yaptım. Çünkü o, Ana için asla doğru kişi olamazdı. Onu ne kadar isterse istesin. Yakında yeni bir kimlik alacaktı. Yeni bir hayat. Onun gibi bir piçin adımlarını engellemesine ihtiyacı yoktu.

Ve ona gerçeği söylemişti. En azından kısmen. Onu götürürse...

Onu bırakabileceğimi sanmıyorum.

Buzlar küçük kovaya düşmeye devam ediyordu. Makine çok gürültülüydü. Çınılıyordu. Guruldiyordu. Gıcırđıyordu. Bakışları sola kaydı. Bir otomat makinesi duruyordu. Yarısı doluydu.

Ana'nın en sevdiği şekerlemeyi aramaya başladı. Kadın fıstık ve sütlü çikolatayı çok severdi.

Ve Ana beni sevdiğini söylemişti. Bana aşık olduğunu söylemişti.

Buz kova doldu ve yere döküldü.

* * *

MOTEL ODASININ kapısı arkasından açıldı. Menteşeler hafifçe gıcırđadı. Anastasia yavaşça nefes verdi ve omuzlarını dikleştirdi. Beş dakika geçmişti, sadece beş dakika, ama kendini kontrol altına almıştı. O sinir bozucu gözyaşlarını sildi. Sonuçta, ağlamak ona baş ağrısından başka bir şey vermiyordu. Kane'in gözyaşlarını görmesini istemiyordu. İçinin parçalandığını ve kalbinin kırıldığını bilmesini istemiyordu.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve arkasını döndü. "Senin çok sevdiğin o ucuz korku filmlerinden birini izleyebiliriz diye düşünüyordum..." Anastasia durdu.

Çünkü açık kapıda duran Kane değildi.

Orada duran eski sevgilisiydi. Logan Catalano, buruşuk bir g  mlek ve soluk renkli bir pantolon giymiş, ona sırtarak bakıyordu. "Seni buldum."

Bir adım geriye sendeledi.

Logan anahtar kartını cebine koydu. "Resepsiyon g  revlisine odamın kapısının kilitlendiğini s  yledim. Yirmi dolar karşılığında, kimlik sormadan bana yeni bir anahtar verdi." Eşiği geçti, *Rahatsız Etmeyin* tabelasını astı, sonra kapıyı kapattı. Kilitledi. Ana kilidi ve kapıdaki k    k ikincil kilidi. "Yeni erkek arkadaşının gitmesini bekledim. Sonra içeri girdim."

Kane onun erkek arkadaşı değildi.

Onun erkek arkadaşım olmasını istedim.

Logan eğildi, ayak bileğine uzandı ve kalktığında elinde bir bıçak tutuyordu. "Korku filmi mi dedin tatlım?" Bıçağın keskin bıçağı parladı. "       dizi izlemene gerek yok. Seni gerçek hayatta bir çığlık kraliçesi yapacağım. Hemen şimdi." Ona saldırdı.

O  ığlık attı. Elinden geldiğince y  ksek sesle.  ığlık attı ve koştu, ama adam kapının     deydi, bu y  zden koşabileceği tek yer banyoydu. Anastasia, içeri girip onu dışarıda kilitleyebileceğini d  ş  nerek k    k banyoya daldı. Kane geri gelene kadar orada g  vende kalabilirdi. Kane geri gelecekti. Bundan emindi.

Ama banyoya ulaşamadı. Logan onu arkadan yakaladı. Parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu yakaladı, sonra da alnını banyonun kapı çerçevesine çarptı.

V  cudunun her yerinde bir sarsıntı *hissetti*. Acı dolu bir inilti çıkarırken nefesi titredi.

"Sana çok kızgınım, Anastasia," diye homurdandı. Ağzı kulağındaydı, nefesi kulak kepçesine   fl  yordu.

Anastasia. Ona her zaman tam adıyla hitap etmişti. Belki de bu y  zden o adı sevmemeye başlamıştı. Belki de bu y  zden Kane'in kısaltılmış versiyonunu çok daha fazla seviyordu. Ana...

Yeni bir

insandı.

Yeni bir hayat.

Bıçak boğazındaydı.

"O kadar kızgınım ki, benden af dilemek için *yalvarmanı* sağlayacağım."

Bir damla kan boynundan aşağı süzüldü.

Gözleri yaşlarla doldu. Yine o aptal gözyaşları. Gözyaşları onu kurtarmayacaktı. Savaşmak kurtaracaktı.

Ama adam onu kapı çerçevesinden çekip yatak tarafına fırlattı. Anastasia yatağın kenarına çarptı. Küçük komodinin önüne düştü. Anastasia saçlarını kenara itip saldırganına baktı.

Adam ona gülümsedi. Klasik bir yakışıklılık. Parlak yeşil gözler. Altın rengi ten. Gamzeler. Ve eli... sağ eli, üzerinde kıvrımlı dövme olan eli bıçağı kavıyordu. "O güzel yüzünü kesmeyeceğim," diye söz verdi. "Ama yalvaracaksın."

Ona doğru koştu.

Ayağa fırladı. Başındaki baş dönmesini ve zonklamayı görmezden geldi ve komodinden lambayı kaptı. Ona fırlattı. Lambayı göğsünden sekti. Sekip yere düştü ve *parçalandı*.

"Orada sessiz olun!" Bir şey duvara çarptı. Sanki yan odadaki kişinin yumruğu gibi ses çıkardı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İmdat!" Yan odadaki insanlar onu duyabilirdi. "*İmdat!*" Yatağa atladı ve yorganların üzerinde koştu. Onu duyabilirlerse, ona yardım edebilirlerdi.

Logan ona saldırdı. İkisi de yatağa çarptı. Yüzüstü yere düştü, Logan üstüne çıktı.

Onun kahkahası onu alay ediyordu. "Kimse sana yardım etmeye gelmeyecek, Anastasia. Seni yakaladım."

Bıçak yan tarafına bastırıldı. Bıçağın ucu onu kesti.

"Çok pişman olacaksın," diye yemin etti Logan, bıçağı daha derine batırırken.

Motel odasının kapısı açıldı. Duvara çarptı. Çok belirgin bir çarpma sesi. "*Ana!*" Bir kükreme. Sanki devasa bir canavardan çıkmış gibi gelen gerçek, derin bir kükreme.

Kafası kapıya doğru döndü. Dudaklarında bir gülümseme belirirken, bir titreme onu sardı. "*Kane.*"

Kane geri dönmüştü.

Kane oradaydı.

Her şey yoluna girecekti.

O zaten odanın diğer ucuna koşuyordu. Kapıdaki ikinci kilit onu dışarıda tutamamıştı. Kapıyı tekmelemiş ya da yumruklamış ya da başka bir şey yapmıştı ve o...

Logan onu kaldırdı. Bıçağı boğazına dayadı. "Onu kulaktan kulağa keseceğim."

Kane silahını çekti. Kız gözlerini kırptı.

"Seni kafandan vuracağım," dedi Kane düz bir sesle. "Onu kesmeyi bitirmeden önce, ölmüş olacaksın."

"Um, bekle!" Anastasia boğazını temizledi. Bu hareket bıçağın onu hafifçe kesmesine neden oldu. *Hepsi sakinleşmeliydi.* Kesilmeyi önlemek isterdi. Elbette bu mümkün olabilirdi, değil mi?

"*Alnına ne oldu böyle?*" Kane hırladı. Çok acıyordu. Zaten morarmış mıydı?

Muhtemelen.

Logan onu yataktan çekti, ama battaniye bacaklarına dolanınca kayıp düştüler ve o sert bir şekilde yere düştü ve düştüğü anda Kane silahını ateşledi.

Silah patladı.

Bıçak yanına düştü. Anastasia başını korudu ve çığlık attı. Logan, Kane'e doğru koşarken onun üzerinden atladı. Ama Kane ikinci kez ateş etti. Ve merminin ete saplanması sesini duydu.

Elleri aşağı inmeye başladı.

Logan tam onun önüne düştü. Çığlıkları etrafında yankılandı. Dizleri altında, elleri başının yanında, yerde yatıyordu ve Kane birkaç adım ötedeki kirli halının üzerindeydi. Kafasını çevirdi. Ona baktı. O parlak, parlak yeşil gözler ona öfkeyle bakıyordu. Nefretle.

Korkuyla.

Ve Kane silahını Logan'ın kafasına dayadı.

* * *

POLİS SİRALARI mide bulandırıcı bir parıltıyla dönüyordu. Anastasia motelin otoparkında durmuş, federal ajanların ve yerel polislerin arı sürüsü gibi etrafı sarmasını izliyordu.

FBI Özel Ajanı Grayson Stone, Logan ambulansın arkasına taşınırken ona öfkeyle baktı. Grayson, davadan sorumlu ajandı, Anastasia'ya koruma sağlanmasını ayarlayan kişiydi. Kane ile birlikte ortadan kaybolmasını.

Ayrıca, ona dinleme cihazı takmasını ve cinayet eğilimli erkek arkadaşı hakkında kanıt toplamayı ilk isteyen de oydu.

Grayson sağa sola emirler yağıdırıyordu. İki ajan Logan'la birlikte ambulansa atladı. Siren çalmaya başladı. Grayson kapıları kapattı ve ambulans hızla uzaklaştı.

Ayakları onu dik tutmayı başardığına oldukça şaşırmış bir şekilde ayakta durmaya devam etti.

"Hanımefendi." Bir acil tıp teknisyeni. "Kafanızdaki şişliği gerçekten muayene etmek istiyoruz."

Alın. Evet, birkaç dakika önce o şişliğe dokunma hatasını yapmıştı. Çok acı veren kocaman bir yumurta.

"Beyin sarsıntısı geçirmiş
olabilirsiniz." Olabilirdi.

Kesinlikle olasıydı.

Ama kıpırdamadı. Diğer ambulansın uzaklaşmasını izledi.

Grayson ona yaklaştı. "İyi misiniz?"

Hayır, iyi değildi. "Beni bıçağıyla kesecekti. Yalvarmamı sağlayacaktı." Nefesi titriyordu. "Eğer..." Sözleri kayboldu.

Kane'i görmüştü. Olay yerine gelen FBI ajanları tarafından götürülmüştü. Onu sorguladıklarından emindi. Ama şimdi kararlı ve sarsılmaz bir amaçla ona doğru yürüyordu.

"Ama Kane kapıyı kırdı," diye bitirdi. "Kane neredeyse suçluyu öldürüyordu," dedi Grayson.

Hiçbir fikrin yok. Çünkü Kane, Logan'ın kafasına silah dayamıştı. Tetiği çekmek üzereydi. Ve...

Kane Grayson'ı itip geçti. Doğruca Anastasia'nın yanına gitti. "Neden hala hastanede değilsin?" Elini Anastasia'nın çenesinin altına koydu. Kafasını geriye doğru eğdi. "Şu şişlik ve morluklar çok ciddi. O piç kurusu sana kafatası kırığı yapmamış mı diye kontrol etmeliyiz."

Acil tıp teknisyenleri kafatası kırığından bahsetmemişti. Harika, yeni bir korku daha ortaya çıkmıştı.

"Onu ambulansa bindirmeye çalışıyorduk," sağındaki acil tıp teknisyeni homurdandı.

"Daha fazla çabala," diye emretti Kane. Sonra onu kollarının arasına aldı ve birkaç metre ileride bekleyen ambulansa doğru taşımaya başladı.

"Kane!" Anastasia ona sarıldı ve bir kolunu boynuna doladı.

Yürümeye devam etti. Onu ambulansın içine koyana kadar durmadı.

yüzünde sert bir ifadeyle, "Hastaneye gidiyorsun" dedi.

Geri çekilmeye başladı.

Kadın onun kolunu tuttu. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Yalnız kalmamalıydın. O kadar yaklaşmasına izin vermemeliydin."

Kız, kolunu daha da sıkı tuttu. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye tekrarladı Anastasia.

Gözleri ona doğru parladı. "Onu bir daha asla korkmamamı sağlayabilirdim."

Kalbi çok hızlı atıyordu. Ambulans görevlileri gelmişti. Grayson onları takip etmişti. Ve Kane, onun için Logan'ı nasıl öldürebileceğini sanki hiç önemi yokmuş gibi konuşuyordu. Onu durdurmasaydı, öne atılıp kollarıyla ona sarılmasaydı ve durmasını söylemeseydi. Durması için yalvarmamış olsaydı. "Sen öyle biri değilsin," diye fısıldadı.

"Evet, tatlım, ben tam olarak öyleyim."

O uzaklaştı. Bir acil tıp teknisyeni onu ambulansın içindeki sedyeye oturtmaya çalışırken, o ambulansın önünden uzaklaştı.

"İşte bu yüzden farklı bir hayatın olması gerekiyor," dedi Kane, sesi net ve düz.

O...

"Anlaşıldı," dedi Grayson. "Merak etme, farklı yaşam durumlarının üstesinden gelebilirim." Boğazını temizledi. "Kane, sanırım işin bitti. Yardım ettiğin için teşekkürler. Koruduğun ve hizmet ettiğin için teşekkürler."

Kane homurdandı. Gözleri, o dönen ela gözleri, Anastasia'dan ayrılmadı.

"Ahem." Grayson Kane'e yaklaştı. Kane'in omzuna elini koydu. "Ayrıca, gelecekte sana büyük bir iyilik borcum olacağını bil."

"Ödeleyeceğim," diye yemin etti Kane.

Acil tıp teknisyenleri onu dürtüyor ve itiyorlardı. Kane'i izlemeye devam etmek için çabalıyordu.

"Sanırım veda etmeliyiz," diye düşündü Grayson. "Onunla hastaneye gideceğim. Muayene ettireceğim. Her şeyi hallettiğimizden emin olacağım. Katili yakalamakla gerçekten harika bir iş çıkardın Kane. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın ve sınırları aşmazsın. Adını sayabileceğim birçok pislik gibi değilsin."

Hayır, Kane sınırı aşmamıştı.

Onu kurtarmıştı sadece.

Grayson Kane'i bıraktı. "Bundan sonra ona ben bakarım."

Hepsi bu mu? Kane onu ambulansın arkasında otururken öylece bırakıp gidecek miydi? Anastasia bir şey söylemeliydi. Bunun farkındaydı. Bir parçası pervasızca bağırmak istiyordu...

Beni bırakma!

Ama hayır, yapamazdı. Bunu yapamazdı. Ambulansta kalıp midesinin düğümlenmesini hissetmek zorundaydı. Vücudunu saran titremeyi ve göğsünü sarsan hızlı kalp atışlarını hissetmek zorundaydı. Kane o kapıyı kırmasaydı, o zaman ölmüş mü olacaktı?

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Hoşça kal," diye fısıldadı.

Grayson onunla birlikte ambulansa atladı. "Tanıklık edeceksin. Logan'ı ömür boyu hapse göndereceksin." Bir acil tıp teknisyenini omzuyla itti. "Güvende olacaksın."

Güvende.

Çünkü vaat edilen yeni hayatı yaşayacaktı. Yeni bir kimlik. Yeni bir şehir. Yeni bir isim. Yeni bir iş.

Tanıklık bittiğinde. Logan hapse girdiğinde.

Bir kez...

Kane arkasını döndü. O... O ona veda bile etmedi. Bir damla gözyaşı daha yanağından süzüldü.

Ambulansın kapıları çarpıldı.

"Ana?" Grayson endişeli görünüyordu. Kapalı ambulans kapılarına bakmak yerine ona bakması gerekiyordu. "Ana, iyi misin?" Gerçek endişe, sözlerini daha da derinleştirdi.

"Onu muayene etmeye çalışıyoruz." Bir acil tıp teknisyeninin hoşnutsuz mırıldanması.

Anastasia yutkundu. Başını Grayson'a çevirdi. "Onu bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?"

Yüzünde anlayış belirdi. Sonra çenesini sıkarak Grayson başını salladı. "Hayır." Yumuşak bir nefes verdi. "İnan bana, en iyisi bu."

Bu en iyi şey gibi gelmiyordu.

Grayson ona doğru eğildi. Sanki sözleri sadece onun kulağına fısıldıyormuş gibi sesini alçaltarak şöyle dedi: "Kane'i tekrar görürsen, bu senin peşinde bir tehlike olduğu anlamına gelir. Cehennem seni çağırıyor ve o da bu çağrıya cevap veriyor. Onu görürsen..."

Elleri yumruk oldu.

"Onu tekrar görürsen," dedi Grayson, "o zaman başın çok büyük belada demektir."

Siren çalmaya devam etti.

* * *

Siren çaldığında ^{gerildi.} Omurgasını dik tuttu ve bakışlarını önündeki noktaya sabitledi.

Ortam kaos içindeydi. Delilik. Ve

Ana...

Ana onu terk ediyordu.

Ana... güzel, tatlı Ana. Çok kısa bir süreliğine de olsa, dünyasını aydınlatan gülümsemesiyle. Ana, ona

muhteşem vücudunu sunmuştu. Ana, sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öpmüştü.

Ana... eski sevgilisinin beynine kurşun sıkmasını engelleyen Ana.

Ana... Kane'in içinde yaşayan ve nefes alan canavarı gören Ana.

"Kalpsiz" lakabının bir nedeni vardı. "Kalpsiz" Kane Harte. Sevmezdi. Hissetmezdi. Umursamazdı.

Ama...

Ana'yı taşıyan ambulans gitmişti. Yavaşça arkasını döndü.

Etrafındaki havada onun yokluğunu hissedebiliyordu.

Hoşça kal. Onun sesi, içinden geçip gidiyordu. Lanet olsun.

O benim olmalıydı.

Bölüm Bir

HAPİSHANEDEN KAÇIŞ.

Ana'nın kalbi göğsüne çarptı, gözleri televizyon ekranına kilitlendi. Ya da, neşeli sarışın muhabir cezaevinin önünde durup kameraya dikkatle, duygulu bir şekilde bakarken söylediği sözlere.

"Beş gün önce, hüküm giymiş katil Logan Catalano, psikiyatrik nakil sırasında gözaltından kaçtı. Yetkililer, mafya ile uzun süredir bağlantısı olan ve on beş mafya cinayetiyle bağlantılı olduğu düşünülen katili hâlâ arıyor..."

Çikolatalı milkshake Ana'nın parmaklarından düşerek yere çarptı ve bir zamanlar lezzetli olan milkshake fayansların üzerine döküldü.

"Yetkililer Catalano'nun silahlı ve tehlikeli olduğunu düşünüyor. Onun nerede olduğu hakkında herhangi bir bilginiz varsa..."

"Ellerin kayıyor!" Bir çocuğun heyecanlı sesi.

Ana gözlerini kırptı. Ayaklarının etrafındaki dağınıklığa baktı, sonra yüzünde çiller olan ve ön dişlerinin yerinde sevimli bir boşluk bulunan sırıtan kızıl saçlı kıza baktı.

"Senin ellerin çok kaygan!" diye bağırdı kız tekrar. Ana'yı işaret ederken sözlerinde hafif bir pelteklik vardı. Ve milkshake. Kızın yüzündeki sırıtış kayboldu. "Çok üzgünüm." Uzun bir iç çekiş. "Bu dondurma israfı. Şimdi üzüldün mü?"

Ana'nın kalbi göğsünde sertçe attı. Servetleri ve ıslaklığı temizlemek için peçeteleri kaparken, kalbi çekiçle vuruyormuş gibi atıyordu. Mississippi, Gulfport'ta cehennem gibi sıcak bir yaz günüydü. Tatlı bir şeyler yemek için dondurma dükkanına uğramıştı ve en sevdiği milkshake'in tadını çıkarmak yerine, boğazına korku dolmuştu.

Logan kaçmış. Yetkililer onun nerede olduğunu bilmiyor. Aklımı kaçıracam.

Ana damlayan peçeteleri ve milkshake'inin kalıntılarını attığında, dondurma tezgahının arkasındaki genç çoktan TV kanalını değiştirmişti. Sağdaki duvarı büyük, düz ekran bir TV kaplıyordu. Programlar genellikle müşterileri milkshake'leri hazırlanırken eğlendiriyordu — ya da sadece dikkatlerini dağıtıyordu. Milkshake'ler, üstlerine şeker çubukları ve hatta tam boy cupcake'ler konulan, gerçekten devasa şeyler olabiliyordu. Böylesine mükemmel bir şey yapmak biraz zaman alıyordu ve ön dişleri eksik olan küçük çocuk haklıydı. *Tamamen dondurma israfı.*

Normalde Ana, dondurmanın boşa gitmesine çok üzülürdü, ama o anda, üzülecek kadar korkmuştu. "İnanılmaz derecede üzgünüm." Gözlerini kırpmadan ona bakan kıza verdiği cevap buydu. *Üzgün, korkmuş, aklımı kaçırmak üzere. Yukarıdakilerin hepsi.*

Çocuk üç top dondurmali külahını yalamaya geri döndü, Ana ise kapıya doğru koştu. Ana dışarıya koşarken kapının üzerindeki zil neşeyle çınladı. Nem, midesine yumruk gibi çarptı, ama güneşin parlaklığı bir anlığına gözlerini kamaştırdı. Nefesi kesilirken, Ana çantasından telefonunu çıkardı ve kaldırırda iki kat hızla yürümeye başladı. Sadece acil durumlarda araması gereken bir numarayı çevirdi.

Uzun zaman önce ezberlediği bir numara.

Bu kesinlikle acil bir durumdu.

Telefon bir kez çaldı. İki kez.

Kaldırımın kenarında durdu. Yolu kontrol etti. Karşıdan gelen araba görmeyince yaya geçidine atladı.

"Alo?" Onun net, soğukkanlı sesi. Kimliğini belirtmedi, ama zaten kendini tanıtmaya gerek yoktu. FBI Özel Ajanı Grayson Stone'un sesini tanıdı.

O kendini tanıtma zahmetine girmediyinden, o da kendini tanıtma zahmetine girmediydi. "Kaçtı mı?" diye bağırdı Ana. "Kaçtı ve sen bunu düşünmedin bile... *ah!*" Sözleri dehşet dolu bir çığlıkla sona erdi.

"Anastasia!" Grayson gürledi.

O an için onu görmezden geldi ve birkaç santim farkla onu iskalayan ve *az önce* durmuş olan kamyonete öfkeyle baktı. Sol eliyle

kaputu yumrukladı. "Yürüyorum!" diye bağırdı Ana. Kaputu bir kez daha yumrukladı.

Oh, kahretsin. Bu çok New Yorklu mu gelmişti? Çok New Yorklu hissettirmişti. Ve artık New Yorklu olmaması gerekiyordu. O Anastasia Patrick değildi. O Ana Marie Wayne'di. Mississippi, Gulfport'ta yaşıyordu. Kerevit ve gumbo severdi. Bir kitap kulübüne üyeydi, yoga ve müzik terapisi dersleri veriyordu ve artık aynı kadın değildi. Değildi.

"Ana, iyi misin?" diye sordu Grayson.

Kamyonetteki gençler ona özür dilediler. Sağ eli telefonu kulağına tutmaya devam ederken, aceleyle yaya geçidinden çıktı. Sanki o anda fazladan bir korkuya ihtiyacı varmış gibi. Zavallı kalbi daha fazlasını kaldıramazdı. "Hayır, iyiyim." Yolun diğer tarafındaki kaldırıma ulaşmış olmasına rağmen. Kiralık evi ileride onu bekliyordu. Plajın tam karşısında, gerçekten çok güzel bir evdi. Büyük, kıvrımlı meşe ağaçları, dalları İspanyol yosunu ile süslenmiş, kaldırıma gölge yapıyordu. "Eski sevgilimin hapisten kaçtığını lanet olası bir dondurma dükkanında öğrenmek zorunda kaldım!" Sessiz ve aceleci sözler. "Neden bana söylemedin? Neden beni *aramadın*?" Bir nezaket telefonu onu öldürmezdi.

"Sorun yok, Ana..."

"Bu hiçbir şekilde sorun değil!" Evin arkasına koştu. Kapıyı açtı. İçeri daldı. Alarmı devre dışı bıraktı, sonra yeniden kurdu çünkü... *Logan hapiste değildi!* Merdivenleri koştu ve telefonu kulağına bastırmaya devam ederken, acil durum çantasını aldı. Evet, hazır bir çantası vardı. Bu anın geleceğinden her zaman korktuğu için gerekli bir önlemdi.

"Seni hemen aramadım çünkü seni endişelendirmek istemedim." Yatak odasının ortasında aniden durdu. Dikkatlice gök

mavisi rengine boyadığı oda. Emlak satışlarından ve ikinci el mağazalarından bulduğu eşyalarla döşediği oda. Antika sallanan sandalye. Pirinçten yapılmış dört direkli yatakta el dikişi yorgan.

Yaratıp duvarlara astığı sanat eserleri. Burası onun yeri. Burada güvende olmalıydı.

burada *güvende* olmalıydı. "Beni çok endişeli say, Grayson. Çok endişeli."

"Bir iki gün içinde yakalanacağını düşünmüştüm." Grayson'ın tereddütlü cevabı. Arkasında sesler duydu. "Seni gereksiz yere tehlikeye atmak istemedim."

"Haberlerde *beş gündür* ortada olmadığı yazıyordu."

"Evet, bu haber şu anda ulusal manşetlere taşındı."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Nerede olduğumu bilmiyor." Bu önemli bir şeydi. Odaklanması gereken şey buydu.

"Aslında... tam da seni aramak üzereydim." Bir nefes. Bir iç çekiş mi? "Biri dosyalarımı hacklemiş."

Kafasını salladı.

"Konumunun açığa çıktığına inanmak için nedenlerim var."

Gözleri birden açıldı. Acil durum çantasının askısını omzuna attı ve yatak odasının kapısına doğru koştu.

"Sana bir koruma gönderiyorum," dedi, sesi tamamen rahat ve telaşsızdı. *Telaşsız*. Sanki ona yemek siparişinin yolda olduğunu söylüyormuş gibi. "Güvende olacaksın. Korunacaksın."

Ayakları merdivenlerden aşağı uçtu. "Panik yapmana gerek yok."

Çok geç. Yüzde yüz panik modundaydı. "Az önce Logan'ın nerede olduğumu bildiğini söyledin!"

"Biliyor *olabilir*. Farkında olduğundan tam olarak emin değilim."

Saçmalık. "Biliyor. Onu hapse attım. Beni öldürmek istiyor. Paniklemek için her türlü neden var." Merdivenlerden atladı ve bir kez daha arka kapıya koştu.

"Yerinde kal," dedi Grayson, her şey kontrol altında olan FBI ses tonuyla. "Koruman yakında orada olacak. Gece çökmeden önce geleceğine söz verdi. Adresin onda var."

Gece çökmeden önce mi? Bu en az üç saat demekti. Üç saat boyunca oturup korumanın gelmesini beklemesini mi istiyordu? Üç saat içinde olabilecek tüm korkunç şeyleri biliyor muydu?

"Kapılarını kilitle," diye emretti Grayson. "Alarmını kur. Evinde kal."

İmkansız. O zaten dışarıdaydı. Acil durum çantasını cipine atmıştı. "Daha iyi bir fikrim var."

"Ana..."

"Evimden çıkacağım. Arabama atlayacağım." Jeep'e atladı. "Ve peşimde bir katil varmış gibi kaçacağım. Oh, bekle, zaten var."

"Bir koruma gönderiyorum..."

"Güvenli bir yere vardığımda seni ararım," diye onun sözlerini keserek devam etti. "Ya da aramayabilirim. Çünkü Logan FBI'nin sistemine giren birini tutuyorsa, belki de benim nereye gittiğimi bilmemen daha iyi olur." Aracı çalıştırırken parmakları titremeyi kesmiyordu. "Hoşça kal, Grayson."

"Bekle! Bir planım var. Bir saniye beni dinle. Ben..."

Ana dinlemedi. Kaybedecek saniye kalmamıştı. Ana tam anlamıyla panik modundaydı. Telefonu kapattı. Jeep'ini geri vitese takıp garajdan fırladı. Bir saniye sonra, caddede hızla ilerliyordu. Jeep'i zıplıyordu. O da zıplıyordu. Ve onu hiç terk etmeyen korku damarlarında dolaşıyordu.

Logan'ın onu son bulduğu anı çok net hatırlıyordu. Onu yatağa fırlattığı anı. Bıçağı ona dayadığı anı. Tehditlerini.

Ve sonra...

Tanrım, sonra mahkeme salonundaydı. Ona karşı tanıklık ediyordu. Korkutucu ve ruhsuz gözleri onu sabitlemişti. Eğer serbest kalırsa, onun için her şeyin biteceğini biliyordu.

Şimdi serbest. Ve benim peşimde.

Bunun olacağından korkmuştu. Son iki yıldır kabuslar görüyordu. Sayısız kez soğuk terler içinde uyanmıştı. Evindeki her gölgeye, her gıcırta ırkılıyor ve titriyordu. Korku onu hiç rahat bırakmamıştı.

Ve şimdi...

Adam bana geliyor.

Eski sevgilisi hapisten kaçmıştı ve onu öldürmeye geliyordu. İhtiyacı olduğunda kahraman neredeydi?

* * *

"KAÇIYOR."

Kane Harte elindeki telefonu neredeyse parçalayacaktı. "Ne?" "Evet, üzgünüm ama gerçekten daha hızlı hareket etmelisin."

Kane motosikletine bindi. Benzin almak ve Gray'e uğramak için durmuştu ve bu haberi duymak istememişti. "Hızlı gidiyorum. Kaçışını daha *dün* söyledin."

"Ana kaçışı ulusal haberlerde gördü ve şimdi kızımız kaçıyor. Daha hızlı ol."

Birincisi, o *bizim kızımız* değildi. O bir kadındı ve kesinlikle Gray'e ait değildi. "Ana'ya onun için geldiğimi söyledin mi?" Alçak. Sert.

"Şey. Bir gardiyanın geleceğini söyledim."

"Ve?"

"Ana beklemediğini söyledi. Koşuyordu. Ve şu anda da koşuyor, ve eğer ona hemen ulaşmazsan, ortadan kaybolacak ve muhtemelen ölecek, çünkü onu takip etmenin bir yolu yok." Kontrolün sınırında olan sözler.

Gray was never, ever out of control. Too tightly wound?

Kesinlikle. Çoğu gün genel olarak pisliğin teki mi? Kesinlikle öyle.

Ama Gray hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da onun asla kontrolünü kaybetmediği idi.

"O anda evinden çıkıyordu," diye bilgilendirdi Gray. "Şu anda sahip olduğu Jeep'le gittiğine şüphe yok."

Jeep, ha?

"Eğer kaçarsa ve tek başına dışarıda kalırsa..." Uzun bir iç çekiş. "Logan'ın etkisi büyüktür. Etkisinin büyük olduğunu biliyorsun. Etkisinin büyük olduğunu biliyorum. Onu bulacaktır. Onu öldürecektir. Ve onun geride bıraktığı vücut parçalarını bulabilirsek şanslı sayılırız."

Kane'in içinde öfke alevlendi. *Böyle bir şey asla olmayacak.* "Sen bir pisliksin." Çünkü Gray'in onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu. Kane'i sınırına kadar zorlamaya çalışıyordu. Tehlikeli bir hataydı çünkü Gray, Kane o sınırı aştığında neler olabileceğini anlayamazdı.

"Öyle mi? Pislik benim mi? İyi deneme, ama o kadının kalbini kıran ben değildim."

Ne? Ne oluyor?

"Seni bu işe karıştırmak istemedim. O, sana onun yerini asla söylememeni özellikle istedi, ama çaresiz durumlar falan... ve... sen cidden o lanet motosiklette bir yerde mi oturuyorsun? Harekete geçebilir misin? Daha önce *daha hızlı hareket etme* kısmını kaçırdın mı?"

Oh, harekete geçebilirdi, tabii ki. "Onunla ben ilgilenirim."

"Beni duydun mu? O kaçıyor. Şu anda. Kane, bir şeyler yapmalısın, *onu bulmalısın*."

"Onun kalbini kırmadım."

"Ne? Evet, kırdın. Ambulans yolunda ağladı. Ve o zaman bana söylediklerini sana anlatmayacağım. Benden bunu öğrenemezsin.

İki yıldır sessiz kaldım ve bu kadının sırlarını saklamaya devam edeceğim." Derin bir nefes aldı. "Onun hayatta kalması lazım. Anlıyor musun?"

O çok şey anlamıştı. "Onu bulduğumda seni ararım." Telefonu kapattı. Parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi. Kane, motosiklete binmeden önce ekrandaki verileri inceledi ve birkaç hızlı hesaplama yaptı. Sonra yola çıktı. Sağa döndü.

Etrafına baktı. Başını

salladı. Ve...

Fren yaptı. Boş kavşağın ortasında.

Kaskını çıkardı. Motosikletin önüne geçti. Telefonunu bir kez daha kontrol etti ve doğru yerde olduğunu gördü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayaklarını birbirinden ayırdı. Ve belki, sadece belki, geri sayıma bile başladı.

On.

Doku

z.

Ana'yı en son görmesinden bu yana iki yıl geçmişti. Ya da en azından, *Ana'nın onu* en son görmesinden bu yana iki yıl geçmişti. Bu önemli bir ayrımdı, çünkü belki de gizlice dışarı çıkıp onu gözetlemek zorunda kalmıştı. Sonuçta, onun iyi olduğundan emin olmak için. Her endişeli arkadaşın yapacağı gibi.

Sekiz.

Yedi.

Ve belki de Ana onun kafasındaydı. Lanet olası rüyalarında. Onu eziyet ediyordu. Ona, onu öpmeye devam etseydi sahip olabileceği şeyi gösteriyordu. O uzun zaman önceki gecede ona dokunmayı.

Altı.

Beş.

Önündeki köşeyi bir cip döndü. Bebek mavisini. Cip yaklaşırken, ön camın yanında küçük ördekler gibi görünen bir sıra görebildi. Dikkatle duran lanet bir ördek ordusu.

Dört.

Üç.

Belki... belki güneş doğmadan Gulfport'a varmıştı. Çünkü Gray'den onun tehlikede olduğunu öğrendiğinde çılgına dönmüştü. Ve belki de ona nasıl yaklaşacağını düşünürken onu takip edebilmek için onun aracına takip cihazı takmıştı.

İki.

Bir.

Ama ona doğru gelen tek kişi o idi. Hızla yaklaşıyordu.

Jeep'i aniden durdu. Frenler gıcırdadı ve araç ondan yaklaşık beş metre uzakta titredi.

Yoğun bir yol değildi. Kiralık evinin arkasından başlayan ve sahil şeridinden uzaklaşan yol hiç yoğun olmazdı. Bu yeri seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Jeep sert bir fren yapmıştı. Bazı ördekler düşmüştü. Kane acele etmeden motosiklete oturmaya karar verdi. Güneş gerçekten çok yakıcı olduğu için, yan çantalarından birinden bir beyzbol şapkası çıkardı. Şapkayı başına taktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve avının kendisine gelmesini bekledi.

Birkaç saniye içinde Ana cipten atladı. Kapıyı çarptı. Yoga pantolonu ve spor sütyeni giymiş olarak ona doğru koştu — tanrım, *hepsi* bu mu? Pantolon kalçalarını sarıyordu, sütyen ağzını sulandırıyor ve tamam, peki, spor ayakkabıları da vardı. Ona doğru koşarken onu hızla ileriye taşıyan spor ayakkabılar. Çılgın, vahşi bir an için, ona koşup, onu sıkıca sararak, onu tekrar gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu söyleyeceğini düşündü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Ana, ve onun şehvetli, boğuk sesi hiç de mutlu görünmüyordu. Hayır, aksine, çok, çok kızgın görünüyordu.

O, sahte bir rahatlık pozunu korudu ve açlık, hayır, şehvet vücudundaki her kasını gerginleştirirken bile ona kaşlarını kaldırdı.

geçmişti. Onun önünde neredeyse öleceği o geceden bu yana.

İki yıl.

Her an onu rahatsız etmişti. Onu pişmanlıkla doldurmuştu. Ona, lanet olsun, evet, sınırı aşır o kadar çaresizce istediği şeyi almasını dilemesini sağlamıştı.

O gece Ana'yı öpmeye devam etseydi, Logan onu almaya geldiğinde yalnız kalmazdı. Asla korkmazdı. Asla yanına bıçak saplanmazdı — evet, o gün kanı görmüştü. Yanındaki kan ve alındaki devasa morluk ve şişlik. O gece onu öpmeyi bırakmasaydı, Ana yaralanmazdı. Kane onunla birlikte olurdu ve Logan, Ana yalnızken ona saldıramazdı.

"Öylece... Öylece kavşağın ortasında duramazsın! Ölmek mi istiyorsun?" Elleri beline gitti.

Ondan sarılma yoktu. Tamam. Büyük, "seni özledim" sahnesi yoktu. Anladım. Selamlaşmanın ölüm arzusu kısmına geçmişti. Bu adıldı. "Ölmek mi istiyorsun?" Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı. Ama ne önemi vardı ki? Sesi *her zaman* sertti. Ergenliğe girdiğinden beri böyleydi.

Kadın nefesini tuttu ve hızlıca bir adım geri attı.

Motordan atlayıp onu yakalamak, kollarına almak ve öpmek istedi.

Hayır. Sen bir koruma görevlisi olmalısın, unuttun mu? Gray yine tüm FBI talimatlarını uygulayacak.

Ama... talimatları siktir et.

Bu sefer Kane istediğini alacaktı. İsteddiği şeye bakıyordu.

"Kane. Burada olamazsın."

Oh, ama olabilirim ve buradayım. Ona gülümsedi ve onun hızlıca nefes aldığını duydu. "Beni hatırlamana sevindim."

"Seni unutmak zor." Bir adım daha geri çekildi. "Kane..."

"Merhaba, Ana." *Seni özledim.*

Kız başını salladı. "Burada ne işin var?"

"Eskisi gibi, tatlım." O sevgi sözcüğünü kullanmamalıydı. Neyse. Kane, yapmaması gereken bir sürü şey yapacağını düşündü. Siktir et. Bu sefer kendi oyun planını yapacaktı.

Ana, büyük, muhteşem altın rengi gözlerini ona doğru kırptı.

"Seni korumak için buradayım," dedi. *Seni korumak. Senin için savaşmak.*

Senin piç kurusu eski sevgilini ortadan kaldırmak için.

Ve... evet, o da oradaydı...

Seni sahiplenmek için, bebeğim. Çünkü bu sefer sınırı aşacağım.

Kane'in hayatında uymayı sevdiği tek bir büyük kural vardı. Asla, ama asla aynı hatayı iki kez yapmazdı.

Bölüm İki

Devasa, hareket ettirilemez bir nesne yolu kapatıyordu. Ve o, büyük, parlak Harley'den bahsetmiyordu.

Kane Harte, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi motosikletine yaslanmıştı. Beyaz bir tişört giyiyordu, ama kocaman kolları ve omuzları yüzünden tişörtü çok gerilmişti. Cidden, bu adam son iki yılda daha da mı *irileşmişti*? Öyle görünüyordu. Kaşlarının üzerine çekilmiş koyu renkli bir beyzbol şapkası vardı ve sert çene hattını kısa ve - kahretsin - seksi bir sakal kaplıyordu.

O , kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatça uzanıyordu ve... "Sen hep kavşaklarda mı takılıyorsun?"

Ana'yı derinden sarsmış olduğu için söyleyebileceği tek şey buydu. Gulfport'ta ne yapıyordu? Bu nasıl olabilirdi? İki yıl boyunca ondan tek bir haber almamıştı. İki. Yıl.

Ve üç gün.

Sanki saymış gibi. Bazı tarihler bir kadının hafızasına kazınır. Onu terk ettiği tarih? Neredeyse öldüğü tarih?

Bunu unutmak imkansızdı.

"Seni bekliyordum." Derin. Karanlık. Gür. Bir kadını doğru yerlerinden titretmeye yetecek türden bir ses.

Titremeyi görmezden geldi. *Şu anda o yola girmek istemiyordu.* Çenesini kaldırdı. "Ve benim bu tarafa geleceğimi nereden biliyordun...?"

Ona baktı.

"Çünkü sen medyum musun?" Ana sessizliği bozdu. "Çünkü çok güçlü bir önsevinç mi duydun? Çünkü..."

"Gray beni aradı. Kaçtığını söyledi. Gitmene izin veremezdim. Tek başına kaçman güvenli değil."

Daha fazlasını bekledi. Ama daha fazlası yoktu. "Bu tarafa geldiğimi nereden bildin?" Evinden kaçmak için bir düzine yol vardı. Bu yola girip bu kavşağa doğru gideceğini nereden bilebilirdi?

Adam iç geçirdi. Elleri sonunda kocaman göğsünden indi. Eğilip kargo pantolonunun ceplerinden birinin fermuarını açtı ve bir telefon çıkardı. "Seni etiketledim, tatlım." Parmakları ekranı kaydırды ve sonra telefonu ona doğru çevirdi. Ekranda küçük, parlayan bir nokta gördü.

O nokta mıydı? Oh, hayır. "*Dur.*" Sinirli bir hırıltı, çünkü sınırına gelmişti. Çok kısa bir sürede çok fazla şey olmuştu.

Eski sevgilim hapisten

kaçtı. Peşimde.

Ve Kane Harte yolu kapatıyor, bu yüzden kaçamıyorum.

O da... onu takip mi ediyordu? Ne zamandan beri? Öfke içini yakıyordu. "Ne zamandır beni takip ediyorsun?" Bütün bu zaman boyunca onu takip mi ediyordu? Son iki yıldır mı?

"Güneş doğmadan şehre geldim. Logan'ın kaçtığını ve senin peşinde olduğunu öğrenir öğrenmez buraya geldim."

Nefesi titredi. "Nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Yollarımız ayrıldığından beri tam olarak nerede olduğunu biliyordum."

Hayır, hayır, bu hiç mantıklı değildi. "Grayson, konumumun gizli olduğunu söylemişti. Gizli. Buraya taşındığımda her şeyi geride bıraktım. Yeni bir isim. Yeni bir hayat." Üniversitedeyken anne babası ölmüştü. Yakın akrabası yoktu. Onu arayacak bir ailesi yoktu. Logan'ın duruşmasından sonra ortadan kaybolmuştu.

Boş kavşağı gözden geçirdi. "Bir ahmak gelip bisikletime çarpmadan önce bu konuşmayı başka bir yerde yapmalıyız."

"Bisikletin yolun ortasında duruyor, o yüzden... evet, onu çekmelisin." Elini geniş bir hareketle ona doğru uzattı. "Çalıştır. Git. Çabuk ol. O değerli bisikletinin zarar görmesini istemezsin. Çok pahalı görünüyor."

O kıpırdamadı. "Gulfport'ta yaşadığını biliyordum. Gray'e burayı öneren bendim."

Çenesi neredeyse yere düşecekti.

"Bana plajı sevdiğini söylemiştin. Her gün plajı görebilmeyi dilediğini söylemiştin. Şimdi, doğrudan plaj manzaralı bir kiralık evin var, bu da hayallerine oldukça yakın, değil mi?"

Karnında çok kötü, kıvrılan bir his uyandı.

"Burada yaşadığını biliyordum, ama şehre gelene kadar seni etiketlemedim. Gray, ondan haber alana kadar gölgede beklememi istemişti. Ondandır haber gelmeden kaçacağından endişeleniyordum. Kendi başına dışarı çıkmanı göze alamazdım, bu yüzden sen uyurken aracını etiketledim."

Öfke onu boğmak üzereydi. İki yıl. İki yıl boyunca onu hayal etmişti ve o tüm bu süre boyunca onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ve o sadece... o uyurken onun cipini *takip etmişti*.

"Birkaç dakika önce, senden haber aldığını ve senin buraya geldiğini söyleyen bir telefon aldım. Senin kasabadan ayrılmanı istemiyor."

"Yani kendini bir engel haline getirdin. Tabii. Neden olmasın? Tamamen mantıklı." Hayır, değildi. Hiçbir şekilde değildi. Ve o bıkmıştı. Çok bıkmıştı. Ana topuklarını döndü ve bekleyen Jeep'ine doğru yürüdü. Bir araba Jeep'inin yanındaki dur işaretine doğru geliyordu. Kırmızı bir Mustang. Sürücünün kaşlarını çatmış yüzünü görebiliyordu. "Çekilmeni öneririm," diye Kane'e omzunun üzerinden seslendi.

Kane geri döndü. Kane başından beri nerede olduğunu biliyordu.

Arkasında, motosikletin motorunun çalışmaya başladığını duydu. Yüksek ses, kalbini daha da hızlı attırdı. Jeep'e koştu ve içine atladı. Mustang yanından hızla geçti ve kavşağı döndü.

Kane çoktan aracını hareket ettirmişti. O...

Onun aracına doğru sürdü. Motosikleti döndürdü ve sürücü tarafının hemen yanında durabilmek için geri getirdi. "Konuşmamız gerek," dedi.

"Kaçmam lazım," diye cevap verdi. "Bu bir seçenek değil."

Tabii ki olmazdı. Kaçış çantası yanındaki koltukta duruyordu. İçinde giysiler, bir peruk ve nakit para vardı. Hatta

orada, New Orleans'a son ziyaretinde biraz şüpheli bir adamdan aldığı sahte bir kimlik bile vardı. Kaybolmaya hazırdı.

Ancak, Kane'in Jeep'inin bir yerine koyduğu sinir bozucu *etiket* hariç.

"Gray yerinde kalmanı istiyor," dedi Kane.

Gray—Grayson. FBI'daki iyi arkadaşı. "Ya Grayson'ın ne istediği umurumda değilse?" Kafasını çevirdi. Jeep'in kapısını açık bırakmıştı, çünkü o gelmeden önce kapıyı kapatacak zaman vermemişti. "Beni kalmaya zorlayacak mısın?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi ona. Derin ve tehlikeli sesine rağmen, sesi oldukça mantıklı geliyordu. "Bana yirmi dakika ver, tek istediğim bu. Senin evine gidelim. İçeri gir, orada diğer sürücüler tarafından ezilme tehlikesi yaşamayız ve oldukça gizli bir konuşmamızın başkalarının kulağına gitmez, sonra konuşabiliriz. Bir plan yapabiliriz."

"Ya söylediklerin hoşuma gitmezse? Planın hoşuma gitmezse ne olacak?" Dudaklarını ıslattı.

Bakışları kadının dudaklarına indi. Uzun süre orada kaldı. Ateşli bir bakıştı.

Dur bakalım. Ateşli mi?

Bir çift güneş gözlüğü çıkardı ve gözlerine taktı. Artık tek görebildiği, ona bakan kendi biraz çaresiz ifadesiydi. Tamam, peki, ifadesi biraz çaresizden fazlasıydı.

Ve adam onun sorularına cevap vermemişti. O da bir cevap verdi. "Planını beğenmezsem, giderim." İşte. Bitti. "Sen benim cipimdeki etiketi çıkarırsın, ben de giderim. Sen benim ortadan kaybolmama izin verirsin."

Adam başını salladı. "Planı beğenmezsen, gideriz."

Omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. Harika. Fantastik. O... ah, oh. Geri al. O, "*biz*" dedi. Çoğul olarak. "Bekle..."

"Seni eve kadar takip edeceğim. Burada kalmamız pek güvenli değil. O yüzden o tatlı kıcını kaldır da gidelim." Bir emirdi.

Motosikletin motorunu tekrar çalıştırdı.

Gözleri kısıldı. Ana ona sert bir bakış atarak, "Seni görmek de harika Kane. Harika görünüyorsun. Son iki yıl sana iyi geçmiş olmasına çok sevindim. Eski bir arkadaşla karşılaşmak her zaman eğlencelidir... oh,

aslında seni *takip eden* biriyle karşılaşmak her zaman eğlencelidir. Bu güzel günde ne hoş bir sürpriz. Ne hoş." Jeep'in kapısını sertçe kapattı. Ona sert bir bakış attı.

Elini hareket ettirdi. Parmaklarını çevirdi. Sanki...
bu aracı geri çevir.

O da eliyle bir hareket yaptı. Sanki... *siktir git* der gibi.

Ama Jeep'ini çalıştırdı. Ana, şanslı ördek ordusunu hızla yeniden konumlandırdı — Jeep sahibi olduktan sonra toplamaya başladığı sevimli plastik ördekler için taktığı takma ad. Ani ve sert frenlemesinden dolayı devrilen ördekler yeniden yerlerine yerleştirilince, Ana uzun bir nefes verdi. Sonra, o an için, geri döndü ve evine doğru yola çıktı. Kör panik ve ruhunu parçalayan korku onu daha önce kaçmaya zorlamıştı. Nefes alabilirdi. Ona yirmi dakika verebilirdi. Onu dinleyebilirdi.

Sonra, konuşmaları bittiğinde, onun seksi, kaslı kışını geride bırakabilirdi. Çünkü bu durumda "*biz*" diye bir şey yoktu. Sadece o vardı. Ve tehlikede olan onun hayatıydı.

* * *

STALKER GİBİ DAVRANMIŞ MIYDI? Muhtemelen. Düzeltme, kesinlikle.

Kane, Harley'inin kickstandını indirip yaklaşık yirmi metre uzaklıkta bekleyen eve bakarken, Ana ile işleri farklı şekilde halledebileceğini fark etti. Çok daha fazla incelik kullanabilirdi. Bu, tam olarak hayal ettiği yeniden birleşme değildi. Evet, lanet olsun, son iki yılda birkaç yeniden birleşme hayal etmişti. Çoğunlukla, onun kollarına koşmasıyla ilgiliydi. Onu çılgınca öpmesi.

Orada, o anda onu sikmek.

Bir erkeğin hayalleri yoksa, günlerini nasıl geçirecekti?

Jeep'in kapısını çarptı. Narin omzuna siyah bir çanta asılıydı. "İçeri giriyor musun, girmiyor musun? Bu önemli konuşmayı benim arka bahçemde mi yapacağız? Yoksa..." Narin çenesi sertleşti. "*Senin* arka bahçende mi demeliyim?"

Oh, lanet olsun. Anlamış mıydı?

"Çünkü, gizemli ev sahibime doğrudan baktığımı hissediyorum. Grayson bana bu evin bir arkadaşına ait olduğunu söylemişti. Tamamen güvendiği birine."

"Gray genelde güven konusunda pek iyi değildir," dedi Kane, motosikletten inip ona doğru yürürken. Onu öpersen ne yapardı?

Gözleri ona altın rengi ateş parçaları fırlattı.

Doğru. Muhtemelen ona tokat atardı. Ama bir öpücük, bir tokat atmaya değer olabilir.

"O sana tamamen güveniyor. Bunca zamandır senin evinde mi yaşıyordum? *Sana* kira mı ödüyordum?"

Aslında onun kirasını bir tasarruf hesabında saklıyordu. "Gray'e hiçbir şey ödemene gerek olmadığını söyledim," diye homurdandı.

"Boş ver. Kendi masraflarımı kendim öderim." Kız arkasını dönüp verandanın merdivenlerini tırmandı.

Çevrenin güvenli olduğundan emin olduktan sonra onu takip etti. Eşiği geçip eve girdiğinde...

Ev.

Onu takip ederek odaları gözden geçirdi. Duvarları boyamıştı. Ahşap zeminleri yeniden cilalamıştı. Her türlü ilginç mobilyayı eve getirmişti. Birbirleriyle uyumlu değillerdi, ama yine de bir şekilde uyumluydular. Sanki bu mantıklıymış gibi. Bazıları antika, bazıları modern. Hepsi sıcak hissettiriyordu. Davetkârdı.

Hepsi... Ana

gibi

hissettiriyord

u.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Yani, öncelikle... manzara muhteşem." Evin ön tarafındaki tavandan tabana pencereleri işaret etti. East Beach Boulevard'un hemen karşısında uzanan kumlu sahilleri gösteren bir manzara.

Ev köşe parseldeydi. Ayakları üzerinde değildi. Ne o ev ne de yakınındaki diğer evler. Hepsi, önceki fırtınalarda bükülmüş ve eğilmiş, ancak asla kırılmamış dev meşe ağaçlarıyla bezeli devasa bahçelere sahipti. Ev, araziye göre yükseltilmiş, sel bölgesinin üzerinde ve yükselen *sulardan korunacak* kadar geride bir beton zemin üzerindeydi.

Bu bölgedeki tüm evler güvenli olmalıydı. Çok güçlü bir fırtına bölgeyi vurmadığı sürece.

Güvende olmalı.

Çünkü hayat böyle işlemiyor muydu? Güvende *olmalısın*. Yani... Ana mükemmel rüyasını yaşamalıydı. Muhteşem manzarasıyla. Bir daha asla korkuyu tatmamalıydı. Ama piç kurusu eski sevgilisi tam bir Houdini numarası yapmıştı.

Yardım almış olmalı. Gray'in şüphesi. Kane'in de. İkisi de bu yardımı bulmak istiyordu. Özellikle FBI'da onun yeriyle ilgili sızıntı olduğu için. Hackleme mi? Hayır. Tamamen *sızıntı*.

"Manzara muhteşem," diye tekrarladı, "ve kira astronomik olmalıydı. Ama ben çok iyi bir fiyat aldım." Bir burun çekme. Biraz sevimli bir burun çekme. Ya da belki de onun çekici ve sevimli bulunduğu çok fazla şey bulmuştu. "Çaresizdim, bu yüzden kaderi sorgulamadım. Ancak Grayson, ev sahibinin evi boyamamı umursamadığını söylediğinde şüphelendim. Eğer yerleri yeniden cilalarsam. İstedğim her şeyi yapabileceğimi söylediğinde, düşündüm ki... bu alışılmadık bir durum. Kiralık bir ev için hiç de tipik değil, ama neyse, kabul ettim." Derin bir nefes aldı. Bacaklarını ayırdı ve ona döndü. "Bu senin evin. Başından beri burada olduğumu biliyordun. Ve bir kez bile bana ulaşmadın."

Ona doğru bir adım attı. Ona saldırmadan önce kendini tuttu. "Eski hayatını geride bıraktın."

"Hoşça kal bile demedin." Bir suçlama.

Ambulansla götürülmüştü. Hastaneye kaldırılmıştı. "Arkana bile bakmadın," diye mırıldandı Ana.

Bu sözler onu derinden yaraladı. Arkasına bakmıştı. Gulfport'a defalarca gidip gelmiş ve gölgelerde kalmıştı. Plajın önündeki kaldırımda koşarken onu izlemişti. Gün batımında yoga yaparken. Sevdiği devasa milkshake'leri satan dondurma dükkânına giderken.

Lanet olası bir takipçi, işte ben buyum. Sanki bu gerçek onu ondan kaçırmayacakmış gibi. Kane derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. "Ben senin yeni hayatının bir parçası değildim."

"Ama buradasın." Başını salladı. "Çünkü... ne? Sürpriz, sürpriz, eski hayatım beni tekrar dibe çekmeye çalışıyor."

Evet. Bakışları onu süzdü. Çoğunlukla onu içmek için çaresiz olduğu için. *Ana*. Narin ama kararlı. Altın rengi ten. Kahverengi saçları hafif kırmızı vurgularla. Kısa saçlar. Omuzlarını zar zor örten. Yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen katmanlar halinde kesilmiş. Gözleri hala büyük, geniş ve ruhunu çalan gözlerdi. Boyanmamış ama dolgun dudaklar. Yumuşak. Cazip. Sevimli küçük burun.

Sıkı vücut. Yüksek göğüsler. Kişisel deneyiminden bildiği, ona sarılınca harika hissettirecek bacaklar. *Bana sadece bir kez sarılmışlardı, ama harika hissettirmişlerdi.*

"Grayson bana bir koruma göndereceğini söyledi. O korumanın kim olacağını tam olarak açıklamadan telefonu kapattım galiba." Başını olumsuz bir şekilde salladı. "Neden kısa çöpü çekip yine bana atandığını hiç anlamıyorum. Eminim bana gönderebileceği düzinelerce ajan, şerif ya da her neyse vardır. Ondan bir yedek isteyeceğiz."

Evet, muhtemelen onun koruması için atanabilecek başka birçok kişi vardı. Ama onlar bu işi Kane'in yaptığı gibi yapmazlardı.

Çünkü bu onun için kişisel bir meseleydi. Ve Gray, kurnaz herif, bu önemli gerçeği biliyordu. "Diğer ajanlar ben değilim." Diğer ajanlar onu onun koruduğu gibi korumazlardı. "Seni tanıyorum. Sırlarını biliyorum."

Ayaklarının ucuna doğru eğildi. "Beni iki yıl önce tanıyordun. Şimdi beni tanıımıyorsun."

Gözleri ondan uzaklaştı. Yine, muhtemelen onun hayatıyla ilgili gelişmeleri takip ettiğini itiraf etmek için uygun bir zaman değildi. Gray her ay saat gibi düzenli olarak e-posta ile güncelleme gönderiyordu. Ana'yı en iyi şekilde nasıl idare edeceğini düşünürken kendine biraz zaman kazanmak için Kane, sol ön pencerenin yanında duran büyük harpın yanına doğru yürüdü. "Harp'a mı geçtin?" Aslında bunu zaten biliyordu. Arpın ne zaman teslim edildiğini tam olarak biliyordu. Kimsenin evine girmediğinden emin olmak için teslimatçıları o ayarlamıştı. Parmakları uzun tellerin üzerinde gezindi ve müzik havayı doldurdu. "Kemanı daha mı çok seviyorsun?" Çünkü bir zamanlar o bir keman virtüözüydü. New York Filarmoni Orkestrası ile düzenli olarak konserler veriyordu. Onu sahnede gördüğü için değil

Onu sahnede görmemişti. Hayatına girdiği zaman, o, coşkulu seyirciler için çalmak

Düzeltilme, vazgeçmek zorunda kalmıştı. Çünkü eski sevgilisi onu öldürmeye kararlıydı.

"Daha çok sevdiğimden değil." Parmakları yanlarında bir tür titremeye başladı. Ana'nın bu hareketi yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyordu. Sanki hayalet parmakları arp tellerini okşuyormuş gibi. "Sadece farklı."

"Tekrar müzik yapmaya başladığına sevindim."

Ana yutkundu. "Vazgeçemeyeceğin bazı şeyler vardır. Benim için bu müzik." Başını eğdi ve eline kaşlarını çatarak baktı, sanki o hareketi yeni fark etmiş gibi. Parmaklarını yumrukladı.

Ana'nın hemen hemen her enstrümanı çalabildiğini biliyordu. Onu koruduğu ve şüpheli motellere götürdüğü zamanlarda, çocukken bir şarkıyı bir kez dinledikten sonra neredeyse her şarkıyı çalabildiğini söylemişti.

Hayatı buna bağlı olsa bile piyanoda *Jingle Bells'i* bile çalamayan Kane, Ana'nın yeteneklerinden çok etkilenmişti. Ana gerçekten olağanüstüydü ve müzikten uzaklaşmak? Bunun Ana'nın kalbini parçaladığından sık sık korkmuştu.

Ama...

"Müzik terapisi öğretiyorum," dedi aniden. "Yani, müzik terapisi yapıyorum ya da ben..." Yine boğazını temizledi. Yumruk yaptığı eli gevşedi ve ona doğru yavaşça yaklaştı. "İletişim kurmaya ihtiyaç duyan insanlara yardım ediyorum. Toplumdaki birçok farklı grup ve yaş grubuyla çalışıyorum. Müzik aşkın bir şeydir, biliyor musun?" Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Ve o nefes alamadı. Çünkü onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Ama gülümsemesi çok çabuk kayboldu. "Arp, kemanımdan farklı." Şimdi hızlı konuşuyordu. "Ama farklı olması iyi, ve onu çalmaktan zevk alıyorum." Bir iç çekiş. "Yoga dersleri vermekten de zevk alıyorum. Zihnimi sakinleştirmek için yogaya başladım, ama şimdi benim için neredeyse bir bağımlılık haline geldi."

"Bu dünyada bir insanın bağımlısı olabileceği daha kötü şeyler olduğunu düşünüyorum."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Evet." Daha yumuşak bir sesle. "Var." Ona doğru birkaç adım daha attı. Sonra durdu. Başını geriye eğdi. "Yirmi dakikalık bir görüşme üzerinde anlaşmıştık sanırım."

Aslında sadece yirmi dakika üzerinde *anlaştıklarını* hatırlamıyordu.

"Deli eski sevgilim peşimdeyken neden kaçmamam gerektiğini bana anlatacaktın. Mafya için cinayet işleyen bir adam. Düzenli olarak cesetleri ortadan kaldıran bir adam. Ve düşünsene, bir zamanlar onun mükemmel bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Kimse mükemmel değildir." "Neden kaçamam?"

Gözleri kadının dudaklarına kilitlendi. O yumuşak dudaklara. "Kane?" Boğuk bir ses. "Neden kaçamam?"

Arka kapıda keskin bir vuruş sesi duyuldu. Sesle irkildi ve elleri hemen uzanıp onun kollarını kavradı. Gözleri çok, çok büyümüştü.

"Misafir mi bekliyordun?" diye sordu. Kız hızlıca başını sallayarak hayır dedi.

Kapı tekrar çalındı. Bu sefer daha ısrarcı bir şekilde.

"Burada kal," diye emretti ve arkasını dönerek evin arkasına doğru yöneldi. Otomatik olarak arkasına uzanıp kot pantolonunun beline sıkıştırdığı silahı çıkardı.

"İşte bu yüzden kaçmalıydım!" Kız onun peşinden koşarak yaklaştı. "Ve sen evime silahla mı geldin? Şimdiye kadar fark etmemiştim bile!"

Fark etmemesi önemliydi. Bu yüzden silahı belinin arkasına saklamış ve üstünü örtmek için gömleğini aşağı çekmişti.

"Kane..."

Ona döndü.

"Kane, ya komşumuzsa?" Kız onun kolunu tuttu. Parmakları onun üzerinde dolaştı ve o, bu titreyen dokunuşun vücudunu, her bir hücrelerini sarstığını hissetti. Aniden odaklandı ve yüzde yüz ona konsantre oldu. Ana dudaklarını yaladı. "Komşumu silahla karşılayamazsın!"

Kapı tekrar çalındı. Öncekinden daha sert. Sanki kişi kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi.

"Bu komşunun sesi gibi gelmiyor," diye fısıldadı. Yüzünde korku belirdi.

Ve sonra...

Arka kapının açıldığını duydu. İçeriye doğru uçuyordu. Kilitlediği bir kapıydı ve hayır, bu komşusu değildi. Ana'nın evinin arka kapısından giren kişi, hırsızdı. Kane, tek kelime etmeden arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Bir adam çoktan evin içine girmişti. Adam Kane'e sırtını dönmüş, kapıyı hızla kapatmış, kilidi çevirmiş ve sonra...

"Piç kurusu," diye homurdandı Kane, aniden durarak. Silah hala elindeydi.

Adam ona doğru döndü. Yavaşça. Elleri havada. Akıllıca bir hareket. Ama adam ona küstahça sıırıttı. "Merhaba Kane." Bakışları silaha kaydı. "Kaç kez söylemem gerek, arkadaşlar arkadaşlarına silah doğrultmazlar?"

Kane dişlerini sıktı.

"Kapıyı çaldım." Adam omuz silkti. "Kimse cevap vermedi. Kötü bir şey olmuş olabilir diye, yanımda bulunan yedek anahtarla içeri girsem iyi olur diye düşündüm." Anahtarlar parmaklarından sarkıyordu. Kane'in yanına bakarken başını sola eğdi. "Merhaba Ana. Ben konuşmadan telefonu kapattın..."

"Grayson," Ana FBI ajanının adını lanet gibi sertçe söyledi.

"Ben daha bir şey söylemeden," diye kararlı bir şekilde devam etti Gray, "Ben bu bölgedeyim. Gulfport'ta." Ona gülümsedi. Sonra Kane'e. "Çete yeniden bir araya geldi, ne dersin?"

Kane ona hırladı. Sonra silahını indirdi ve her kelimeyi tek tek telaffuz ederek, "Ana neden kasabadan ayrılamadığını bilmek istiyor," dedi.

"Oh." Gray yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm ama... korkarım bunun nedeni senin yem olacağın için."

"Ne?" Ana şok ve dehşete kapıldı.

Kane silahı mutfaktaki parlak, beyaz mermer tezgahın üzerine bıraktı.

Sonra, Ana onu geçip Gray'e saldırmaya çalıştığında, Kane kollarını beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Onu havada kolayca tuttu. Ana bacaklarını tekmeledi ve elleriyle Kane'in kırılmaz tutuşuna karşı koymaya çalıştı. "Üzgünüm, tatlım," dedi Kane, hem özür hem de sevgi dolu bir şekilde. "Ama onu öldürmene izin veremem."

Bölüm Üç

GRAYSON anahtarları tezgahın üzerine attı ve ellerini avuç içleri Ana'ya doğru tuttu. "Buraya kavga etmeye gelmedim."

Ana çabaladı ve kıvrandı ama Kane onu bırakmadı. Kane ona zarar vermedi. Adam gücünü tamamen kontrol ediyordu ve Ana ne yaparsa yapsın, kurtulması imkansız görünüyordu. Kane onu havaya kaldırdığı için ayakları havada sallanıyordu ve Ana, Kane'in bacaklarına tekme atmaya çalıştı ama Kane, darbenin etkisinden dolayı bile inlemedi. "Neden evimin anahtarları sende?" diye Grayson'a bağırdı.

Grayson yüzünü buruşturdu. Biraz suçlu görünüyordu. "Acil bir durumda, yedek anahtarların olması ve alarm kodlarını bilmek en iyisi olur diye düşündüm."

"Bu acil bir durum değil!"

"Peki, bunu nereden bilebilirdim?" Ellerini yanlarına indirdi ve hoşnutsuz görünüyordu. "Yani, seninle telefonda konuşuyorum. Paniklemiş gibisin. Bana tam olarak açıklamama izin vermiyorsun. Kane'i arıyorum ve o da telefonu yüzüme kapatıyor. Sonra arka kapına geliyorum, senin arabanı ve onun motosikletini görüyorum, ama ikiniz de kibarca kapıyı çaldığımda cevap vermiyorsunuz."

Kibar mı? Kapının diğer tarafındaki kişi sanki evine zorla girmek için kapıyı yumrukluyor gibi geliyordu!

"Bu yüzden endişelendim." Omzunu silkti. Grayson, temiz, beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve parlak, siyah ayakkabılar giyyordu. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. "Endişeli bir arkadaş olarak, ikinizin de iyi olduğundan emin olmak için eve girmeye karar verdim." Bakışları Ana'nın inleyen vücuduna ve tekmeleyen ayaklarına indi. "Kafamı koparmaya çalışmayacağına söz verir misin? Eğer söz verirsen, eminim yeni korumaların seni hayal kırıklığına uğratacaktır. Plan gibi görünüyor, hmm?"

"Siktir git," dedi açık ve net bir şekilde. Her zarif hanımefendi gibi. "Ve Kane, beni hemen bırakmazsan..."

dakika, pişman olacaksın."

"Onu öldürmene izin veremem." Kane'in nefesi, onun kabuğunun üzerine üflendi.

kulak kabuğuna çarptı.

Bir titreme onu sardı.

"O sinir bozucu," diye ekledi Kane, "ama kullanışlı." Nefesi onu tekrar tahrik etti ve, oh, lanet olsun, az önce dilinin onu yaladığını mı hissetti? Kesinlikle hayır.

Kesinlikle. Olmaz.

"Stresli olduğunu anlıyorum," dedi Grayson.

"Oh, anlıyorsun, ha? Harika." Ona gözlerini devirdi. "Kendine birkaç kurabiye ver."

"Bir planım var."

"Öyle mi?" diye meydan okudu. O başını salladı.

"Benim de bir planım var," dedi Grayson ve Kane'e, çünkü ikisinin de bunu bilmesi gerekiyordu. "Planım, yem olarak kullanılmamayı içeriyor. Planım, çılgın eski sevgilimin beni tekrar yakalayıp yatağa yatırıp yüzümü kesmeyeceğini ama geri kalan her yerimi kesebileceğini söyleyip bıçağı belime dayamasını engellemeyi içeriyor ve..."

Kane onu yere indirdi. Ayakları yere değdi, ama özgürlüğüne kavuşmak için atılmadan önce, Kane onu döndürdü. Başını eğdi. Ona çok yaklaştı. Onun alanına girdi.

Sanki daha önce benim alanıma girmemiş gibi.

"Bu bir daha *asla* olmayacak," diye yemin etti Kane. "Onun sana bıçak doğrultmasına *asla* izin vermeyeceğim ve sen beni durdurmasaydın, o şu anda mezarında yatıyor olurdu. Bu konuşmayı bile yapmıyor olurduk."

Bir an için nefes alamadı. O anda geçmiş aralarında duruyordu. Kane'in Logan'ın kafasına silah dayadığını görebiliyordu. Kane tetiği çekmek istemişti. Bunu biliyordu. O ana kadar Kane'in yüzünde hiç bu kadar nefret ve öfke görmemişti. Ama Logan o anda silahlı değildi. Karşı koymamıştı. Ve...

Kane'in katil olmasına izin veremezdim. Benim için değil. Benim yüzümden benim için.

"Bir daha asla olmayacak," diye söz verdi Kane. "Aynı hatayı iki kez yapmam."

Kafasını hafifçe salladı.

"Harika!" Grayson'dan yüksek ve memnun bir haykırış geldi. "Ben de bunu kastetmiştim."

Omzunun üzerinden ona baktı.

Grayson ona mutlu bir gülümseme attı. "Motivasyon," diye açıkladı. "Kane'de var. Seni korumak için her şeyi yapar. Elbette, seni korumak için yeni bir koruma getirebilirim, hatta birden fazla koruma bile, ama onlar Kane'in motivasyonuna sahip olabilir mi? Onun azmine? Onun... kişisel ilgisine?"

"Gray." Kane'den keskin bir uyarı geldi.

Grayson dudaklarını büzdü. "Sanmıyorum," dedi kısa bir duraklamadan sonra, kendi sorduğu sorulara cevap vererek. "Bence Kane bu iş için mükemmel bir adam ve ayrıca, içten içe onu gördüğüne sevindiğini düşünüyorum, Ana."

Mutlu tam olarak doğru kelime değildi. Ama yine de, onu görmekten tam olarak nefret de etmiyordu... *Kahretsin*. Kafası çok karışıktı. "Yem olmayacağım." İşte. Ana, Kane'den ve Kane'in baştan çıkarıcı kokusundan uzaklaştı. Sanki bir şişeye konmuş erkeklik gibi. Zengin, sandal ağacı kokusu ve sadece... seksi.

O nefes verdi. Aralarına biraz daha mesafe koydu. Onun kokusunu içlerine çekmemek için. Ana vücudunu Grayson ve Kane'in arasına yerleştirdi. "Yem değil," diye tekrarladı.

"B harfiyle başlayan kelimeyi kullanmayalım," dedi Grayson. "Bu durumu daha çok şöyle düşünelim... FBI geçmişte sana oldukça fazla yardım etti. Yeni bir hayat istiyordun. Biz sana bir tane verdik. Ve şimdi, borcunu ödeme zamanı geldi."

Kaşları kalktı. "Anlamadım? O borcu, dinleme cihazı takıp sizin için tüm kanıtları topladığımda *ödedim*. Sonra Logan'a ve New York'ta onunla birlikte gördüğüm mafya adamlarına karşı tanıklık ettiğimde. Bunları unutmayalım." Logan onun tek düşmanı değildi. Gördüğü ve duyduğu her şeyi anlatmıştı. Birçok kişi FBI'nın ağına, yani onun ağına yakalanmış ve hapis cezasına çarptırılmıştı.

Tüm bunlardan sonra nefes almaya devam edebilmek için yeni bir hayata ihtiyacı vardı.

"Logan ülkeden kaçmış olabilir." Grayson mutfağında dolaşmaya başladı. Eşyaları dürtüp itiyordu. "Ve gerçekten kaçmış *olma* ihtimali de var. Bu senaryoyu göz ardı etmemeliyiz."

"Bu olasılığa inanıyor olsaydın, şu anda burada olmazdın." Kane'e bir bakış attı ve onun ela gözlerinin kendisine kilitlendiğini gördü. "İkiniz de." Çünkü Kane asla hayatına geri dönmezdi.

O, uzaklaşıp bir daha geri dönmeyen tiplerdendi.

"Sensiz ölürüm ve *hayatımı tamamlamak için sana ihtiyacım var*" türünden biri değildi. Ne yazık ki.

"Logan'ın bu dünyada çok sayıda bağlantısı var." Grayson'ın sesi düşünceli bir hal almıştı. "Ama onunla çalışan psikiyatriste göre, aynı zamanda oldukça takıntılı biri. Sana karşı."

"Bazı kızlar çok şanslı," diye mırıldandı. Kollarında tüyler diken diken oldu.

"Psikiyatrist, Logan'ın seni arayacağına inanıyor. FBI'daki hack'i de göz önüne alırsak, ben de onun seni aradığına inanıyorum. O bir güve. Sen ise alev. Onu yakana kadar kendine çekmeni istiyorum."

"Ya da *ben* yanana kadar," dedi. Logan'la son karşılaşmasından kalan yara izi hâlâ duruyordu.

"Öyle bir şey olmayacak," diye Kane gür sesiyle söz verdi.

O her konuştuğunda, o derin sesin vücudunu kaplayan etkisini hissediyordu. Ona dokunduğunda ise... *merhaba, aşırı duyarlılık*. Titredi. Özlem duydu.

Ciddi sorunları vardı.

İki yıl geçmişti. İki yıl. Ve üç gün. Onu unutmuş olmalıydı. Hayır, onu unutmuştu. Tamamen unutmuştu. O kadar unutmuştu ki...

İki yıldır başka bir erkekle birlikte olmamıştı.

İki yıl. Sevgilisi yoktu. Logan'dan ayrıldığından beri, en yakın olduğu şey, Kane'e kendini atmasıydı.

Kahretsın. Ana, sol gözünün üzerine düşen kalın bir saç tutamını geri itti.

"Oturmaya ne dersin?" Grayson mutfak masasının yanında durmuştu. "Mantıklı yetişkinler gibi konuşabiliriz. Kimse kimseye fiziksel saldırıda bulunmayacak. Aranan bir suçluyu yakalamak için nasıl birlikte çalışacağımızı tartışacağız."

Tabii, bunu yapabilirlerdi. "Ya da ben kapıdan çıkıp, Jeep'ime atlayıp ortadan kaybolabilirim."

Grayson ona baktı. Yüzü hafifçe değişti. Çenesi sertleşti. Bakışları keskinleşti. İfadesi artık o kadar sıcak değildi, hesaplayıcıydı. Değerlendiriciydi.

"Bu kasabada arkadaşlar edindin, değil mi?" diye sordu Grayson. "Sonuçta, iki yıldır buradasın. Buraya kök saldın."

Öyleydi. Gulfport'tan kaçmak istemesinin nedenlerinden biri, yeni arkadaşlarının önceki hayatındaki çılgınlığa sürüklenmesini istememesiydi.

"Logan'ın senin nerede olduğunu öğrenecek bilgileri var. Burada." Grayson etrafını işaret etti. "İkimiz de Logan Catalano'nun en üst düzey bir avcı olduğunu biliyoruz. Senin arkadaşın olarak gördüğün kişilere yaklaşabilecektir. Onları konuşturacaktır. Senin hakkında bildikleri her şeyi ona anlatmalarını sağlayacaktır."

"Nereye gittiğimi bilmeyecekler." Ana birdenbire çok, çok üşüdü.

"Sence bu onun için önemli mi?" Grayson yavaş ve kararlı adımlarla ona yaklaştı. "Yoksa yine de komşun olan o tatlı dul kadının, 83 yaşındaki Shirley Hosier'ın boğazını kesecek mi sence? Ya da yunus eğitmeni arkadaşın Felicia Vickory'nin işine devam etmesine izin verecek mi? Sen ve Felicia haftada bir kez akşam yemeğinde buluşuyorsunuz. Sence onu öylece bırakır mı, yoksa Logan kimi incittiğini umursamadığı için, çalıştığı Gulfport Akvaryumu'nda kafasını suya batırıp nefes almasını engellemeye karar verir mi? Ve dürüst olmak gerekirse, değer verdiğin insanları acı çekmek, ona büyük bir zevk verir muhtemelen. Oh, hey, en iyi arkadaşın Zuri'yi de unutmayalım—Zuri ve onun çok sevdiği restoran

O restoranın müdürü, değil mi? Mutfakta duran dev kasap bıçaklarından biriyle kesilirse çok yazık olur...

"Yeter." Kane bağırdı. Aniden, o ve Grayson'ın arasına girdi.

Nefesi hızla inip çıkıyordu.

"Onu korkutma," diye Grayson'a bağırdı.

Çok geç. Kız zaten yeterince korkmuştı. Ve inanılmaz derecede sinirlenmişti.

"Korkması gerekiyor. Sevgilisinin ne olduğunu çok iyi biliyor." Kane derin bir homurtu çıkardı.

"Eğer kaçarsa, eğer uzaklaşırsa, öfkesini ona yakın olan insanlardan çıkaracaktır. Hepimiz bunu biliyoruz." Grayson kararlıydı. "Yoluna çıkan herkesi öldürecektir. Bu adamın serbest kalmasına izin verilemez. Onu yakalamalıyız. Onu tekrar hapse atmalıyız. Öncelikle kaçışını nasıl planladığını bulmalıyız. Ona kim yardım etti? Başıa bağlantıları var mı? *Onu tuzağa düşürmeliyiz.* Ana, tüm bunları başıarmak için en iyi şansımız."

Kane'in iri vücudu Grayson'ı görmesini engelliyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Grayson'ı göremezse, Grayson da onu göremezdi. Kane omzunun üzerinden bakmadığı için onu da görmeyecekti.

Ana elini yüzüne götürerek gözyaşlarını sildi. "Yem olmayı çok isterim," dedi, sesini neşeli hale getirerek. Hatta belki biraz da coşkulu. "Bu hafta ne yapabilirim diye düşünüyordum. Pek planım yoktu ve sıkılmaktan korkuyordum. Yem olmak, yapılacaklar listeme eklemek için mkemmek bir şey. Bu fırsat için ikinize de çok teşekkür ederim."

Kane'in omuzları gerildi. Sonra ona doğru döndü. Gözleri öfkeyle kısıldı. Büyük elleri omuzlarını kavradı. Bakışlarındaki öfkeye rağmen, dokunuşu dikkatli ve yumuşaktı. "*Ağlıyor* musun?"

"Kesinlikle hayır." Kesinlikle, evet. Gözlerini hızla kırptı. "Bu etkinliğin planlama kısmına geçelim mi?" Hala neşeli. Hala sahte. Tek istediği yatak odasına koşmak, yorganı başına çekip, top gibi kıvrılmaktı. Bu çok mu zor bir şeydi? Ama

maskesini takmaya devam etti. Kane ve Grayson'ın onun çöküşünü görmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Bazen kabuslar hiç bitmezdi. Sen durdurmadıkça.

"Onu öldürmeme izin vermeliydin," dedi Kane sert bir sesle.

Onun kollarında kaskatı kesildi. Geçmiş yine oradaydı — aralarında büyük, kanlı ve korkutucu bir şekilde. Ana bir an için hiç konuşamadı.

"Ahem!" Grayson yüksek sesle boğazını temizledi. "Federal ajanların önünde cinayetten bahsetmeyiz. Kolluk kuvvetlerinin önünde insanları öldürmekten bahsetmeyiz. Bu birinci kural. İkinci kural: *kimseyi öldürmüyoruz.*"

Kane'in öfkesi hala gözlerinde parıldıyordu, ela rengi gözlerini keskinleştirip sertleştiriyordu.

"Bir tuzak kuruyoruz. Kaçak bir suçluyu yakalıyoruz. Onu öldürmüyoruz." Bir duraklama. Sonra Grayson ekledi: "Ölümcül güçle karşılık verebileceğiniz tek durum, kendinizi savunmanızdır. Saldırımı önceden planlayamazsınız, çünkü bu tam anlamıyla *önceden tasarlanmış cinayettir*. Burada, Mississippi'de, önceden tasarlanmış cinayet idam cezası gerektiren bir suçtur — birinci derece cinayettir. Bunun cezası ne biliyor musun? Tabii ki *ömür* boyu hapis dışında? Ölümcül iğne ile idam edilebilirsin. Damarlarından ölüm akabilir. Azot hipoksisi ile cehennemi yaşayabilirsin. Eski favorin olan elektrikli sandalyeyi seçebilirsin. Ya da, hey, eğer gerçekten klasik ve çılgın hissediyorsan, kurşuna dizilmeyi tercih edebilirsin, ama bunun o zamandan beri kullanılıp kullanılmadığını bilmiyorum..."

O çekinmişti. Defalarca. Grayson her bir ceza yöntemini çok açık bir şekilde ifade ederken.

Ölümcül enjeksiyon.

Titreme. Azot hipoksisi.

Titreme. Elektrikle idam.

Titreme.

Ve... ateş mangası? *Titreme*. Bu hala geçerli bir şey miydi, yoksa Grayson sadece onu korkutmaya mı çalışıyordu? Çünkü o idam cezası almaya niyetli değildi ve Kane'in kasıtlı cinayetten hapse girmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

"Seni korkutmaya alışıyor. Merak etme. Ben kendimi koruyabilirim." Kane omuzlarını sıktı.

"ok endişeliyim," diye fısıldadı. "Eski sevgilim beni öldürmeye geliyor."

"Evet, ama sana ulaşmak için önce beni geçmesi gerekecek." Low. "Bu olmayacak. Senin yanından hiç ayrılmayacağım. Bundan sonra beni gölgen olarak gör."

Kız ona baktı. "Sen çok büyük ve bariz bir gölgesin." O da ona gülümsedi.

O gülümseme nefesini kesti.

"*Beni dinleyen var mı?*" diye sordu Grayson sinirli bir şekilde.

Kane onu bıraktı. Kenara çekildi. Grayson'ın hoşnutsuz ifadesini net bir şekilde görebiliyordu.

"Dinliyor musun?" diye bir kez daha öfkeyle sordu. "Yoksa ikiniz birbirinize tatlı sözler fısıldamakla mı meşgulsünüz?"

"Tatlı sözler mi?" diye tekrarladı. "Öyle bir şey mi var?" Grayson'ın dudakları inceldi.

"Sadece karaktere giriyorum," dedi Kane.

Dur, dur, dur. Ne karakteri?

"Gray bana planının bir kısmını daha önce anlattı," diye açıkladı Kane. "Bizim için yeni bir örtbas hikayesi." Elleri yanlarında kıvrılıp açıldı, ama sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Ben varım."

"Harika." Bakışları Grayson'ın vücudunu süzdü. "Plan nedir?" Ne kadar çabuk başarlarsa o kadar iyi. Çünkü bu kabusu ne kadar çabuk yüzleşirlerse, belki de o kadar çabuk sona erdirebilirler.

Grayson mutfak masasındaki sandalyelerden birini çekti. Sandalyede uzandı ve Kane ile onun masaya gelmesini beklerken parmaklarıyla masanın üstüne hafifçe vurdu. "Geçen sefer saklandın."

Evet, *hâlâ* saklanıyordu. Yavaşça o da oturdu. Parmakları masanın üstüne vurmadı. Bunun yerine, sanki harp çalıyormuş gibi parmaklarını hafifçe yan tarafına vurdu. Gergin hareketini fark etti ve hemen durdu.

Kane yanındaki sandalyeye oturdu. Hiçbir gergin veya stresli hareket yapmadı. Sadece oturdu.

"Radardan kaybolmuştun. Şüpheli motellerden şüpheli motellere geçiyordun. Şehir değiştiriyordun." Grayson'ın parmakları tekrar masaya vurdu. "O yine de seni buldu."

Sanki hatırlatılması gerekiyormuş gibi.

"Bu sefer kaçma. Saklanma. Her şey normalmiş gibi hayatına devam et. Rutinine devam et. İşe git. Arkadaşlarını gör. Sen..."

"Açıktaki olduğum için sırtımda eğlenceli bir hedef mi ol a c a k ?"

O suçlamayı inkar etmedi. "Logan'ın seni görmesine izin verdin. Ona yaklaşmasına izin verdin. Ve o senin için geldiğinde, Kane onu durduracak."

"Kesinlikle." Kane'in kesinliği.

Gözleri ona çevrildi. "*Senin* bir hayatın yok mu?" Ana soruyu pat diye sordu. "Mesela... bir ailen? Bir, şey, kız arkadaşın?" Ya da, Allah korusun, "Bir karın? Senin böyle birdenbire ortadan kaybolmandan nefret eden biri?"

Odadaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Kıskançlık içini kemiriyordu. Hiç hissetmemesi gereken bir kıskançlık. Sanki ona sonsuz bağlılık yemini etmiş gibi. Sanki son iki yıldır hayatında olmuş gibi ve o...

Oh, lanet olsun. Gözleri biraz dehşetle büyüdü. "Kız arkadaşım yok." Düz bir sesle. "Karım yok."

Nefesi fısıldayarak çıktı.

"Hayatına girmemi engelleyecek hiçbir bağım yok."

Grayson ellerini havaya kaldırıp hafifçe alkışladı. "Harika. O zaman sorun yok. Buraya taşınacaksın, onun erkek arkadaşı rolünü üstleneceksin, onunla birlikte kamuya çıkacaksın ve..."

"Ahem." Boğazını temizledi. Çok, çok nazikçe. İki adam da başlarını ona çevirdi.

"Gerçek bir erkek arkadaş değil," diye aceleyle ekledi Grayson. "Sadece bir kamuflaj. Kane senin erkek arkadaşın, sevgilin, şu anki flörtün, ne dersen de, rolünü oynarken..."

Gözleri Grayson'a dikildi.

"Bu ona sana yakın olmak için bir neden verecektir. Seni şehirde gezdirebilir. Geceleri seninle evde kalabilir ve bu hiç şüphe uyandırmaz. Bu en kolay örtbas hikayesi olacak, güven bana."

Kaba bir kahkaha. "Yani, örtbas hikayesinin gerçek bir evlilik olduğu bir davadan çıkıyorum, bu yüzden sadece çıkmak o hileye göre milyon kat daha kolay."

O da gülmedi. Yine boğazını temizledi. "Bir sorun var." Küçük bir sorun. Ya da belki de o kadar da küçük değil.

Neredeyse iki yıldır kimseyle çıkmamıştı.

Gerçek bir sevgilisi yoktu. Ama, uh, son zamanlarda... şey, o...

Grayson gözlerini kırptı. "Sorun yok. Seni temin ederim, bu işe yarayacak. Arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına bu oyunu inandırmak için biraz PDA yapman gerekebilir, ama Kane'in elini tutmak ya da yanağından öpmek senin için sorun olmaz herhalde. Sanki büyük bir öpüşme seansı yapmanı istiyorum sanki."

Ana başını salladı.

"Elini tutamıyor musun? Bir katili yakalamak için bile mi?" diye sordu Grayson.

"Sorun o değil." Kane'e her dokunduğunda tüm vücudunu şehvetli bir dalga kaplaması oldukça sorunluydu. Hiç kimse ona böyle hissettirmemişti. Sadece Kane. Sadece "Kalpsiz" Kane Harte. Grayson'ın uzun zaman önce Kane için ortaya attığı bir lakap. Grayson bu ismin ona çok yakıştığını düşünüyor gibiydi.

O öyle düşünmüyordu. Kane'in bir kalbi olduğundan emindi. Belki de onu dünyadan özenle sakladığı bir kalbi.

"Sorun ne?" Kane bilmek istedi.

Evet, şey... Masanın altında, terli avuç içleri yoga pantolonunun yumuşak kumaşına bastırıyordu. "Bir erkek arkadaşım var." Yeni bir gelişme. Belki de erkek arkadaş doğru terim değildi. *Ama biriyle çıkıyorum. Onunla rahatça çıkıyorum. Tamam, birkaç kez çıktık ve çok az öpüştük. Ve...*

Kane kıpırdamadı. Gözlerini kırpmadı. Nefes almıyor gibiydi. Zamanın akıp gittiğini hissedebiliyordu. Bir saniye. İki. Üç. Dört. Beş. Altı.

Biri konuşacak mıydı?

"Bu, seninle ilgili son istihbarat raporumda yoktu," diye mırıldandı Grayson.

"Bu yeni." Çok yeni. Ciddi değil. Arkadaşı Zuri'nin ısrarları üzerine, kısa bir süre önce tekrar flört etmeye karar vermişti. "Sadece birkaç kez çıktık."

Kane ayağa fırladı. Gözleri ona *ateşli* bir şekilde bakıyordu. "Onu seviyor musun?"

"Hayır, hayır, sevmiyorum." O da ayağa fırladı. Terli avuçlarını masaya vurdu ve ona doğru eğildi. Ona sert bir bakış attı. Neden bu kadar kızgındı? Onu iki yıl boyunca görmezden gelen oydu.

Ve üç gün.

"Onu sevmiyorum." Turner Mitchell'ın hoş bir adam olduğunu düşünüyordu. Hepsi bu kadar. "Ama bu adamla birkaç kez çıktım, birdenbire başka bir erkek arkadaşla yaşamaya başlarsam tuhaf olmaz mı sence? Hmmm? *Bu* şüphe uyandırmaz mı sence?"

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu Kane.

Ağız açık kaldı. Sadece açık kaldı. Ana, ağzının yere çarpmamasına şaşırdı.

"Mola!" Grayson da ayağa kalktı. "Hey, Kane. Harika bir fikrim var. Dışarı çıkıp biraz hava alalım."

Kane kıpırdamadı. "Onunla yatıyor musun?"

"Ne önemi var ki?" Aslında Turner ile yatmıyordu, ama nedense Ana bunu itiraf etmedi. Öfkesi içini kemiriyordu ve elleri masaya daha da sertçe bastırıyordu. "Sen beni tanı mıyorsun. Artık tanı mıyorsun.

Hayatımda olan bitenle ilgili hiçbir söz hakkın yok. Kiminle yatıp kiminle yatmayacağım..." İki yıldan fazla bir süredir kimseyle yatmadığını itiraf etmek, o anda mümkün değildi. Bir kadının gururu vardır. "Turner'la yatıyor muyum, yatmıyor muyum, ne önemi var? *Neden* önemi olsun ki?" "Önemli," diye hırladı. "Çünkü onu öldürmek

zorunda kalırsam, onu öldürüp öldürmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Nefesi bir anda kesildi. Bir çığlık attı, çünkü adam ona bu sözleri söylemiş olamazdı.

"*Dışarı!*" Grayson'ın kükreyen sesi. "Hemen dışarı çıkıyoruz. Anladın mı? Ve kimseyi öldürmeyeceğiz." Kane'in omuzlarını tuttu. İki adamın boyları birbirine oldukça yakındı. *Oldukça* yakındı.

tamamen aynı değillerdi. Kane hala daha iriydi. Omuzları ve genel boyu açısından.

Ama Grayson açıkça öfkeliydi ve Kane'i sertçe itti. Evin arka kapısına gelene kadar itmeye devam etti.

Sonra Grayson Ana'ya geniş bir gülümseme attı. Gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümseme. "Her şey tamamen kontrol altında," diye onu temin etti. "Kane, çıktığın adamı öldürmeyecek. Hiç endişelenme."

Kane'i dışarı itti. Kapı çarptı.

Ve Ana, aslında çok endişelendiğini fark etti.

Bölüm Dört

"Onu öldüreceğim. Eğer onu sikiyorsa, o zaman o bir ölü adamdır." Kane'in nefesi titriyordu. Nefes alıp veriyordu. Motosikletine doğru yürüdü, motosiklete ulaştığında topuklarını döndürdü ve dikkatli Gray'in yanına geri döndü. "Ölü."

"Evet, önce sakinleş."

Kane ona hırladı. Arkadaşının yanına ulaştı ve hemen topuklarını döndürüp motosiklete doğru yürümeye başladı.

"İkincisi, bunu daha önce duymuşsan beni durdur, ama... *FBI ajanı önünde insanları öldürmekle tehdit etme.* FBI ajanı en yakın arkadaşın olsa bile."

Kane motosiklete ulaşmıştı. Arka dişlerini o kadar sıkımişti ki çenesi ağrıyordu. Çok uzun süre beklemişti. Çok uzun süre uzak kalmıştı. Ve lanet olsun, ne olacağını sanmıştı ki? İki yıl boyunca kendini cinsel izolasyona mı sokacaktı? Onu son gördüğünden beri kimseyle yatmamış olması, onun da başka biriyle birlikte olmadığı anlamına gelmezdi.

O orospu çocuğunu öldüreceğim. Kane motosikletten uzaklaştı.

"Birinci ve ikinci maddeleri dinlemediğin için sana üçüncü maddeyi de vermem gerektiğini düşünüyorum, değil mi? Tamam, başlıyoruz. Üçüncüsü, onunla yattığını söylemedi."

Kane takip ederken durdu.

"Yani, Ana da *yatmadığını* söylemedi, bu yüzden umutlanma diyorum. Demek istediğim... bir ve iki numaralı maddelere geri dön. Sakinleş ve yeni adamı öldürmekle tehdit etmeyi bırak." Gray omuz silkti. "İkimiz de biliyoruz ki, sırf Ana ile yatıyor diye bir yabancıyı öldürmeyeceksin."

Hayır. İkisi de bu gerçeği bilmiyordu. Gray, Kane'in damarlarında dolaşan öfkeyi ve karanlık kıskançlığı ciddi şekilde hafife alıyordu. "Onu cehennemden kurtarmam gerektiğini söylemiştin."

"Evet. Bunu daha önce Ana için bir kez yaptın, şimdi de tekrar yapmanı istiyorum. Bak, kapak hikayesinin değişmesi büyük bir sorun değil." Gray ona doğru ilerledi. "Onun erkek arkadaşı rolünü oynamayacaksın. Neyse ne. Onun kuzeni olabilirsin."

Adam ciddi değildi.

Gray'in sesi düşünceli bir hal aldı. "Belki üvey kardeşi bile olabilirsin." "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" *Kardeşi mi?*

"Bu işe yarayabilir." Gray artık tamamen hevesliydi. "Bir aile üyesi de onun hayatına aynı şekilde erişebilir. Ve o da şu anki erkek arkadaşını elinde tutup işine devam edebilir. Mükemmel bir plan."

"Hayatta olmaz." Arkadaşının karşısına dikildi. "Ben onun kuzeni değilim ve lanet olası *kardeşi* de değilim."

"Üvey kardeşi," diye düzeltti Gray. "Çünkü ikiniz hiç benzemiyorsunuz. Kimse sizin biyolojik kardeş olduğunuzu yutmaz."

Kane konuşmadı. İçinde düşük bir hırıltı yükseldi.

"Bunu kontrol altında tuttuğumu sanıyordum." Gray'in sesi alçaldı. "Onu bıraktın. İki yıl boyunca uzak durdun. Anlamıyorum. Onu bu kadar çok istiyorsan, nasıl oldu da ilk başta onu terk ettin?"

Onun için bunu yapmak zorundaydım. O, sapık bir pislikten kaçıyordu. Kendi ayakları üzerinde durması gerekiyordu. Adrenalin, korku ve...

"Ona güvenmedin, değil mi Kane?" Sesi daha da yumuşadı. "Sana gümüş tepside bir hayat sundu. Belki de bu, senin hep istediğin hayaldi."

Ana, onun her zaman istediği *hayaldi*.

Ve o başka biriyle çıkıyordu. *Adi herif*.

"Onun fikrini değiştireceğini düşündün. Öyle mi oldu? Ya da belki de onu ne kadar çok istediğini, o gidene kadar fark etmedin."

"Tanıştığımız anda onu ne kadar çok istediğimi biliyordum." Flat. Gray şaşkınlıkla irkildi.

Ne? Arkadaşı Kane'in gerçeği inkar etmeye devam edeceğini mi düşünmüştü? Öyle olmayacaktı. "Onu gördüğüm anda onu istedim. Ama sen onu korumakla görevlendirdin beni. Görevim onu hayatta tutmaktı.

Onu arzulamamak. Onunla yatmamak. *Ona aşık olmamak*. Bu düşünce kafasında fısıldanır fısıldanmaz, onu kafasından silip attı. "Eski sevgilisi tarafından takip ediliyordu. Korkmuş ve çaresizdi, Ana güvенеbileceği birine ihtiyaç duyuyordu. Ben de o kişi oldum. Sınırı aşmadım." Son gece hariç. Ve sonra...

Çok daha fazlasını yapmak istedim.

Kane çenesini kaldırdı. "O zaten bir canavarla birlikte olmuştu. Normal bir hayat şansı gerekiyordu. Ben birçok şeyim, ama normal, çoğu insanın beni tanımlayacağı bir kelime değil."

"Sen tehlikelisin." Kane homurdandı.

"Bölgesel. Sana ait olan şeylere karşı son derece sahiplenici." Bir homurtu daha. Çünkü Gray'in tanımı yanlış değildi. "Sen acımasız bir savaşçısın."

Yine doğruydu.

"Sen öldürdün, avladın ve bu dünyada başka hiç kimsenin yapamayacağı kanlı, şiddetli işleri yaptın."

Ana ile sınırları aşmaması için tüm nedenler.

"Ama sen masum insanları öldürmezsin. Bu yüzden, etrafta sergilediğin o saçma sapan havalı tavırlarına rağmen, Ana'nın yattığı adamı öldürmeyeceğini biliyorum. Onunla yattığını düşündüğümünden değil," diye ekledi Gray aceleyle. "Ama onunla yatıyorsa, bence sen sadece onun mutlu olmasını istersin. Geri çekilirsin. O adamı mahvetmezsin."

Kane ona sadece baktı.

"Yapmazsın," diye reddetti Gray.

Ah, bu çok tatlıydı. Sanki Gray kendini bu çok önemli gerçeğe ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Lanet olsun, *yapma*, tamam mı?" Gray homurdandı. "Onu öldürme. Tekrar sıkı kontrol altına al. Onun üvey kardeşi rolünü oynamak istemiyorsan, peki, başka bir çözüm buluruz. Önemli olan, ona çok, çok yakın kalabilecek bir koruma ekibine ihtiyacım olması. Kaynaklarımdan gelen haberler, ona bir saldırı olabileceğini düşündürdü. Ana beni aramadan önce bile - bilgin olsun, haberlerde Logan'ın kaçışını görmüş ve bu yüzden paniğe kapılmıştı - ama aramadan önce bile, ben

onunla iletişime geç. Çünkü tehlike sinyalleri geliyor. Bir şeyler olmak üzere ve koruma yakınlar da olmalı." Etrafına bakındı. Evin arkasındaki alan sessizdi. "Bununla başa çıkamıyorsan, hemen bilmem gerek. Sen hemen gidebilirsin, ben de başka bir muhafız gelene kadar onunla kalırım. Ama gidiyorsan, git. Onun yardıma ihtiyacı var, tüm davayı mahvetmekle tehdit edecek otoriter bir pislige değil."

Kane'in kalbi göğsünde çok hızlı ve sert atıyordu. "Senin gittiğini görmüyorum," dedi Gray.

"Siktir git."

Gray güldü. "Onu koruyacaksın." "Daha önce de korudum, değil mi?"

"Kontrolünü elinde tutacaksın."

Belki. Bu kısım hala tartışmaya açıktı. "Bu işi yapabilirim. Ona yönelik tehditleri ortadan kaldırayabilirim."

"Peki, onun çıktığı adamı öldürmeyecek misin?"

Kane omuzlarını geriye attı. "Onun üvey kardeşi ya da kuzeni gibi davranmayacağım."

"Zaten bir erkek arkadaşı var, o yüzden onun platonik arkadaşı olabilirsin..."

"Ben onun için savaşmaya gelen eski sevgilisiyim." Evet, kesinlikle öyleydi. Yeni rolüne ısınarak devam etti, "Onu hiç unutamayan ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacak eski sevgilisi." Gray'i omuzlayarak geçti. Eve doğru yürüdü. Ana'ya doğru.

"Evet, tamam," dedi Gray arkasında. "Bu işe yarayabilir."

* * *

"ANA, son dakika olduğunu biliyorum, ama bu gece Biloxi'deki rock kumarhanesindeki konserin biletlerini aldım," dedi Turner Mitchell.

Turner. Geçen ay iki buçuk kez çıktığı adam. Turner, Gulfport Akvaryumu'nun köşesinde bir tekvando stüdyosu olan hoş bir adamdı. Ana, o akvaryumda yoga dersleri veriyordu. Turner yaklaşık üç ay boyunca onunla flört etmişti. Ana sonunda kahve içmeyi kabul etmeden önce ona birkaç kez çıkma teklifinde bulunmuştu

Kahveyi yarım randevu olarak saymıştı. Sonra yemeğe çıkmışlardı. Ve dans etmeye.

İki buçuk randevu.

Ne yazık ki, sonunda tekrar flört etmeye başladıktan sonra, aralarında hiçbir kimya oluşmamıştı. Turner ona dokunmuş, elini tutmuş, onu öpmüştü, ama Ana kendini soğuk bir depoda gibi hissetmişti.

Ana, onunla görüşmeye devam etmemeyi çoktan planlamıştı çünkü, ilişki hiçbir yere varmıyor gibi hissediyorsa, bunun ne anlamı vardı ki? Daha önce olan her şey yüzünden, belki de artık eskisi gibi tepki veremediğini merak etmişti. Mafya için acımasız bir katil olduğu ortaya çıkan bir sevgilisi vardı; onu takip edip neredeyse öldürecek olan bir adamdı ve güven büyük bir sorundu. Güven olmadan, yakınlık onun için imkansız görünüyordu.

Sonra Kane ortaya çıktı, ona dokundu ve o şehvetli dalga damarlarını doldurdu.

Belki de mesele güven ve yakınlık değildir ve... Lanet olsun, belki de Turner'dan hoşlanmıyorumdur. Ona Kane'e davrandığım gibi davranmıyorum.

Ya da belki de hala Kane'e takıntılıydı.

Belki de bu lanet olası bir kahraman kompleksi durumuydu. Kane onun hayatını kurtarmıştı. O da ona takıntılı hale gelmişti.

Yalancı, yalancı... Düşük bir ses zihninde fısıldadı. O seni kurtarmadan önce bile ona takıntılıydın.

Sesi görmezden geldi. Telefonu sıkıca kavradı ve Turner'a nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı.

Ama Turner'ın yanında tam olarak rahatlayamıyordu. Kendini bırakamıyordu. Belki de hayatı hakkında yalan söylediği içindi, ya da belki de Turner ona uygun biri değildi.

Belki yoktu. Kesinlikle doğru kişi değildi.

"Biletleri bir arkadaşım verdi," dedi Turner. "Bu gece gösteriye gidebiliriz diye düşündüm."

Rock Casino'da. Tamam. Anlaşıldı. Biloxi, Mississippi'de, sahildeki evinden arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir dizi kumarhane vardı. Her kumarhanenin farklı bir teması vardı ve

Turner'ın bahsettiği kumarhane aşırı rock tarzında dekore edilmişti. Kumarhanenin bir oteli ve gösteriler için büyük bir tiyatrosu vardı.

Kane ve Grayson hava almaya çıktıktan kısa bir süre sonra telefonu çaldı. Sanki konuşmaları onu çağırmış gibi, arayan Turner'dı.

Ve o tam olarak erkek arkadaşı değildi. Belki de o kısmı abartmıştı. Onunla yatmak mı? Hayır. Kesinlikle olmamıştı. Olmayacaktı da.

"Bu grubu sevdiğini söylediğini hatırlıyorum." Adını hızlıca söyledi.

Kaşlarını çattı. O grubu seviyordu, ama hayatı boyunca Turner'a bunu söylediğini hatırlamıyordu.

"Biletleri aldığımda, Ana'nın bunları seveceğini düşündüm."

"Ah..." Hemen bir bahane bulması gerekiyordu. "*Gidemem.*

Üzgünüm. Bir katil peşimde olabilir" demesini gerektirmeyen bir bahane.

Arka kapı açıldı. Kane'in kapıda durduğunu görmek için döndü.

"Seni geri kazanmak için gelen eski sevgilinim," dedi Kane, sert bir şekilde başını sallayarak.

Telefonu düşürmek üzereydi. Telefon kaydı ve sallandı, ama gözleri büyürken parmakları cihazı sıkıca kavradı. "Bu gece müsait değilim," diye aceleyle telefona söyledi. Turner, Kane'in sözlerini duymuş muydu? Kesinlikle duymuştu, hem de yüksek ve net bir şekilde. "Eski bir arkadaşım şehre geldi," diye çabucak açıkladı.

Kane mutfığa girdi.

Grayson onun peşinden gitti, kapıyı kapatıp kilitledi. "Platonik arkadaşlık kazanır," dedi.

Kane ona sert bir bakış attı.

"Arkadaşım ziyarete geldi," dedi Turner'a, bakışları Kane ve Grayson arasında gidip gelirken, "bu yüzden gelemem. Üzgünüm."

"Oh." Turner'ın hayal kırıklığı belliydi. "Sorun değil," diye kendini toparladı. "Başka gösteriler de olacak. Eminim onlardan birine gidebiliriz."

Ana herhangi bir söz vermek niyetinde değildi. "Davetin için teşekkürler." Çok kibardı. "Umarım iyi vakit geçirirsin." Telefonu kapatmadan önce birkaç nezaket sözü daha söyledi. Telefonu yanına indirdiğinde parmakları hala telefonu çok sıkı tutuyordu.

Kane'in yüzündeki ifade hala taş gibi sert. "O muydu?"

Kane bilmek istiyordu.

"Evet, Turner'dı. Bu akşam bir konsere biletleri varmış. Müsait miyim diye bakmak istedim.

"Sen kimsenin son dakika tercihi değilsin."

Gözlerinin kocaman olduğunu biliyordu. "Burada neler oluyor?"

Ona yaklaştı. Büyük, kararlı ve evet, o ateşli bakışları sahiplenici görünüyordu. "Eski sevgilin hayatına geri döndü."

Katil eski sevgilisinden mi bahsediyordu? Çünkü o noktaya gelmişti, evet. Logan kaçmıştı ve görünüşe göre onu yok etmeye kararlıydı. Her kadının duymak isteyeceği bir haber. Değil.

"Ben." Kane elini göğsüne koydu. "Geri dönen ve seninle ikinci bir şans için savaşmaya hazır olan eski sevgilin benim. *Ben*. Anlatacağımız hikaye bu. Hayatına geri dönmemin nedeni bu. Bunu Turner denen pislikle ve soran herkese anlatabilirsin."

Bakışları hemen Grayson'a kaydı. Şimdi onun sözleri mantıklı geliyordu. Başını salladı. "Platonik arkadaş rolünü seçeceğim, teşekkürler."

Kane elini uzattı. Parmakları kızın çenesinin altına kıvrıldı.

Bir titreme onu sardı çünkü - elbette - onun dokunuşuyla o şehvetli enerji seli içinden geçti.

Kane ona doğru eğildi. Onun sıcaklığı ve o baştan çıkarıcı, erkeksi kokusu onu sardı ve o, "Üzgünüm tatlım, ama bu rol benim için uygun değil," dedi.

Ana parmak uçlarına yükseldi. Ağızları tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaştı ve Ana boğuk bir sesle, "Çok yazık," dedi.

Bölüm Beş

Gece yarısı yaklaşırken Kane ile sahil kenarındaki bir barda olmak niyetinde değildi. Grup yakındaki bir sahnede çalarken, çiftler kumda sallanıyordu, bazıları çıplak ayakla. Kahkahalar havada yankılanıyor, içkiler akıyor ve yıldızlar tepede parılıyordu.

Ana ve Kane, terasın kenarındaki yüksek bir masada oturuyorlardı. Müziğin gürültüsü, dalgaların sesini neredeyse bastırıyordu. Neredeyse. Ana kulak kabarttığında, dalgaların kıyıya çarptığını duyabiliyordu.

"Daha mutlu görünmeye çalışabilirsin," diye tavsiye etti Kane.

Öyle yapabiliirdi. Ya da yaptığı şeyi yapmaya devam edebilirdi. Peki ne yapıyordu? Üzerinde pembe bir şemsiye duran sevimli, küçük mavi bir içkiyi yudumluyordu. "Biz randevuda değiliz," dedi ona, bakışları önce gruba, sonra da sallanan çiftlere kayarken, çok kararlı bir şekilde. "Biz uzun bir günün ardından bir şeyler içip rahatlayan iki platonik arkadaşız." Parmakları havada titriyordu. Edinmiş olduğu gergin bir alışkanlıktı bu. Orada olmayan telleri çalıp duruyordu. Bu hareketini fark etti ve hayali çalmayı bırakmaya çalıştı. Kane fark etmiş miydi? Umarım fark etmemiştir. "Biz sadece arkadaşız," dedi, kendinden emin ve kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Aslında, gerçekte ne oldukları... Grayson, hızlı ve yoğun bir güvenlik sistemi kurulumu için sert önlemler alacak bir ekip getirmiş olduğu için evden çıkmak zorunda kalan iki kişiydi. Evde zaten güvenlik vardı, ama Grayson işi bir adım daha ileri götürmek istemişti. Hem de çok ileri. Ekibinin çalışma alanına ihtiyacı vardı, bu yüzden...

Grayson'ın ona yaptığı brifing sona erdikten sonra, kıyafetlerini değiştirmişti. Ana şimdi kot pantolon, sol omzunu biraz açan bol bir üst ve rahat sandaletler giyiyordu. Kane ile birlikte sahilde kısa bir yürüyüşe çıkmışlardı. Bar'a gitmişlerdi, böylece

Grayson ve Kane'in ana stratejisinin bir parçası olarak, hayatının tamamen normal olduğunu ve sadece eski bir arkadaşını ziyaret ettiğini göstermek için.

"Onu önemsiyor musun?" Bir homurtu.

Bakışları Kane'e kaydı ve sürpriz, sürpriz, onun yoğun bakışları Ana'nın üzerindeydi. Masanın ortasında bir mum titriyordu ve ışığı, Kane'in ela gözlerindeki altın rengi ile uyumlu gibiydi. "Kimi?" Ana boş boş sordu. *Seni mi? Evet, evet, seni önemsiyordum. İki yıl önce sana aşık olduğuma emindim.*

"Sana konsere gitmeyi teklif eden salak."

"Aptal mı?" Şimdi gülümsedi. "Bu ne tür bir hakaret?"

"Tamam. Görüştüğün şanslı piç kurusu..."

Gülümsemesi kayboldu. Turner'a piç demişti, ama "şanslı piç" kısmını eklemek tam olarak hakaret gibi görünmüyordu. Kıskançlık gibi görünüyordu.

"Onu önemsiyor musun?" Kane bilmek istedi.

Cevap vermek için zaman kazanmak amacıyla içkisine uzandı. Bardak parmaklarının altında serin geliyordu ve tatlı içeceği daha iyi yudumlayabilmek için şemsiyeyi kenara itti. İçki içini ferahlatırken aynı zamanda bir heyecan da uyandırdı ve gözleri kalabalık dans pistine kaydı...

Şey, şeytandan bahsetmişken.

Bardağı masaya sertçe bıraktı.

"Ana? Onu önemsiyor musun?" Düşük ve yoğun bir sesle. "Çünkü eğer önemsiyorsan, ben... lanet olsun, sana engel olmayacağım, ben..."

"O bir pislik." Düz bir sesle. "Onun iyi biri olduğunu sanıyordum, ama yanılmışım. Aramızda hiç kimya yoktu. Sen hayatıma geri dönmeden önce ilişkimizi bitirmeyi planlıyordum."

"Uh, bir daha söyler misin?"

"Ve şu anda üç metre kadar uzakta, dans partnerinin boğazına dilini sokmuş durumda, bu yüzden onun çoktan hayatına devam ettiğini varsayacağım. Bu gece için açıkça yedek bir randevusu vardı ve bu gelişme işleri kesinlikle kolaylaştırıyor." Öyle miydi peki? Çünkü, onun parlak sözlerine rağmen, durum çok garip ve utanç vericiydi.

Ve biraz da incitici.

Kane yavaşça başını çevirdi. Dans pistine baktı.

"Mavi gömlek giyiyor," diye ekledi. Turner de hala yanındaki kadının boğazına dilini sokmuştu. Dilini boğazına sokmuş, ellerini kadının kıkına koymuştu.

"*Onunla* yatıyor muydun?" Kane'in sesi tehlikeli, yoğun bir tona ulaşmıştı. Ayrıca biraz fazla yüksek sesliydi. Masadan atlayıp elini Kane'in ağzına kapatarak onu susturmayı düşündü.

"O zayıf görünümlü pislikle *mi* yatıyordun?"

Kesinlikle çok yüksek sesliydi. Herkes başını onlara çevirdi. Masadan yarısı atlayarak Kane'in ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Kane ona kaşlarını çatı.

"*Onunla* yatmadım." Bir fısıltı. "Tanrım, fazla dikkat çekmeyelim, tamam mı? *Onunla yatmadım*. Onu bir kez, belki iki kez öptüm ve aramızda hiçbir kimya yoktu." Şimdi gerçekler ortaya çıktı çünkü...

Cidden mi? Ağzından kaçıverdi. "Çünkü" kısmını boş ver. Duyguları allak bullak olmuştu. "Onu bir daha görmeyecektim bile," diye mırıldandı Ana ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Sonra sen hayatıma geri döndün ve ben sekssiz bir hayat sürdürdüğümü bilmeni istemiyordum. Evet, durum bu." Eli hâlâ ağzının üzerindeydi. Hâlâ masanın üzerinde sürünerek ilerliyordu. "Bu kadar zamandır sana takıntılı olduğumu *yanlış* bir şekilde düşünmeni istemem."

Ya da hala onu özlediğini düşünmeni. Onu hayal ettiğini.

Nerede olduğunu merak ettiğini. Mutlu olup olmadığını. Eğer o...

Dili dışarı çıkıp avucunu yaladı. Duygusal bir elektrik dalgası onu sardı. "Kane...?"

Bakışları alev alev yanıyordu.

Elini geri çekmeliydi. Evet, yüzde yüz, ve... O onu tekrar yaladı.

Kadın titredi. Elini geri çekmeye başladı çünkü durumun kontrolden çıktığını fark etmişti ve bu durum kesinlikle öyleydi. Hızlı bir geri çekilme zamanıydı.

"Ana!" Sürpriz. Şok. Ve...

İşler kötüden daha da kötüye gitmişti.

Eli hala Kane'in dudaklarından bir santim kadar uzaktayken, başını sağa çevirdi.

Turner Mitchell ona bakakaldı. Birkaç dakika önce sıkıca tuttuğu kadından eser yoktu.

"Ana?" Turner yaklaşmaya başladı ve yaklaştıkça daha da sinirli görünüyordu. Açık kahverengi saçları alnından geriye doğru itilmişti. "Ana, bu gece misafirlerin olduğunu sanıyordum."

Ana ağzını açamadan Kane cevap verdi.

Sonunda elini tamamen geri çekmeyi başardı. Sonunda. Yani, kazandı.

Kane ayağa kalktı ve Ana ile ona yaklaşan Turner'ın arasına girdi. "Onun ziyaret ettiği şirket benim." Turner'dan en az on santim daha uzundu. "Şirket demişken, seninki nereye gitti?"

Turner, Ana'nın gözlerine tekrar bakabilmek için yana doğru adım attı.

Ana bu fırsatı değerlendirip sandalyesinden atladı, çünkü oradan çıkmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. "Gitmeliyiz," dedi Kane'e. Elini tuttu.

Kane sertleşti. Ana'nın eline baktı, sonra hemen ayı gibi güçlü elleriyle parmaklarını kavradı. "Tabii ki, tatlım."

Tabii. Elbette, o anda sevgi sözcüğü kullanacaktı. Neden olmasın?

"*Tatlım?*" Turner, sanki bu kelimeyi boğazında takılmış gibi konuşuyordu.

Ana gerçekten suçluluk duyardı, çünkü Turner iyi birine benziyordu ama... "Turner, burada randevun olduğunu biliyorum. İkinizi dans ederken gördüm."

"Randevum yok!" Turner hemen inkar etti. "Hiçbir şey görmedin!"

Gerçekten mi?

Kane güldü. Ama bu eğlenceli bir ses değildi. Daha çok alaycıydı. Hem de çok daha acımasızdı. "Kızıl saçlı kızın ağzına dilini sokmuş, elini de kışına koymuştun. Eğer bu bir randevu değilse, o zaman kesinlikle yoğun bir tanışma seansıydı."

Turner elini saçlarından geçirdi. "Seninle olan ilişki mahvedemem, Ana!" Eli yanına düştü, ama hemen Ana'yı işaret etmek için tekrar kalktı. "Bana açıklamama izin vermelisin."

"O hiçbir şey yapmak zorunda değil," diye karşılık verdi Kane. "Sana hiçbir borcu yok."

Turner'ın yakışıklı yüzü - o, güzel bir erkek gibi yakışıklıydı —kızardı. "Bak, seni steroid yiyen piç..."

"Ah," diye mırıldandı Kane. "Biri çok kişisel bir hale geliyor. Ve *hiç* de hoş değil." Kafasını Ana'ya çevirdi. "Kötü seçim," dedi ona.

Ana ona öfkeyle baktı. Turner'la ilişkisini bitireceğini söylememiş miydi? Ve Turner daha önce çok çekiciydi...

Bu gecedен önce.

Onun gerçek yüzünü görmeden önce.

Son iki yıldır onu engelleyen şeylerden biri de bu değil miydi? Daha önce bir sevgilisi hakkında çok yanılmıştı ve gerçek çok geç ortaya çıkmıştı.

Kötü bir seçimdi.

Logan'la tanıştığı zamanlarda, Ana kötü çocuklara biraz ilgi duyuyor olabilirdi. Ama artık onlardan fazlasıyla bıkmıştı, teşekkürler.

"Steroidlerle pek ilgilenmiyorum," diye devam etti Kane omuzlarını geriye doğru çekerek. "Sadece çalışmayı seviyorum. Acı yoksa kazanç da yok, değil mi?"

Turner ona tiksinti dolu bir bakış attı. Sonra da Ana'ya döndü. "Bu gece bir arkadaşınla olacaktın! Beni ektin."

"Ben onun arkadaşayım." Kane ıslık çaldı ve anaayı ayı gibi sıkı tutmaya devam etti. "Platonik arkadaş, ha, Ana? Benim adım Kane."

Onunla birazdan ilgilenecekti. Önce Turner'a doğru adım attı. "Bizim derin, ciddi bir ilişkimiz yok."

"Hayır, değilsin," Kane arkasında kararlı bir şekilde söyledi. "Parmağında yüzük görmüyorum."

Yüzük takmayan parmaklarını onun elinden çekti.

"Birkaç kez çıktık," diye devam etti Ana, kibar ama kararlı bir sesle. "Ciddi bir şey değildi. Aramızda bir bağ yoktu."

"Var," diye tartıştı Turner. Kibar değildi. Daha çok hırıldıyordu.

"Hangi dünyada?" Yüzü buruştu. "Ve lütfen bana büyük, karmaşık bir sahne çekme. Yedek bir randevu buldun." Konser çoktan bitmiş olmalıydı ve bara gelmişlerdi. Ana, artık serbest olan eliyle dans pistine doğru belirsiz bir hareket yaptı. "İkinizin arasında harika bir kimya var gibi görünüyor, size mutluluklar dilerim." Öyle yaptı. İşte. Bitti. Dramanın sonu. "İyi geceler, Turner." Ayrılmak için döndü.

O uzandı. Ana'nın bileğini tuttu. Kane'den çok daha küçüktü, ama Turner'ın tutuşu *acı vericiydi*. Turner, Ana'nın bileğindeki kemikleri birbirine sürtüyormuş gibi hissettiren ani acı karşısında keskin bir nefes aldı.

"Oh, bunu yapmak istemezsin." Kane'in sesi ölümcül bir hal almıştı. "Onu bırak, hemen."

"Geri çekil," diye bağırdı Turner. "Ne kadar büyük olduğun umurumda değil, ben üçüncü derece siyah kuşak sahibiyim ve senin büyüklüğünden korkmuyorum. Diğer herkesi yere serdiğim gibi seni de yere sererim."

"*Bırak*," dedi Ana Turner'a. "Canımı acıtlıyorsun."

Kendi isteğiyle bırakır mıydı? Ana emin değildi. Çünkü o tek kelime – *incitmek* – dudaklarından çıkar çıkmaz Kane saldırdı. O kadar iri birine göre çok hızlı hareket etti. Ana gözünü bile kırpmadan, eli Turner'ın sert tutuşundan kurtuldu ve Turner, birkaç saniye önce oturduğu masaya çarptı. Masa devrildi. Turner devrildi. O yere düştüğünde, Ana'nın içkisi de yere düştü. İçki Turner'ın üzerine döküldü ve şemsiye kucağına düştü.

"Onu incitemezsin. Asla." Kane, yere düşen adamın üzerine eğildi. "Üçüncü derece, hadi oradan. Amatör, kapına getireceğim cehennemi istemezsin."

Herkes onlara bakıyordu. Küçük müzik grubu bile çalmayı bırakmıştı. Ne kadar da harika. "Her şey kontrol altında," diye bağırdı Ana, kalabalığa dönerek. "Kaydı. Kazalar olur. İşinize bakın."

Arkasında bir kavga sesi duydu. Ana, yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden baktı.

Kane, parmaklarını Turner'ın boynuna dolamıştı.

"Oh, tanrım." Kane'e doğru atladı. Omzuna dokundu. "Bırak onu."

"Bana saldırdı," diye kendini savundu Kane. "Ona dokunmadan önce onu durdurdum."

Haklıydı. Ama etraflarında çok fazla göz vardı. "Bırak. Anlatmak istediğini anlattın."

Kane, kıvranan Turner'ı tutmaya devam etti. "Ne demek istiyorsun?"

Cidden, yakında polisler çağrılacaktı. Kapı görevlisi bile ona doğru gelmeye başlamıştı... Hayır, unut gitsin. Kapı görevlisi Kane'i görünce bir an durakladı ve aceleyle geri çekildi. Ana iç çekerek açıkladı: "Bu odadaki en sert adam olduğun noktası. Anladım. Şimdi Turner'ı bırak."

"O sana zarar verdi."

Ana bileğini esnetti. "Daha kötüsünü de gördüm."

Kane başını ona çevirdi. "Senin incinmeni istemiyorum." Ana yutkundtu. Kane'in yüzündeki ifade çok... çok yoğundu.

"Turner!" Uzun kızıl saçlı, beyaz kısa üst ve çok kısa kot şort giyen bir kadından çığlık duyuldu. Turner'ın az önce öptüğü kadın.

"Onu bırak," diye yalvardı Ana tekrar. Kane bıraktı.

Kadın onlara doğru koştu. Turner'a sarıldı. "Bebeğim, iyi misin?"

Turner Kane'e sert bir bakış attı, kadını görmezden geldi ve gözlerini Ana'ya dikerek, "Ana, bana inanmalısın. Bu bayanın kim olduğunu hiç bilmiyorum" dedi.

Söz konusu kadın yüksek sesle bir çığlık attı. "Ben son üç aydır birlikte olduğun kadınıml!"

Ne, ne?

Kızıl saçlı kadın Turner'ın kaburgalarına dirsek attı. Turner iki büklüm olup inleyince, kadın uzaklaşmaya başladı, ama önce Kane'e "İyi eğlenceler. İstersen onu döv." dedi. Arkasına bakmadı.

Ana kaşlarını kaldırdı. Kane'e baktı. Sonra ikisi de Turner'a baktı.

"Siktir," diye homurdandı Kane, kaburgalarını ovuştururken. Bakışları Ana'ya kaydı. "Biz bittik, değil mi?"

Ana başını salladı. "Kesinlikle bitti. Sen ve ben. Sen ve kızıl saçlı da. Bilgin olsun." Çünkü kızıl saçlı, grubun solisti ile sohbet etmeye başlamış bile.

Turner içini çekti.

"Ve, hey, tahmin et ne oldu, pislik?" Kane yavaşça konuştu. Turner ona sert bir bakış attı.

"Ben Ana'nın platonik arkadaşı değilim. Ziyaretçi bir arkadaş da değilim. Onu geri kazanmak için buraya gelen eski sevgilisiyim. İşi kolaylaştırdığın için teşekkürler."

Turner ona yumruk attı.

Kane bu darbeyi kolayca atlattı, ama kendisi de bir yumruk attı. Bu yumruk isabet etti ve Turner'ı zaten kırık olan masaya bir kez daha çarptırdı.

* * *

Onlar Ana'nın evine geri döndüler. Ana, eve dönüş yolunda hiç konuşmadı. Kane bunun kötü bir işaret olduğunu düşündü.

Ama durum daha da kötü olabilirdi. Onun platonik arkadaşı rolünü oynuyor olabilirdi.

Her şeyi mahvettiğin için teşekkürler, Turner. Ve bilgin olsun, Ana'yla hiç şansın olmadı. O senin liginin çok üstündeydi.

Gray, onların girişini gördü. Mavi gömlekli iki adamla güvenlik panelinin yanında duruyordu. "Henüz bitirmedik..."

"Ben yatmaya gidiyorum," diye Ana hemen sözünü kesti. Kane'e bakmadı. Sözleri Gray'e yönelik gibiydi. Ve belki de Gray'e yardım eden iki adama. "Kimsenin yoluna çıkmayacağım ve kimse benim yoluma çıkmayacak." İlerlemeye devam etti. Sonra durdu. Gray ve iki adama döndü. Derin bir nefes aldı. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim." Sesi son derece kibarlı.

Kane onu izlerken kaşlarını kaldırdı.

Çenesini kaldırdı. Narin omuzlarını dikleştirdi. "Yaptığınız her şey için minnettarım, çok geç saatte ve kısa sürede buraya geldiğinizi biliyorum. *Teşekkür ederim*. Çok dostça davranmadığım için özür dilerim, sadece... şey... Büyük bir gece, anlarsın ya? Büyük. Kötü. Her şey." Elini salladı. Gray ve iki yardımcısına doğru el salladı. Kane'i dahil etmeyen bir el sallama. "Ama teşekkür ederim. Ve erken döndüğümüz için özür dilerim. Ama bardan atıldık." Bunun üzerine, arkasını döndü ve hedefine doğru yürümeye devam etti.

Kane arka kapıyı kapattı. Kızın uzaklaşmasını izledi. Ne muhteşem bir popo.

Gözden kayboldu.

İçinde tuttuğu ısıklı çıkardı. Ama bir kurt ısıklı değildi, evet, Ana'nın harika bir poposu vardı. Islık daha çok olabildiğince mutlu bir ısıklı.

"Bardan atıldın mı?" diye sordu Gray.

"Bir adamın boğazını tutmuş olabilirim. Onu masaya fırlatmak üzereydim. Ve ona yumruk attım."

Gray, yanındaki güvenlik ekibi görev yerlerine geri dönerken burnunun köprüsünü sıktı. "*Neden* böyle bir şey yaptın?" diye sordu Gray. "Neden, neden, neden? Onu sadece biraz oyalamak zorundaydın. Yerel halkı gözlemlmek. Onunla birlikte gizli kimliğini sağlamlaştırmaya başlamak."

Kane gülümsedi. Elinde değildi. "Gizli hikayeyi sağlamlaştırdım." Mutfağın karşısına geçerken yine küçük bir ısıklı çaldı. "Arkadaş numarasını unut. O asla işe yaramayacaktı."

Gray parmaklarıyla burnunun köprüsünü bir kez daha sıktı, hayır, çimdikledi. "Beni merakta bırakma. Kapak hikayesi olarak ne işe yarayacak?"

"Kız arkadaşı şehre geri döndü."

Gray'in eli düştü.

"Psikopat eski erkek arkadaşı değil," diye açıkladı Kane, "ama hepimiz onun ortaya çıkmasını bekliyoruz, değil mi?"

Gray homurdandı.

"Hayatımın aşkını geri kazanmaya geldim," dedi Kane, sesini kasıtlı olarak hafif tutarak.

Gray'in çenesi sertleşti.

"Onu kafamdan çıkaramadım, bu yüzden onun için savaşmam gerekiyor. Onu nasıl davranacağını bilmeyen başka bir pislikle gitmesine izin veremezdim." O pislik, barda ona *zarar* vermişti. Bu yüzden Kane de ona zarar vermek istemişti. Onun için, kimse Ana'ya zarar verip cezasız kalamazdı. Bu asla olmayacaktı. "Ana, sadece *ara sıra* görüştüğü yerel adamı resmen terk etti. Seks yapmadılar, bunu açıklığa kavuşturalım. Ana, o Turner Mitchell piçiyile yatmadı." Kane, güvenlik sistemini kuran iki adamın FBI ajanı olduğunu biliyordu, bu yüzden onların önünde kendini tutmadı. Gray onlara tamamen güvenmeseydi, Ana'nın evine asla giremezlerdi.

"Aman Tanrım." Gray gökyüzüne baktı. Ya da belki de evin ikinci katına, Ana'nın yatak odasının bulunduğu kata bakıyordu. "Bu, grupla paylaşman gereken bir bilgi değil."

Muhtemelen öyle, ama bu bilgi onu aptalca mutlu etmişti. "Bardaki herkes onun bu gece benimle çıktığını biliyor. Ben burada kalacağım. Onun evinde. Onunla birlikte. Gizli kimliğimin sağlamlaştığını düşün."

Gray derin bir nefes aldı. "Teşekkür... ederim?" Kesin bir soru.

Ama Kane başını salladı. "İyi bir iş için her zaman bana güvenebilirsiniz."

Bölüm Altı

KÖPEKBALIKLARI suda yavaşça yüzüyorlardı, bakışları ileriye doğruydı. Duygu yoktu. Sadece vahşi bir güzellik. Yoğunluk. Azim.

Köpekbalıkları asla korku göstermezlerdi. Tereddüt etmezlerdi. Sadece yüzmeye devam ederlerdi. Ve ısırmaya.

"Harika bir seanstı, Ana." Zuri Harris kolunu Ana'nın omuzlarına doladı. "Bu hafta nasıl geçtiğini tahmin bile edemezsin." Ana'yı hafifçe sıktı. "Buna çok ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

Ana zorla gülümsedi ve Zuri'ye döndü. Zuri, Ana'nın Gulfport'a taşındıktan sonra edindiği ilk arkadaşıydı. Boyu 1,50 metre bile olmayan Zuri, şehirdeki en iyi restorani yöneten güçlü bir kadındı. Zuri'nin defalarca gururla övüldüğü gibi, lezzetli tatların simgesi bir yerdi.

Zuri, Ana'ya gülümserken sıcak kahverengi gözleri parladı. Koyu renkli saçları topuz yapılmıştı ve kulak memelerinde küçük altın halka küpeler sallanıyordu. "Patronum son birkaç gündür gerçekten başımın belasıydı," dedi Zuri.

Ana, sınıfın geri kalanı yoga matlarını toplarken güldü. "Patron sensin."

Zuri göz kırptı. "Ve ben tam bir baş belasıydım." Omuzlarını geriye doğru çekip gerindi. "Bu hafta çok zor geçti."

Katılıyorum. Yüzde yüz. Ama Ana bu sözleri geri yuttu.

"Bazılarımız birazdan şarap içebiliriz." Zuri kaşlarını oynattı. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Olmaz. Üzgünüm." Çünkü Kane onu alıp eve götürecekti. Reddetmesinin bir başka nedeni de, Logan yakınlarda gizleniyor olabilir diye arkadaşlarını tehlikeye atmak istememesiydi. "Başka bir zaman?"

"Tabii ki. Her zaman şarap içilecek geceler olacaktır. Her zaman. Hoşça kal, Dracula," dedi Zuri, devasa akvaryum tankına el sallayarak. Binanın merkezinde yer alan büyük tank, *Oceans Explorer Zone* adlı üç katlı bir yaşam alanıydı. Tankın içinde, Dracula akvaryumu evi olarak gören iki kumul köpekbalığından biriydi. Sanki işaret almış gibi, Dracula keskin bir dönüş yaptı ve camın önüne daldı.

Zuri gülerek çantasını aldı. "Görüşürüz Ana!"

Tabii. Bir dahaki sefere. Ana, gece geç saatlerdeki yoga seansına katılan diğer öğrencilerle biraz sohbet etti. Promosyonlarında "Derinlerde Stres Atma Akşamı" olarak tanıttığı bu seans, *aslında* o kadar da derin değildi ama...

İnsanlar gece yoga seansları için akvaryuma gelmeyi seviyorlardı. Uzun bir günün veya haftanın ardından gevşemek için harika bir yoldu. Ana tam bir yoga dersi verse de, katılımcıların çoğu sadece matlarına kıvrılıp önlerindeki dev akvaryumu seyretmeyi seviyordu.

Yoga seansları normal akvaryum saatlerinden sonra yapıldığı için, yoga öğrencileri matlarını camın hemen önüne serebiliyorlardı. Esneme ve gerinme hareketleri yaparken zebra köpekbalıklarını, kum köpekbalıklarını, bonnethead köpekbalıklarını, deniz kaplumbağalarını, vatozları, farklı balıkların oluşturduğu güzel gökkuşağını ve hatta yılan balığını izleyebiliyorlardı. Yılan balığı, ara sıra kafasını çıkarıp herkesi mahallesine hoş geldiniz diye selamladığı için sevgiyle Mr. Rogers olarak biliniyordu.

Normalde Ana, akvaryumdaki yoga seanslarını öğrencileri kadar rahatlatıcı bulurdu. Ancak ne yazık ki bu normal bir gece değildi.

Hayatında hiçbir şey normal değildi.

Kane onun evine taşınmıştı. Yoğun, düşünceli, seksi ve sadece... *oradaydı*. Varlığı o kadar güçlüydü ki, evin her köşesinde onu hissedebiliyordu. Onunla yemeklerini paylaşıyordu. Hatta onun için market alışverişine bile çıkmıştı ve ona tek bir şey hatırlatmasına gerek kalmadan, en sevdiği şeylerin hepsini hatırlamıştı.

İki yıl geçmişti ve her ayrıntıyı hatırlıyor muydu? Cidden mi? Nasıl? gerçekten hatırladı onun

tercihleri hakkında?

Yoksa Grayson'dan, onun sevdiği tüm yiyecekleri listeleyen, gerçekten çok müdahaleci, kişisel bir rapor mu almıştı?

Kane, onun odasının hemen yanındaki yatak odasında uyuyordu. *Hemen yanındaki odada*. Ve banyoyu paylaşıyorlardı. Banyo, iki yatak odasını birbirine bağlayan bir Jack-and-Jill banyosuydu ve o sabah, Kane duştan çıkarken yanlışlıkla içeri girmişti. Adam banyo kapısını kilitleyebilirdi. Bu onu öldürmezdi.

Kapıyı kilitlemedi.

O duştan çıkarken, o da içeri girmişti.

Adam sadece bir havlu giyiyordu. Kalçalarına sarılmış bir havlu. Güçlü kasları gözler önüne serilmişti. Parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu. Kendini onun havlusunu yırtıp atarken hayal etti. Üzerine atlayarak.

Bunun yerine...

Geri çekilmişti. Tek kelime etmeden banyo kapısını kapatmıştı. Ve adeta bir su birikintisine düşmüş gibi olmuştu.

İki gün. Onun hayatına geri dönmesinden bu yana iki gün geçmişti ve kız şimdiden onunla seks rüyaları görmeye başlamıştı. Çünkü, tabii ki, neden olmasın? Neden seks rüyaları görmesin ki? Elbette, bu geceki rüya, daha önce gördüğü küçük duş peep show'u nedeniyle muhtemelen daha da yoğun olacaktı.

"Hoşça kal, Ana!"

O sarsıldı, el salladı ve parlak bir gülümseme takındı.

Son öğrencisi de ortadan kayboldu. Nefesi kesildi. Hoparlörlerden hala yumuşak, yatıştırıcı bir müzik çalıyordu. Telefonuyla müziği bağlamıştı ve ses sistemini kapatmak için sola doğru yöneldi. Birkaç dokunuşla müzik durdu.

Köpekbalıkları yüzmeye devam etti. Vatozlar süzülüyordu. Vatozlar camın önüne karınlarını gösterdiğinde, yüzlerini görebiliyordu. Ana bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyordu, ama her zaman ona gülümsüyorlarmış gibi görünüyordu. Gerçek bir gülümseme değil, sadece ağızları ve burun delikleri yüzlerinin ortasında olduğu için öyle *görünüyordu*. Yine de, ona gülümsüyorlarmış gibi görünüyordu. Ve onların gülümsemeleri genellikle onu daha iyi hissettirirdi.

Ana yavaşça devasa cama doğru yürüdü. Dokunmadı. Parmaklarıyla dürtmedi. Sadece balıkların yüzüşünü izledi. Sık sık ziyaret ettiği için, bazı balıklar ona daha da yaklaşmaya başladı.

Balık aniden uzaklaştı. Hızlı ve öfkeli bir çıkışla uzaklaştı.

Bu garipti.

"Ana."

Ana nefesini tuttu ve arkasını döndü.

Turner, siyah pantolon ve siyah gömlek giymiş olarak orada duruyordu. Elleri yanlarında gevşekçe duruyordu.

"Ana, konuşmamız gerek."

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Akvaryum şu anda kapalı." Sadece öğrencileri güvenlik görevlileri tarafından içeri alınabilirdi. Biletlerini gösterip içeri girmiş olmalılar. Ama yoga seansı bitmişti ve öğrencileri de gitmişti. Güvenlik görevlileri hala devriye geziyor olmalıydı, her öğrenciyi kontrol edip dış kapıları kilitlemiş olmalılar.

Peki Turner burada ne arıyor?

"Senin evinde kalıyor, Ana."

Geri çekildi. Neredeyse cama çarpacaktı.

"Sana yakın olmak için çok uğraştım." Turner ona doğru agresif bir adım attı. "Ve şimdi o senin evinde mi? Seni aradığımda ya da mesaj attığımda benimle *konuşmuyorsun* bile!"

"Gerçekten söyleyecek pek bir şey yok." Hâlâ elinde telefonu vardı. Ses sistemini kapattığında onu almıştı. Çantası ayaklarının yanında idi. Çantası ve matı.

Turner'ın sıkılmış çenesinde bir kas gerildi. "Seninle yalnız kalabilmek için beklemek zorunda kaldım. İki lanet gün."

Yutkundu. Her an bir gardiyan devriyeye çıkabilirdi. Her an olabilirdi. "İçeri nasıl girdin?"

"Muhafızlardan biri benim dojo'mda öğrenci. Yeşil kuşak. Kız arkadaşıma sürpriz yapmak istediğimi söylediğimde, George beni içeri aldı."

Midesinde bir düğüm oluştu. "Ben senin kız arkadaşın değilim, Turner. Geçen sefer konuştuğumuzda olanları düşünürsek, bu senin için bir sürpriz olmamalı.

konuştüğumuzda olanlara bakılırsa bu şaşırtıcı olmamalı, ama ilişkimiz yürümiyor."

Çenesinin kenarındaki kaslar yine gerildi. "Konsere benimle gelseydin, her şey çoktan bitmiş olurdu."

Hayır. Midesi daha da düğümlendi. "Nasıl biterdi?" Boğuk bir ses. Dudaklarını ıslattı.

Başını sağa eğdi. "Senden hoşlanıyordum. Böyle olacağını beklemiyordum. Borcumu ödüyordum. Siparişi alana kadar bekledim."

Hayır, hayır, hayır. Bu konuşma her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu. "Emir mi?" diye ciyakladı. Korku onu ciyaklatmıştı.

"Sana yaklaşmam gerekiyordu. Sonra seni ortadan kaldırmam gerekiyordu."

Yani o sadece onun güzelliği ve cazibesinden etkilenmemişti. Harika. Sahte ilişki zaferi. Gözünün ucuyla, köpekbalıklarından birinin uzaklaştığını gördü.

"Merak etme," diye devam etti Turner, sesi alçak ve anlayışlıydı. "Seni köpekbalıklarının olduğu suya attığımda, çoktan ölmüş olacaksın."

Nefes alamıyordu. Korku onu boğuyordu.

Bir bıçak çıkardı. "Ve biri kalıntılarını bulduğunda," uzun bir iç çekişin ardından ekledi, "seni öldürenin köpekbalığının dişleri değil, bir bıçak olduğunu anlayacak kadar bir şey kalmayacak."

* * *

Motosikletini akvaryumun ana girişine yakın bir yere park etmişti. Kane, mesai sonrası yoga seansına katılanların dışarı çıkmasını izledi. Kollarını göğsünde kavuşturarak motosiklete yaslandı ve belirli bir kişinin ortaya çıkmasını bekledi.

Ana.

Güzel, çılgın, son derece seksi Ana.

O, onunla birlikte sınıfa girmeyi teklif etmişti. Katılmak için değil, çünkü daha önce denemişti ve yoga yapamıyordu. Ama

onun pozisyonlar arasında geçiş yapmasını ve akışa girmesini izlemekten büyük mutluluk duyardı.

O, onun isteğini reddetti. Hemen. Burun kıvrarak.

Şimdi bekliyordu.

Sınıf katılımcıları çoktan çıkmıştı. Birkaç bayan kenarda konuşuyordu. Şarap içmeye çıkmak hakkında konuştuklarını duydu.

Ve...

Ana yoktu. Hâlâ eşyalarını topluyor muydu?

Güvenlik görevlisi kapıyı kapatmaya başladı.

Kane öne atıldı. Kapı tamamen kapanmadan elini uzattı. "Hey, kız arkadaşım içeride!" Evet, bu sözleri söylemek harika bir duyguydu.

Güvenlik görevlisi ona kaşlarını çatı. "Hayır, yok."

Uh, evet, oradaydı. "Yoga eğitmeni arka kapıdan mı çıkıyor?" Bu mantıklı değildi. Ana ona özellikle ön kapıda buluşacaklarını söylemişti. Onu oraya bırakmıştı ve aynı yerde onu almayı planlıyordu.

O, kızın motosikletin arkasında oturmasını seviyordu. Kızın kolları ve bacakları onu sardığında çok hoşuna gidiyordu. Motosiklette onu beceriyor olsaydı daha da çok hoşuna giderdi, ama bu başka bir günün hikayesiydi. Düzeltme, başka bir günün fantezisiydi.

"Eğitmenin nereye gittiğini sana söylemeyeceğim." Gardiyanın sert ve katı sözleri. "Şimdi kapıyı bırak."

Kapıyı bıraktı, ama geri çekilmedi. "O benim *kız arkadaşım*," diye vurguladı. "Ana benim kız arkadaşım. Burada bekleyip onu almam gerekiyor."

"Hayır, o senin kız arkadaşın değil. Turner ile çıkıyor." Güvenlik görevlisi omzunun üzerinden başparmağını uzattı.

Neden omzunun üzerinden başparmağını uzattı? Sanki akvaryumun içini işaret ediyormuş gibi?

"Şimdi, kim olduğunu ya da Ana'yı neden taciz etmek istediğini bilmiyorum, ama buradan gitmen gerekiyor. Git! Polisi aramadan önce." Artık yüzü kızarmış olan güvenlik görevlisi kapıyı tekrar çarpmaya başladı.

Ama Kane kapıyı bir kez daha yakaladı ve kapanmasını engelledi. Ayrıca çok büyük ayağını eşiğin üzerine koydu

Çünkü o kapı yakın zamanda kapanmayacaktı. Eli kapının sert kenarını sıktı. "Bilgin olsun," dedi Kane, sesinin düz kalmasına dikkat ederek, "Ana ve Turner ayrıldılar. O Şimdi benimle birlikte."

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O... ayrıldıklarından bahsetmedi."

Oh, bu hiç iyi değildi. *Turner bu gardiyanla konuŐmuŐ muydu?* Kane kapıyı kasıtlı olarak içeri doğru itti. Yavaşça, kararlı bir Şekilde. "Ayrıca, bilgin olsun, ben buradan onsuz ayrılmayacağım."

Gardiyanın enesi kilitlendi. Neredeyse elini beline takılı Şok tabancasına doğru hareket ettirdi.

"Bunu tavsiye etmem," diye uyardı Kane. "Beni yere sermez, ama çok kızdırır."

Güvenlik görevlisi yutkundu. Adem elması yukarı aşağı hareket etti. "İçeri giremezsin."

"Buna emin olma."

"*Hey!*" Kane'in arkasından keskin bir çığlık duyuldu. Kadınsı bir ığlık. "George'a ne yapıyorsun?"

George yine yutkundu. "Bu adam hırsızlık yapmaya alıŐıyor, Zuri. Geri dur. Yaralanmanı istemiyorum."

"Polisi arayacağım," dedi hemen.

Evet, aslında... Kane, kapı kapanmadığı için hala kapıyı tutmaya devam ederken, omzunun üzerinden arkasına baktı. Minyon kadın, koyu renk gözleri ve sıkı çenesi ile ona öfkeyle bakıyordu. Elinde bir biber gazı spreyi vardı ve Kane'e doğru tutuyordu. "Polisi ara," diye onu teŐvik etti.

Kadın ona gözlerini kırptı.

"Kız arkadaşım içeride, sanırım bir sorun var ve arkadaşın George, Ana'yı kontrol etmeme izin vermiyor."

"Ana senin kız arkadaşın değil," diye reddetti kadın.

"Ayrılıktan sonra yeniden bir araya geldik," dedi ve tabii ki, bu sözler dişlerini sıkarak çıkmıştı. "O aptal Turner'ı terk etti ve bana geri döndü."

"Tamamen yalan," diye bağırdı George.

Kadın, Zuri, kaşlarını çattı. "Eğer ayrılmıŐlarsa, ben ayrılırken Turner neden ana tank alanına gizlice giriyordu?"

Ona seslenmeye başladım ama Ana'yı şaşırtmak istermiş gibi parmağını ağzına koydu."

Kahretsin. Kane George'a doğru hızla döndü. "Çekil yolumdan."

"Hayır." George'un alnında ter damlaları belirdi. "Olmaz." Elektroşok cihazını çıkardı ve Kane'e ateş etti.

Elektrik akımı vurdu, ama Kane söz verdiği gibi yere düşmedi. "Bu beni gerçekten sinirlendiriyor." George destek için bağırırken, kapıyı sonuna kadar itip içeri daldı.

Bölüm Yedi

"O BIÇAĞA İHTİYACIN YOK." Sesi titriyordu. Bakışları bıçağa sabitlenmiş gibiydi.

"Korkarım ki ihtiyacım var. Köpekbalıklarını çekmek için seni kanatmam gerekiyor."

Köpekbalıkları onun arkasında yüzüyordu, ama Ana onlardan korkmuyordu. Önündeki adamdan korkuyordu. Onu öldürmesi emredilen adamdan mı? Dilini bir kez daha kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bakalım, kafamda her şeyi doğru anlamış mıyım." Derin bir nefes aldı. "Sen benimle çıkmak istemedin. Bana yaklaşman emredildi, şimdi de beni öldürmen emredildi, öyle mi?"

Adam başını salladı. "Anladığınıza sevindim." Ona doğru ilerledi. Adamın çenesindeki koyu morluğu görebiliyordu. Kane'in yumruğunun izi olan bir morluk.

"Köpekbalıkları iyi beslendi!" Çaresiz bir çığlık. Ne tür bir silahı vardı? Elinin altında ne vardı? Yoga matı hiçbir işe yaramazdı. Belki su şişesi? Çantasının hemen yanındaydı. Şişe paslanmaz çelikten yapılmıştı. Hiç yoktan iyiydi.

Ve o şişe dışında, elinde hiçbir şey yoktu.

"Onların iyi beslenmiş olmasının ne alakası var?" Turner somurtarak baktı.

"Birkaç yıl önce New Orleans'ta yaşanan olayı duymadın mı? Akvaryumlarında ne oldu?"

"Ben buralı değilim, hatırladın mı?"

Doğru. Kahretsin. Bu bilgi onu daha önce daha fazla endişelendirmeliydi. "New Yorklu olmadığını söylemiştin." İlk tanıştıklarında Turner'ın nereli olduğunu özellikle *sormuştu*. Turner ona Marylandli olduğunu söylemişti. İkisi de sudan çıkmış balıklar gibi oldukları için gülmüşlerdi. Biraz yakınlaşmışlardı.

"Yalan söyledim. Orada birçok arkadaşım var. Sana iyilik borcu olan türden insanlar."

Mafyayı kastetti. Anlaşıldı. "Logan seni beni öldürmen için görevlendirdi mi?"

Ona doğru bir adım daha attı.

"Logan'ın yeni çıktığını sanıyordum!" Bu ona mantıklı gelmiyordu. "Sen aylardır buradasın!"

Bıçak çok yakındaydı. Yine düzensiz bir nefes aldı. Ana, onun dikkatini dağıtması gerektiğini biliyordu. Dikkatini dağıtırsa, onu bıçaklamayabilirdi. "New Orleans'ta, yıllar önce akvaryumda bir tur grubu vardı. O zamanlar, büyük köpekbalığı tankının üzerinde bir podyum gibi bir şey vardı. Bir şeyler ters gitti. Turdaki insanlar suya düştü, *köpekbalıklarının yanına*. Ama kimse ısırılmadı. Herkes güvendedi. Neden biliyor musun? Muhtemelen köpekbalıkları çok iyi beslendiği için! Ve insanlar onların tercih ettiği yemek değil ve..."

"Eminim o insanlar suya düştüklerinde bıçak yaralarından kanamıyorlardı."

Hayır, öyle değillerdi. Ana da öyle olmaya niyetli değildi. Ana bir adım yana doğru attı, bu adım onu paslanmaz çelik su şişesine yaklaştırdı. "Burada büyük, saldırgan köpekbalıkları bile yok. Arkamda yüzen büyük beyaz köpekbalıkları *görüyor* musun?" Telefonu hala sol elinde tutarken, tankı işaret etti.

Umduğu gibi, Turner'ın bakışları otomatik olarak akvaryuma kaydı ve o da bu fırsatı değerlendirerek su şişesine uzandı. Parmakları şişeyi kavradığı anda...

Çığlıklar.

Biri çığlık atıyordu. Bağırıyordu. Akvaryumda yankılanan çığlıkları duyabiliyordu. Onun çığlıkları değildi.

Turner ona uzandı. O bıçağı kullanamadan, su şişesini kafasının yan tarafına vurdu. Tüm gücüyle.

Küfrederek geriye doğru sendeledi. Salla sallandı.

Ana ona tekrar vurdu. Bu sefer şişenin altıyla ağzına vurdu. Kan, yaralı dudaklarından fışkırdı ve darbe, bazı dişlerini de kırmış olabilirdi. Ana, hasarı tam olarak incelemeyi

. Adam acı içinde bağıırıp ağzını kapatmaya çalışırken, kız dönüp koştu. Ama adam, kızla devasa akvaryum alanının girişine açılan kapı arasında durduğu için, kız sola döndü ve ek sergi alanına doğru koştu. Işıklar çoktan kapatılmıştı ve tek aydınlatma, denizati, denizanası ve çarpıcı renkli, sağa sola parıldayan küçük balıklarla dolu çeşitli boyutlardaki akvaryumlardan geliyordu ve o...

Bekleme ve izleme tüneline koştu. Kalın camla çevrili bir tünel. Cam onu köpekbalıklarından ayırıyordu. Ahtapotlardan. Cam, zemini hariç her tarafı kaplıyordu ve o diğer tarafa ulaşmak için acele etti.

Başaramadı.

Sert bir el omzunu kavradı. Turner onu kendine doğru çekti.

O da Turner'ın kasıklarına diz attı. "İmdat!" Ana çığlık attı ve çığlığı tünelde yankılandı. "*Yardım edin!*"

Ona vurdu. Çoğunlukla kaçmayı başardı, ama ne yazık ki yumruğunun bir kısmı çenesine çarptı. Geriye sendeledi, ayağa kalkmayı başardı ve sonra tünelden çıkmak için koşmaya başladı. Diğer tarafa ulaştı. Personel kapısını iterek açtı, çünkü *belki* bazı gardiyanlar oradaydı. "Yardım edin!"

Orada kimse yoktu.

Merdivenleri koşarak çıktı. Yukarı, yukarı, yukarı. Merdivenler sonunda bittiğinde, önündeki kapıyı iterek açtı ve dengesini kaybederek düz bir şekilde ilerledi. Ana, Turner'ın arkasında koşarken ayak seslerinin yankısını duydu ve lanet olsun, bu çok kötüydü. Çok kötüydü. Çünkü o, doğruca...

Onun kahkahası onu durdurdu.

Onun kahkahası ve onun yolun sonuna geldiği gerçeği. Kelimenin tam anlamıyla. Çünkü su onun önündeydi. Üç katlı devasa tank habitatının tepesine ulaşmıştı. Kalbi göğsünde çarparak, Ana Turner'a dönmek için hızla döndü. Personel alanına girdiğinde sağa dönmeliydi. O ana kadar personel alanına hiç girmemişti, bu yüzden hangi yöne kaçacağını bilmiyordu.

EXIT tabelasının parlak kırmızı harflerini görebiliyordu. Ama o harfler Turner'ın arkasındaydı. Kaçmak için, bir şekilde onun yanından geçmesi gerekiyordu.

Ve şimdi kapana kısılmıştı.

"Planladığım yere geldiğin için teşekkürler." Elini ağzına götürdü ve dudaklarına kan bulaştı. "Sürtük."

"Hakaret etmenin gerekli olduğunu sanmıyorum." Onun için bir avantaj vardı: o alanda birçok silah seçeneği vardı. Büyük ağlar gördü. Korkutucu görünümlü bir kanca. Bir şey yakalayabilirse, ona saldırıp tüm gücüyle onunla savaşıacaktı.

"Köpekbalıkları sana ulaşmadan önce öldüğünden emin olacaktım." Turner yavaşça ilerledi. "Ama şimdi, umurumda değil. Eğer yapmam gerekirse, sen mücadele ederken kafanı su altında tutacağım. Hem boğulup hem de köpekbalıkları tarafından yenilebilirsin."

"Muhafızlar geliyor!" diye bağırdı Ana. Bir zamanlar Turner'ın *iyi biri* olduğunu düşünmüştü.

"Hayır, gelmiyorlar. Seninle yalnız kalmak için zaman istedim. George, romantik anlarımızda rahatsız edilmeyeceğimizden emin olacak. Karşılığında ona dojo'da ücretsiz ders vereceğimi düşünüyor."

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. "Cesedim bulunduğunda ne olacak? George senin benimle birlikte olduğunu itiraf etmeyecek mi sence?"

Turner masum görünmeye çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünde kan varken bunu yapmak zordu. "Gittiğimi söyleyeceğim. Sen burada tek başına kalmakta ısrar ettin. Daha fazla yoga yapmak için. Ama polisler beni sıkıştırırsa, şüpheli birinin etrafta dolaştığını gördüğümü söyleyeceğim. O şüpheli kişinin kim olacağını tahmin etmek ister misin?"

Tahmin etmek istemiyordu. Tekrar tekrar yardım için çığlık atmak istiyordu. Ama Ana, tekrar çığlık atarsa saldırmasından korkuyordu.

"Yeni erkek arkadaşın. Steroid kullanan. Onu gördüğümü söyleyeceğim."

Merdivenlerin gıcırdandığını duyduğunu sandı. Belki de koşan ayak sesleri? "Kane steroid kullanmıyor. O sadece güçlü."

"Yeterince güçlü değil. Seni kurtarmaya gelmeyecek..."

"Tam *burada*," diye bağırdı Kane, merdiven boşluğundan fırlayıp Turner'a doğru koşarken.

Turner Kane'e doğru döndü ve Ana bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip sola koştu. Amacı, büyük ağlardan birini kapıp saldırıda kullanmaktı. Parmakları, ağa bağlı uzun tahta direğe neredeyse dokunmuştu ki...

Sıçrama.

Ana hızla döndü.

Kane ve Turner suya girmişti. Ağzı açık kaldı. Ağı yakaladı ve platformun kenarına koştu, suyun hemen yanında diz çökerek durdu. "Kane! Kane!"

O su altında yüzüyordu. Köpekbalıkları onun yanından hızla geçtiler.

Hayır, ondan *uzaklaşıyorlardı*.

"Burada ne oluyor?" George'un tanıdık sesi bağırdı.

"Polisi çağır!" Ana ona bakmadan bağırdı. Dikkatini tamamen Kane'e vermişti. Kane'in yüzeye çıkması gerekiyordu. *Hadi. Çık yukarı. Çık yukarı.*

"Zaten yaptım." Zuri titrek bir sesle cevap verdi.

Bir dakika, Zuri ne zaman gelmişti? Ama arkadaşı aniden Ana'nın yanına çömelmiş ve suya bakıyordu.

"Isırılacaklar mı?" diye sordu Zuri.

Ana başını salladı. "Hayır." Umarım ısırılmazlar. "Ama Turner'ın bıçağı vardı. Beni bıçaklamaya çalıştı, Kane'i de bıçaklayabilir!" Kane beş saniye içinde su yüzüne çıkmazsa, onun peşinden dalacaktı.

"Yani Kane kötü adam *değil mi?*" Zuri bilmek istedi. Sonra, daha alçak sesle, "Muhtemelen polisi geri arayıp durumu onlara bildirmek isteyeceksin."

Kane su yüzüne çıktı. Başını geriye attığında etrafına su sıçradı.

"Kane!" Adında rahatlama vardı.

Gözleri ona kilitlendi. "İyisin." Bir ifade. Soru değil. Daha çok... *İyi olsan iyi olur* gibi bir şey.

"Köpekbalığı akvaryumunda yüzen ben değilim!" Ana ona bağırdı. "*Kane, çık dışarı.*"

Ona doğru yüzdü ve tüküren ve titreyen Turner'ı da yanında sürükledi.

"Biri ayağıma dokundu!" Turner çığlık attı. "Bana vurdu! Hi s s ettim! Isırıyor, ısırıyor, *beni buradan çıkarın!*" Kane, Turner'ı sıkıca tutmaya devam etti.

"Beni öldürecekti," diye duydu Ana kendi sesini. "Beni bıçağıyla kesecek ve köpekbalıklarının işimi bitirmesini isteyecekti." Bu Turner'ın ilk planıydı. Daha yeni planından bahsetmeli miydi? "Köpekbalıkları saldırırken beni su altında tutma fikri de vardı."

Kane, Turner'ı bırakmadan hemen önce gözlerini kısarak baktı. Adam hemen suya battı.

"Kane!" diye bağırdı Ana. "Kane, ona bunu yapması emredildi! Turner'ı konuşturmalıyız, *onu boğulmaya bırakamayız!*"

"Ben giriyorum," dedi George yanından.

Ama aslında suya girmedi. Sadece çömelmiş halde bekledi. Bekledi.

Terliyordu.

"O köpekbalıkları ısırmasa, değil mi?" diye sordu George. "Onlar çok iyi beslenmiyor mu?"

O onu görmezden geldi. "Kane! Çık dışarı ve Turner'ı da yanında getir!"

Kane öfkeyle nefes verdi. "Siktir." Sonra su yüzeyinin altına kayboldu. Birkaç saniye sonra geri döndü ve ağlayan Turner'ı su kenarındaki gözlem platformuna attı, sonra Kane kendini dışarı çekip ayağa kalktı.

Vücudundan su akıyordu. Giysileri her bir kasına sıkıca yapışmıştı.

"Vay canına," diye fısıldadı Zuri. "Ben de ondan istiyorum."

Zuri, Ana ve George hala devasa tankın kenarında çömelmiş durumdaydılar.

Kane Ana'ya öfkeyle baktı. "Hiç kimseyi öldürmeme izin vermiyorsun. Bu büyük bir sorun, tatlım."

"Aman Tanrım." Zuri hızlıca nefes aldı. "Sözümü geri alıyorum. Ben istemiyorum. Onu seyretmek hoşuma gidiyor. Özellikle de sıırıslıkam ve damlalarla kaplıyken. Ve çok seksi olduğunda. Ama istemiyorum. Sen al."

Ana ayağa fırladı. *Onu istiyorum. Onu kendime saklamak isterim.* Kane'e atladı ve kollarıyla onu olabildiğince sıkı bir şekilde sardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Güçlü bir kol onu sardı.

"Hayatımı kurtardın," dedi ona. Başını geriye eğdi. Ona baktı. Onun yoğun bakışlarının kendisine doğru parladığını gördü. Onu yiyip bitiriyor gibiydi. Ana'nın ağzından boğuk bir iç çekiş çıktı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Hafifmeşre bir soruydu. Sinir ve korkudan kaynaklanan bir soruydu, başka ne olduğunu bile bilmiyordu.

Adamın ağzının kenarındaki ince çizgiler derinleşti. "Elektrik şoku beni biraz yavaşlattı. Bir daha olmaz."

Elektrik şoku mu?

Ona daha fazla soru sormadan, ağzı onun ağzını kapattı. Derin, sert, çılgın bir öpücük. Hiç beklemediği bir öpücük. Turner yanlarında ağlarken. Zuri telefonunu çıkarıp tekrar polisi ararken. George... George ne olup bittiğini anlamaya çalışmakla meşgul görünüyordu.

Öpücüğü beklemiyordu.

Yanlış yer. Yanlış zaman.

Umursamadı. Adrenalin ve korku damarlarında dolaşıyordu. Elleri Kane'in kollarını açgözlülükle kavradı ve sıkıca tutundu, Ana da Kane'i çılgınca ve gerçek bir çaresizlikle öptü. Dudaklarını genişçe açtı. Dilini ağzına soktu. Tadına baktı, aldı ve Ana, heyecan onu kaplarken boğazından düşük bir inilti çıkardı.

Yanlış zaman. Yanlış zaman. Yanlış zaman.

Umursamadı. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi onu öptü. Sanki...

Biri onu geri çekti.

Ana'nın nefesi hızlandı. Bakışları Kane'inkilerle çarpıştı.

Açlık. Sahiplenme. Çok fazla şehvet.

"Polisler geliyor!" Zuri ona haber verdi. "Kahramanla öpüşmeyi bırak da benimle konuş!" Ana'yı kendine doğru çekti. "Ne oluyor? Turner neden sana saldırdı?"

Kalbi hâlâ hızla atıyordu. "Eminim ki..." Ana durdu ve boğazını temizledi. "Eminim ki beni öldürme emri aldı."

Zuri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Neden* seni öldürme emri alsın ki?"

Kim böyle bir emir verir ki?"

Bunu söylememesi gerekiyordu, değil mi? Yeni bir kimlik almasının amacı da bu değil miydi? ABD hükümetinin sağladığı yeni bir yer? Ancak, Turner *aylarca* saldırı emrini bekliyorsa, kimliği çoktan açığa çıkmıştı. Konumu son zamanlarda yapılan bir hack saldırısında sızdırılmamıştı. Logan uzun zamandır onun tam olarak nerede saklandığını biliyordu.

Kimliği bu kadar tamamen açığa çıkmışsa, neden daha fazla yalan söylemeye gerek duysun ki?

Ana nefes verdi. "Eski sevgilim mafya tetikçisiydi." Zuri'nin ağzı açık kaldı.

"Onu hapse attığım için bana kızgın olduğundan eminim." Emin misin? Daha çok yüzde yüz eminim. "Ben ölene kadar rahat etmeyecek."

Zuri'nin yüzünde dehşet belirdi.

"Ama merak etme," Ana arkadaşını sakinleştirmek için acele etti, "Kane burada."

"Kane," diye tekrarladı Zuri, dikkatini ona çevirerek.

"O, nefes almaya devam etmemi sağlayacaktır," dedi.

Zuri zayıf bir şekilde başını salladı.

"Kesinlikle öyle yapacağım," diye onayladı Kane.

Ve sonra, nihayet, akvaryumdaki diğer gardiyanlar da nereden gelmişlerse oradan akın akın geldiler. Elektroşok cihazları, el fenerleri ve bağırırlarla akın ettiler.

Ve normal polisler de onların çok gerisinde değildi. Kane damlamaya devam etti.

Ana'nın dizleri titriyordu.

Turner hemen bir avukat istedi.

Bölüm Sekiz

ANA ÖLMEMİŞTİ.

Ana, su dolu bir mezarda yüzmüyordu. Bıçaklanmamıştı. Onu soğuk, cansız bedeniyle bulmamıştı.

Ona zamanında yetişmişti.

Ama kıl payı kurtulmuştu.

Kane'in parmakları titriyordu. Kontrolünü kaybettiğine şaşırarak parmaklarına baktı. Normalde, her zaman kaya gibi sağlamdı. Nerede, ne zaman, ne olursa olsun, Kane ateş altında bile soğukkanlılığını korurdu. Etrafında bombalar patlasa bile parmakları titremezdi. Yüzüne birkaç santim uzaklıkta silahlar ateşlense bile titremezdi.

Ama Ana...

Onun Ana'sı...

"Ben onu sorgulamaya başladığımda adam suskunlaştı. Bir avukatla görüşmek istedi. Hatta avukatın adını bile söyledi. Kyle Sanchez. Sürpriz, sürpriz... New York'tan bir avukat ve geçmişte Logan Catalano'yu temsil eden aynı firmada çalışıyor."

Bu sözler üzerine Kane, Gray'e döndü. Ana'nın evine geri dönmüşlerdi. Polisler Turner'ı akvaryumda gözaltına almıştı, ama Gray ajanlarıyla birlikte gelmiş ve sonunda suçluyu devriye arabasıyla götürmüştü. Gray, FBI'ın ağırlığını kullanmakta her zaman iyiydi. Bu ağırlık, her türlü gizli duruma sınırsız erişim hakkı elde etmesine yardımcı oluyordu.

Kane ve Ana birçok soruyu yanıtlamış, saldırıyla ilgili polis raporunu doldurmuşlardı ama...

"Kapatmadan önce bir iki şey söyledi," diye açıkladı Gray.

"Ne gibi?" diye sordu Kane.

"Mesela... suçlu, Ana'nın ona ilk saldıranın kendisi olduğunu iddia ediyor. Akvaryuma sadece onunla konuşmak için gittiğini, ama bir anda Ana'nın yüzüne su şişesi fırlattığını söylüyor."

Ana kanepede kıvrılırken bacaklarını altına çekti. "Elinde bıçak vardı. Beni kanatacağını söylüyordu. Cesedimi tanka atmayı planlıyordu ve köpekbalıklarının saldırısının izlerini ortadan kaldıracağını düşünüyordu."

Orospu çocuğu.

Kane ıslak giysilerini çıkarmış, kuru bir tişört ve eski bir eşofman altı giymişti. Ana'nın yanında ayakta durarak onu koruyan pozisyonunu korurken, çıplak ayakları ahşap zemine sertçe basıyordu.

"Önce su şişesini kafasına vurdum, sanırım şakağına." Olayları anlatırken sesi alçaktı. "Elimde olan tek silah oydu. Bıçağıyla beni öldürmesini istemiyordum, o yüzden bana saldırdığında ben de saldırdım. Önce şakağına, sonra yüzüne vurdum. Sanırım o sırada dudaklarını patlattım ve bir ya da iki dişini kırdım."

Ona göre kadın inanılmazdı.

"Sonra çığlık duydum." Hatırlamaya çalışır gibi alnını ovuşturdu. Eve döndüklerinde de giysilerini değiştirmişti. Yumuşak şort. Tank top. Ayakkabısız. Kanepede kıvrılmış, küçük ve çok kırılğan görünüyordu.

Ama saldırganı savuşturmuştu. Yüzünü parçalamıştı. Evet, kesinlikle yapmıştı.

"Çığlıklar dikkatimi dağıttı."

Evet, bir şey söylemeliydi. Takıntılı bir pislik gibi ona bakmaya devam etmemeliydi. "Ön kapıdaki güvenlik görevlisi beni içeri almadı."

"Uh, huh." Gray, kanepenin yanındaki koltukta uzanmış haldeydi. "Bu, sana elektroşok uygulayan adam mı? Sonra da onu yere iten? George Taylor mı?"

"Onu bayılttığım için şanslı. Ona, şok tabancasının beni durdurmayacağını, sadece beni kızdıracağını söylemiştim." Öyle de olmuştu. Sonra elinden geldiğince hızlı bir şekilde akvaryuma koşmuştu. Ana'yı bulmak için çaresizce uğraşıyordu. "Bağırın ve çığlık atan George'du." George, Kane'e durması için bağırmaya devam etmişti. O durmamıştı.

Sonra *onun* ığlığını duydu. Çaresizce yardım isteyen çığlığını. Kan damarlarında kan dondu.

"Turner, Ana'yı sakinleştirmeye çalıştığını söylüyor. Durumu yatıştırmaya çalıştığını." Gray çenesini eliyle ovuşturdu. "Ana'nın ayrılıklarını iyi kaldıramadığını söylüyor."

"Oh, lanet olsun!" Kane patladı.

Ana gözlerini devirdi. "Yalan söylüyor. Son birkaç aydır bana yakınlaşmasının sebebinin emirleri yerine getirmek olduğunu söyledi." Kanepedeki yastıklardan birini aldı. Ana onu kendine doğru çekti ve yumuşak yastık bir tür kalkanmış gibi göğsüne sıkıca sarıldı. "Peki bu, Logan'ın kaçışının zaman çizelgesine nasıl uyuyor? Çünkü sen Logan'ın beni *yeni* bulmuş gibi davrandın, ama Turner'ın söylediklerine göre benim şu anki konumum ve kimliğim uzun zamandır biliniyor gibi görünüyor."

Evet, kesinlikle öyle görünüyordu.

"zerinde çalışıyorum," diye mırıldandı Gray. Memnun görünmüyordu. "Bu, kötü bir aktörün Büro'dan bilgi aldığı ilk sefer değil. Bu saçmalıktan gerçekten bıktım."

"Ben de pek memnun değilim," diye homurdandı.

Gray onu işaret etti. "Arkadaşın Zuri'ye eski sevgilinin bir tetikçi olduğunu söyledin. Onun ve gardiyanın önünde açıkça söyledin."

"Evet, şey." Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre, tüm kötü adamlar nerede olduğumu biliyorlar ve az önce neredeyse ldrlyordum, bu yüzden ona o anda yalan söylemeye gerek görmedim. O benim arkadaşım. Arkadaşlarıma yalan söylemeyi sevmem." Ana yastığı sıkıca tutmaya devam etti. "Logan peşimdeyse, peşimden adamlar gönderiyorsa, neden tekrar Anastasia Patrick olmuyorsun? Sahte isim bana koruma açısından pek bir fayda sağlamıyor."

Hayır, yaramıyordu.

Gray'in keskin bakışları Kane'e kaydı. "Kpekbalıklarıyla yüzmeye gittin, ha?"

Omzunu silkti. "O sapığı Ana'dan uzaklaştırmam gerekiyordu. Onu yakaladığımda, gözlem platformunun kenarında bulunuyorduk. Düşüp aşağıya düştük."

"Adamın yüzme bilmediğini biliyorsun, değil mi?"

Adam sağı sola çırpınmaya başlayıp devasa tankın dibine batmaya başladığı anda bunu anlamıştı. "O sahilde yaşıyor. Bu gerekli beceriyi öğrenmesi gerekmez mi sence? Özellikle de insanları tanklara atmakla tehdit edecekse."

"Onu boğmaya çalıştın mı?" Gray'in sorusu yumuşaktı.

"Deneseydim, öldürdü. Adam elimden kaydı." Bir omzunu daha silkti. "Onu çıkardım, değil mi?"

"Onu boğmaya çalıştığını söylüyor. Onu öldürmeye kararlı kıskanç bir sevgili olduğunu."

Onu öldürmek en kötü plan olmazdı.

"Kane," dedi Gray, sanki aklını okumuş gibi.

"İyi hikayeleri var, bunu kabul ediyorum."

"Evet, ama o da başımın belası olacak. Çünkü yakında kefaletle serbest kalacağına bahse girerim." Gray derin bir nefes aldı. "Ayrıca, senin onu geçenlerde bir barda saldırdığını da anlatıp duruyor. O zaman neden şikayetçi olmadı diye merak etmişim."

"Bardan olabildiğince hızlı kaçtı." *Benden.*

"Bence planlar yapıyordu," diye düzeltti Gray. "Belki de seni günah keçisi yapmak için zemin hazırlıyordu."

Ana keskin bir nefes aldı. "Öyle demişti... Turner, ben öldükten sonra polise Kane'i binanın çevresinde gördüğünü söyleyeceğini söylemişti."

O sinsî piç kurusu. "Onu köpekbalıklarıyla yüzmeye devam etmesine izin vermeliydim."

"O yüzmeye *bilmiyor*," diye hatırlattı Gray.

Kane sadece Gray'e baktı.

"Siktir," diye mırıldandı Gray.

"Siktir." Evet.

"Akvaryumda güvenlik kameraları var." Ana'nın sakin ve kararlı sesi. "Her şey kayda alınacak. Video, Turner'ın bana bıçak çektiğini kanıtlayacak. Ondan kaçmak zorunda kaldığımı."

"Yani... hayır." Gray yüzünü buruşturdu. "Turner sana uğramadan önce güvenlik odasına uğramış. Tüm kameralar kapalıymış."

"Sanki bu şüpheli görünmüyor da," diye tersledi Kane.

"Bir planı vardı." Gray'in ses tonu hayal kırıklığını gösteriyordu. "O planı uygulamaya niyetliydi."

Ana yastığı daha sıkı kucakladı. "Demek istediğin, beni öldürmeyi planlamış."

"Evet." Gray ona yalan söylemedi.

"Logan'ı yakalamaya çalıştığımı sanıyordum. Logan bana zarar vermek için sadece uşaklarını gönderiyorsa, o zaman tüm bu düzenleme..." Bir eliyle yastığı bırakıp Kane'e doğru el salladı. "Bu işe yaramayacak."

"İşe yarayacak." Gray kararlıydı. "Sadece biraz *yön değiştirmemiz* gerekebilir."

Kane başını salladı. "Sen yön değiştir. O ahmak Turner'ı hapi

sha "Yerel hakimleri kontrol edemem!"

ne." "Edemez misin?"

Gray elini çenesine götürdü. "Bak, kefaletle serbest kalacak kefaletle çıkacak ve bu mutlaka kötü bir şey değil." Ana elini kaldırdı. "Merhaba."

Gray ona kaşlarını çatı.

Parmaklarını salladı. "Beni hatırladın mı? Ben onun öldürmek istediği kadını. Turner'ın sokaklarda dolaşıp peşimden gelmesinin kötü bir şey olduğunu düşünüyorum. Aslında çok kötü. Korkunç."

En azından Gray biraz rahatsızlık duydu, Kane bunu kabul ediyordu.

"Demek istediğim," Gray hemen düzeltti, "ona bir ajan ekibi takabiliriz. Her hareketini izleyebiliriz. Turner birinden emir alıyor, o kişiyi bulacağız. Logan'ın tüm ağını yok etmek istiyorum."

"Bunu daha önce yaptığımı sanıyordum," diye mırıldandı. "Turner'ın bir tür uyuyan ajan falan olması da neyin nesi?"

Kane kaşlarını kaldırdı. Gizli ajan mı?

"Logan bir süredir benim yerimi biliyor olmalı. Eğer biliyorsa, neden beni öldürmek için emir bekledi? Neden şimdiye kadar bekledi? Neden ilk randevumuzda Turner'a beni öldürmesini söylemedi? Turner o zaman fırsatı vardı. Onun arabasında yalnızdık.

Bıçağını çekip beni o anda bıçaklayabilir ve cesedimi bir yere atabilirdi. Bu, akvaryumda beni takip etmekten çok daha kolay olurdu."

Kane homurdandı. Kimse cesedini bir yere atmayacaktı.

Onun cesedi üzerinde olsa bile bu olmazdı.

"Haklı bir noktaya değindi." Gray tereddüt etti. "Aslında nedenini biliyorum, ama benim mantığımı beğeneceğini sanmıyorum."

Gözlerini genişletti. Bekledi.

Gray ayrıntıya girmede.

"Hay aksi!" Kane sertçe nefes verdi. "Konuşmaya devam et dostum!" Gray'in gizemli ve ketum davranmasının sırası değildi. Gerçi, düşününce, Gray genelde gizemli ve ketum biriydi. En sinir bozucu iki özelliği.

"Tamam. Tamam!" Gray da sert ve öfkeli bir nefes verdi. "Psikiyatristten birkaç not daha aldım. Bu arada, o da şehre geliyor. Hiç saha tecrübesi olmamasına rağmen bu işin ön saflarında yer almakta ısrar ediyor." Çenesi sertleşti. "Ama hala benden daha fazla güce sahip olan FBI yetkilileri onu bana dayatıyor."

"Büroda senden daha fazla güce sahip biri mi var? Bu mümkün olamaz," diye alay etti Kane.

"Biliyorum, değil mi?" Gray alay etmiyordu. Sadece sinirlenmişti. "Onlar onu katiller konusunda bir tür sihirli çırak olarak görüyorlar. Sanki *ben* katilleri tanımıyor muyum? Sanki uykumda bile onun bir milyon yıl boyunca yapabileceğinden daha iyi profil çıkaramıyor muyum?"

Ana Kane'e baktı. "Şu anda ne oluyor?"

"Oh, anlayamıyor musun?" Kane, sesini yumuşak tutarak cevap verdi. Vücudunda hala ne kadar öfke ve adrenalin dolaştığını düşünürsek, bu gerçekten büyük bir çabaydı. Tek istediği o evden çıkıp, hapishaneye gitmek ve Turner Mitchell'ı dövmekti. "Gray açıkça aklını kaçırıyor."

"*Hayır*, değilim," diye reddetti Gray hemen.

"O zaman asıl konuya dön," diye tersledi Kane. "Fark etmediysen, asıl konu Ana. O pislik psikiyatrist değil..."

"Emerson Marlowe pislik değil. Sadece başımın belası." Gray omuzlarını geriye attı. "Onunla ben ilgilenirim." Sonra, sanki

"Onunla ben ilgilenirim."

"Uh, huh. Senin için harika," Kane ona söyledi. Kalbi hala çok hızlı atıyordu. Ve Turner'ı yüzücü köpekbalıklarının olduğu suya geri ittiğini çok kolay hayal edebiliyordu. *Evet, sorunlarım var.* Kane'in sorunları olduğu için, Gray'in sorunlarıyla da ilgilenmeye vakti yoktu. "Turner neden Ana'ya daha önce saldırmadı?"

Gray gözlerini kırptı. "Çünkü belki de eski sevgilisi onu yakından görmek istemiştir.

Belki Turner, Logan onun cinayetine tanık olana kadar bekliyordu."

Ana ayağa fırladı. Elinde tuttuğu yastığı sanki birdenbire kızarmış gibi yere attı. "Ne?" Sesi birkaç ton yükseldi.

Gray yine yüzünü buruşturdu. "Kanıtım yok. Sadece şüphem var. Suçlu hakkında bildiklerime dayanarak kafamda iki senaryo dönüp duruyor."

Ana ve Kane ikisi de ona baktılar.

"Tamam, evet, tam bir açıklama. Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece bu gecenin geri kalanında gizemli ve sinir bozucu olmanı istiyoruz," diye tersledi Ana.

Kahretsin, çok eğleneliydi. Kadın, Kane'in ağzından alaycı sözleri çalmıştı.

Gray ayağa kalktı. Omuzlarını geriye doğru çekti. "Logan sana karşı sahiplenici davranıyor."

Kollarını beline doladı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Duruşmada Logan gözlerini senden ayırmadı. Yaptığın her hareketi takip etti. Avukatı ona durmasını söyledi, çok yoğun olduğunu, jüriyi rahatsız ettiğini söyledi, ama Logan durmadı. Bence durduramadı."

Kane duruşmada değildi. Ana'nın yanında olmak istemişti, ama Gray ve diğer FBI ajanları ona uzak durmasını emretmişti.

Ben de mahkeme salonunun dışında bekledim. Onun içeri girip çıkmasını izledim. Ve...

"Seni ihanet ettiğin için kızgındı, ama Logan hala seni *kendine ait* olarak görüyordu," dedi Gray.

"Ben bir mal ya da oyuncak değilim. Onun malı değilim," diye karşılık verdi.

"Anladım." Gray başını salladı. "Bir süre önce senin yerini öğrenmişse, Logan seni gözetlemek istemiş olabilir. Turner'a sana yaklaşmasını, hayatını izlemesini, seni gözetlemesini söylemiştir. Belki Logan, hayatında yeni bir sevgilin olmadığından emin olmak istemiştir."

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "Turner benimle *çıkma*ya başladı! Bu, tüm teoriyi tamamen çürütmüyor mu? Ya da hipotezi? Her neyse? Logan beni tamamen kendine isterse, neden başka birini benimle çıkması için gönderir ki? Bu çok tuhaf."

"Seninle çıkmak," dedi Kane, çünkü Gray'in bu konuda yanıldığına ikna olmamıştı. "Seninle yatmak değil." Logan, Ana konusunda kesinlikle takıntılıydı. Ana'nın FBI ile çalıştığını öğrendiğinde, Logan zararını azaltabilirdi. Ülkeyi terk etmeye çalışabilirdi. Bunun yerine, bir avcı avını takip eder gibi Ana'yı takip etti.

Ana dudaklarını sıkıca kapattı.

"Hiçbir erkek seninle çıkıp devirmek istemez. Senin yanında olup da seni almak istemez." Kane'in sözleri vahşi bir ton içeriyordu. "Ama belki Turner o çizgiyi geçmemesi için emir almıştı. Belki onun görevi başkalarını senden uzak tutmaktır."

"Uh, bu... yanlış." Ayak parmaklarının ucuna doğru eğildi ama kendini kucklamaya devam etti. "Hayatıma giren her erkek benimle yatmak istemiyor, bunu sana garanti edebilirim. Kimse yanıma gelip benimle seks yapmak için dayanılmaz bir istek duymuyor."

Ben istiyorum. Ben tam olarak öyle hissediyorum.

"Yani, hangi erkek gerçekten böyle hisseder ki?" diye sordu

Ana. "Kane." Gray, onun adını bir bomba gibi attı.

Gözleri çok büyüdü ve çok yuvarlaklaştı.

Kane duygularını gizledi. Arkadaşının neden onu bu şekilde ifşa ettiğini merak etse de, ifadesinin değişmediğinden emin oldu. *Çok teşekkürler dostum.* Bu günlerde güven kalmadı mı?

"Demek istediğim..." Gray, sert ve rahatsız edici sessizliği bozmak için aceleyle konuştu, "Kane hayatına geri döndü. Senin evine taşındı. Turner'a ve Logan'a, eğer yakınsa ve izliyorsa, ikinizin seviştiği izlenimi vermiş olabilir. Bu

Logan'ı öfkelenlendirmiş ve seni öldürme emrini vermesine neden olmuş olabilir."

Kız topuklarının üzerine oturdu. "Tabii. Haklısın. Bir an için ne demek istediğini tamamen yanlış anladım. Anladım. Kane beni becermek için can atıyor değil ya."

Oh, tatlım, ben istiyorum. Onu çok istiyordu. Gray'i kovup onu hemen o anda almak istiyordu.

"Bu da bir seçenek," dedi Gray.

Kane gözlerini kırpı. Bu adam akıl okuyan bir deli miydi? Ne...

"Logan'ın, seni kendine ait, kendi malı olarak gördüğü için başka erkeklerin sana yaklaşmasını istemediği seçeneği. Senin ihanetlerini cezalandırmak için. Bu bir motivasyon seçeneği. Kane ile birlikte olmaya başladığında, kuklası Turner'ı saldırıya geçmeye karar verdi." Gray sağ yanağını içe çekti. "İkinci seçenek ise, Turner'a seni gözetlemesini söylediği. Logan'ın büyük kaçış planını uygulamaya koymadan önce kaçıp ortadan kaybolmadığından emin olmak için."

"Olamaz. O kaçtı," dedi Kane düz bir sesle.

"Evet, kaçtı." Gray elini saçlarına geçirdi. "Bu yüzden dedim ki... belki Logan yakından görmek istemiştir. Akvaryum 80.000 metre kareden fazla. Bu da Logan'ın saklanabileceği pek çok yer olduğu anlamına gelir. Saldırı ve tankta yüzme olayının ardından yaşanan kargaşada, Logan orada bekliyor ve izliyor olsaydı, kimse fark etmeden kolayca kaçabilirdi."

Ana'nın bakışları Kane'inkilerle çarpıştı. "Onu görmedim."

Kane o piçi aramıyordu. Ona çok odaklanmıştı.

"Ama ben sadece seni sudan çıkarmaya çalışıyordum. Ben... etrafa neredeyse hiç bakmadım," diye itiraf etti.

O, onu güvende tutmaya çalışıyordu.

Ana titreyerek nefes aldı. "Yani Logan burnumuzun dibinde olabilir."

"Evet." Gray gözünü bile kırpmadı.

"Bunu bilmek iyi oldu." Bir adım geri attı.

"Turner kefaletle serbest kalırsa, ki bu hala *bir 'eğer'* çünkü yargıç beni şaşırtabilir, o zaman o pisliğin peşinde bir ekip tutacağım," diye söz verdi Gray.

"Turner bizi doğrudan Logan'a götürebilir. Şimdilik, elimizdeki gizli kimlikle devam etmeliyiz. Siz ikiniz yeniden bir araya gelen sevgililersiniz. Saldırı yüzünden Kane, Ana'ya karşı ekstra koruyucu olacaksın. Her an onun yanında olacaksın."

"Kesinlikle," diye onayladı.

"Ve Logan'ı yakalayacağız. Onu durduracağız."

Ana konuşmadı.

Gray ona yaklaştı. "Bunun ideal bir durum olmadığını biliyorum." Kız bir kaşını kaldırdı.

"Seçeneklerin var," dedi Gray. "Seni burada kalmaya zorlamayacağım. Kaçmak mı istiyorsun? Tamam. Kaçabilirsin. Kane seninle gelecek, ya da Gulfport'tan kaçmaya karar verirsen sana eşlik etmesi için başka bir muhafız bulurum. Bir saat içinde bu şehirden çıkabilirsin. Ya da burada kalabilirsin. Mevcut gizli hikayemize ve operasyon planlarımıza devam edebiliriz. Karar *senin*. Ne yapmak istediğine sen karar ver."

"Ben..." Ana durdu. Nefes verdi. "Bunu bir gece uyuyup düşünmek istiyorum." Gray başını salladı.

"Korkuyorum, titriyorum ve ben sadece..." Sonunda kendini kucaklamayı bıraktı. Elleri yanlarına düştü. "Bunu bir gece uyuyup düşüneceğim. Yarın uyandığımda kararımı sana söyleyeceğim, tamam mı?"

"Bir telefon kadar uzağım." Kafasını çevirdi. Keskin bakışları Kane'e takıldı. "Dostum, gitmeden önce bir şey söylemek istiyorum."

Harika. Şimdi muhtemelen bir nutuk dinleyecekti. Şu, "*suçluyu boğmayız*" türünden, çok sinir bozucu olabilen konuşmalardan biri.

Ama Kane sadece başını salladı ve Gray'i evden dışarıya kadar takip etti. Ön kapıdan değil, arka kapıdan. Kane küçük verandada oyalanıyordu. Ana'dan çok uzaklaşmak niyetinde değildi. Ana'nın bu konuşmayı duymaması için kapıyı arkasından kapattı.

"İyi misin dostum?" Gray bilmek istedi.

Kane bir an durup soruyu düşündü. "Hiç *iyi* olduğumu hatırlamıyorum."

"Tamam, başka bir şekilde sorayım." Gray ellerini beline koydu. "Hiç kontrolün kalmadı mı? Bu gece bir adamı neredeyse öldürüyordu, bu arada yerel kolluk kuvvetleriyle uğraşmak zorunda kaldığım eğlenceli bir olaydı."

"Ana'ya saldırıyordu. Onu durdurdum." Hikayenin sonu.

"Saldırkanı durdurmakla, durdurduktan sonra onu bir kez daha suya itmek arasında fark var."

Kane omuz silkti. "Gereksiz ayrıntılara takılıyorsun."

Gray dişlerini sıktı. "Ana'ya onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi bakıyorsun," dedi Gray. "Ben içeride Logan'ın ona olan takıntısından bahsediyorum, ama bence o adamın sana karşı hiçbir şansı yok."

Kane öne atıldı. Arkadaşıyla karşı karşıya durdu. Eski arkadaşıyla mı? "Onu *asla* incitmem. Asla."

"Biliyorum." Anında. "Fiziksel olarak ona asla zarar vermezsin. Ama sen de aynı derecede takıntılısın. Bunu görüyorum. O da görmüş olmalı. Ya da belki şu anda çok korkmuş durumda ve senin maskenin ne kadar çatladığını fark etmiyor. Belki sen de farkında değilsin. Bu yüzden burada bu *konuşmayı* yapıyoruz. Ona açıklıktan ölüyormuşsun gibi bakıyorsun ve onu yedi çeşitlik yemeğin haline getirmek üzeresin."

Kane konuşmadı.

"Hâlâ kontrolün var mı?" Daha alçak sesle. "Çünkü ben bütün gece burada kalabilirim. Sen bir otelde kalıp, sabahın ilk ışıklarıyla geri dönebilirsin. Ana'yı ben koruyacağım."

"Onunla yatmayacaksın."

"Hey! Kesinlikle hayır. Öyle bir niyetim yok, o yüzden o kocaman ellerini boğazıma dolamayı düşünmene gerek yok. Ana benim arkadaşım. O iyi bir insan. Onun güvende olmasını istiyorum. O... Bak, kontrolünü kaybettiğinde ona bir şey yaparsan, yaptıklarını geri alamazsın. Gerçek hayatta silme düğmesi yoktur. Ben de oradaydım, hatırladın mı? Ön sıradan izledim. Onun ağladığını gördüm. Seni sevdiğini söylediğini duydum. Ve ben..." Geri çekildi. "Siktir. Bunu mezara götürmem gerektiğine eminim. Bana büyük bir iyilik yapar mısın? Ana'ya bundan bahsettiğimi söyleme."

O beni sevmiyordu. Sevmiyordu.

Ama... "O zamanlar bana aşık olduğunu söylemişti." O son kader gecesi. Koşmaya gitmesinin sebebi. Çünkü...

"Oh, peki, o zaman bir sırrı ifşa etmiyorum." Gray rahatlamış gibiydi. "Bu iki yıl önceydi. Eminim bu süre içinde onun duyguları değişmiştir. Seninkiler de." Çok daha az endişeli. Daha canlı.

Duygularım değişti.

Derinleşti.

"Yani, kontrolün sende olduğunu mu düşünüyorsun? Harika. Sen odanda kal. O da kendi odasında kalacak. Zaten saat birden fazla oldu. Zaten gecenin geri kalanı da pek kalmadı. Yarın yeniden toplanıp Ana'nın ne karar verdiğine bakarız. Tamamdır. Endişelenmene gerek yok." Sonra, daha alçak sesle, "Endişelenmene gerek yok." Sanki Gray kendini bu gerçeğe ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Kane gece havasını derin bir nefesle içine çekti. Bu onu sakinleştirmede. Hava ağır ve sıcaktı, içindeki öfke ve adrenalin de aynı derecede sıcaktı.

Hayır, daha da sıcaktı.

Gray uzaklaşmaya başladı.

Kane henüz kıpırdamadı.

Gray arabasına neredeyse varmıştı ki, Kane'e dönerek geri döndü. "Kontrolün sende, değil mi? Bana gerçek bir cevap verdiğini hatırlayamıyorum."

"Endişelenmene gerek yok." Kasıtlı olarak, bu sözleri FBI ajanına geri verdi.

Gray güldü. Ama gerçek bir gülüş değildi. Sonra SUV'sine bindi. Gecenin karanlığına doğru yola çıktı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Kane, tıpkı Gray'in az önce yaptığı gibi. Ama sonra ekledi, "Onun çılgınlığını duyduğum anda kontrolüm paramparça oldu." Dönüp eve doğru büyük adımlarla yürüdü.

Bölüm Dokuz

YUKARI ÇIKMASI GEREKİYORDU.

Yatması gerekiyor.

Yatağa girmeli, battaniyeyi üzerine çekmeli, gözlerini kapatmalı ve bu kabus gibi günü unutmaya çalışmalı.

Bütün bunları yapmalıydı, ama yine de...

Ana çalışma odasında kaldı. Kanepe ile önündeki, şu anda kalın perdelerle örtülü pencereler arasında gidip gelmeye devam etti. Midesi düğümlenmişti, kalbi çok hızlı atıyordu ve adrenalin dalgasının etkisinde olduğunu biliyordu. Parmakları yanlarında titreyerek hayali bir arp çalıp duruyordu.

Kane beni öptü. O kaosun ortasında beni öptü.

O öpücük hakkında konuşmaları gerekmez miydi? Yoksa bunu görmezden gelip, hiçbir şey olmamış gibi davranması mı gerekiyordu?

Arka kapının açıldığını duydu. Bir an sonra, kapı klik sesiyle kapandı. Alarm sıfırlanırken hafif bir bip sesi duyuldu, sonra Ana, Kane'e ait olduğunu bildiği ağır ve kararlı ayak seslerini duydu. Yaklaşıyordu. Yaklaşıyordu. Parmakları çalarken durdu ve elleri yumruk oldu. Büküldü. Sonra ellerini arkasına attı ve sırtını düzeltti çünkü ona tekrar aşık olduğunu itiraf edecek değildi. *Bunu daha önce yaşamıştı. Reddedildiğini kanıtlayan anıları vardı.* Hayır, bu farklıydı. Bu...

"Seninle sevişmek istiyorum," dedi

Kane. Ana gözlerini kırpı.

"Sen benim adımı haykırarak boşalana kadar seni sikmek istiyorum." Ondan yaklaşık bir buçuk metre uzaklıkta durdu. Odada, aralarında bir gerginlik hissediliyordu. "Senin içine o kadar derine girmek istiyorum ki, senin nerede bittiğin, benim nerede başladığımı belli olmasın."

Şey...

Bu sözlere uygun cevap ne olabilirdi? *Evet, lütfen*
muhtemelen uygun cevap bu olmazdı. Değil mi?

"Sikimin etrafında boşalmanı
istiyorum." Yutkundu.

"Ağzıma boşalmanı istiyorum. Yüzüme binmeni istiyorum."

Bu konuşma gerçekten oluyor muydu? Ana, elleri hala arkasında,
dikkatlice kendini çimdikledi. Küçük bir acı hissetti, yani evet, gerçektir.
Gerçekten oluyordu.

"Seni en az üç kez orgazm etmek istiyorum. Bu *ilk*
seni ilk kez beceriyorum. İlk seferde üç orgazm."

Ana alt dudağını diliyle yaladı. Adamın bakışları hemen ağzına
kaydı ve bakışları eridi.

"Ana." Adını bir dua gibi fısıldadı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla, birkaç çok iyi olasılık ortaya
koymuştu. Ama bunu daha önce de yapmışlardı.

Ana çenesini kaldırdı. Ellerini arkasında çevirmeyi bıraktı ve
yanlarına indirdi. Aralarındaki mesafeyi kapatırken kasıtlı olarak
adımlarını yavaş ve emin tuttu. Ana her adım attığında, adamın
gözlerindeki ateş daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Onun yakıcı
bakışlarıyla Ana'yı yakmaması Ana'yı oldukça şaşırttı.

Ana onun hemen önünde durdu. "Bu gece hayatımı
kurtardın." "Her gece hayatını kurtarırım."

"Umarım bu her zaman gerekli olmaz. Umarım her gece ölümcül
bir tehlikeyle bitmez." Elini kaldırdı ve onun hızla atan kalbinin üzerine,
göğsüne koydu.

Hızlı. Sert.

"Beni kurtardın, sonra da öptün."

Bakışları hâlâ onun dudaklarında.

"Şimdi de benimle yatmaktan bahsediyorsun." Kahretsin,
kekelemişti. Oysa her şeye kayıtsız kalmak için o kadar uğraşmıştı ki.
"Bu da o beş dakika içinde fikrini değiştirip

Beş dakika içinde fikrini değiştireceğin durumlardan biri mi bu? Bana bunun adrenalin, korku ya da öfke olduğunu, net düşünemediğimizi söyleyeceksin, değil mi?"

"Ana." Kafasını salladı. "Adrenalin. Ve korku. Ve öfke." Hayal kırıklığı onu delip geçti.

"Ben de tüm bunları hissediyorum. Ama işim gereği bunları sık sık hissediyorum. Ve genellikle bunlar sistemimi alt üst ettiğinde deli gibi sevişmek istemiyorum."

Öyle mi?

"Önümüzdeki beş dakika için, beş dakika içinde sana derinlemesine girmek niyetindeyim. Önümüzdeki beş dakika içinde benim sikimin etrafında boşalmanı planlıyorum."

Bir şey söyle, Ana! "Aşmak istemediğin sınırlar olduğunu sanıyordum. Uymak gereken kurallar. Beni koruyorsun. Bu, benimle yatamayacağın anlamına gelmez mi?"

Elleri hızla uzandı ve belini kavradı. O dokunuşun içini yakıp derisini damgaladığını hissetti.

"Daha önce kurallara uydum. Bunun sonucunda sadece mavi toplar ve iki yıl boyunca sana olan özlemim kaldı."

Bekle, ne?

Onu daha sıkı kavradı. "Eğer bunu istemiyorsan, beni istemiyorsan, o zaman merdivenlerden yukarı çık." Ve onu bıraktı. "İki yıl boyunca acı çekmek" gibi büyük bir bomba attıktan sonra, adam o ateşli ellerini bıraktı. Hatta bir adım geri attı. "Merdivenlerden yukarı çık, kapıyı kapat, ben de ellerimi kendime saklayayım."

Kız onun sözlerini düşündü. Başını salladı. Ve merdivenlere doğru döndü. Ana, arkasında onun keskin bir nefes aldığını duydu.

İlk basamağa çıktı. İkinciye. Üçüncüye. Dördüncüye... Ana ona doğru döndü, eli ahşap tırabzanı kavradı. "Ya ellerinin beni okşamasını istersem?"

Adam ona doğru atladı. Merdivenlerin dibinde durdu.

Ana onun yanan gözlerine baktı. "Ya seni beni sikmeni istersem? Ya bunu çok uzun zamandır istiyorsam?"

"Ana."

"Adımı söyleme şeklinizi hep sevmişimdir." Ona gülümsedi, ama sonra kayboldu gülümsemesini gülümseme gülümseme son sonraki nefes çünkü onun

ifadesi çok vahşiydi. "Logan'dan beri kimseyle birlikte olmadım." İşte. Bitti. Söyledim.

"Adi herif."

Evet, eski sevgilisi gerçekten de piçti.

"Sadece, bazı konularda biraz paslanmış olabileceğimi anlamam için söylüyorum."

O, tırabzanı tuttu ve ona doğru eğildi. "Sen mükemmel olacaksın."

"Üç kez, ha?" Ana öne eğildi ve ellerini onun çenesine bastırdı. Sakalı parmaklarını gıdıkladı. O yumuşak, seksi sakal. "Ben bir kez iyi bir orgazmla yetinirim. Bana karşı aşırı başarılı olman gerekmez."

"Üç tane alacaksın. Başlangıç olarak." Kafasını çevirdi. Parmaklarını ısırды. Yaladı. "Sen çığlık atana kadar seni becereceğim."

Garip bir coşku dalgası onu sarmış gibiydi. Belki adrenalin yüzündendi. Belki de neredeyse öldürölmek üzere olduğu deneyim yüzündendi. Ya da belki de sonunda istediğini elde etmenin saf mutluluğundan dolayıydı. "Sözler, sözler."

Göz bebekleri büyüdü.

"Kaçmalısın." O ise ona atlamayı tercih ederdi.

"Hemen yatak odasına çıkmazsan, seni burada becereceğim."

"Merdivenlerde mi? Pek rahat görünmüyor." Ama yine de arkasını döndü. Ve merdivenleri hızla çıktı. Koşmadı ama, çünkü dizleri titriyordu ve vaat edilen harika seks öncesinde düşüp boynunu kırmak istemiyordu. Her adımda, adam hemen arkasındaydı. Onu merdivenlerde kovalıyordu ve o...

Yükseltiliyordu.

Çok dikkatli bir şekilde omzuna yerleştirildi... atıldı mı? "Kane?"

Adam onu merdivenlerin geri kalanını taşıyarak çıktı. "Benden kaçamazsın. Bir daha asla."

Ona harika geldi.

O, yatak odasının kapısını iterek açtı. Eşiğı geçtiler ve antika piring yatağının yanına gelene kadar onu yere indirmede.

"Biraz sıkışık olacak ama halledeceğiz."

Dudakları büyük bir O şeklinde açıldı. Acaba bahsettiği şey...
"Yataktan, Ana. Kral boyu bir yatak lazım, ama bu da iş görür."
Omzunun üzerinden baktı. Yatağa baktı. Sonra Kane'e baktı.
"Ben sana zarar vermiyorum." Sesi düzdü. "*Vermiyorum*,
anladın mı?" Ona kaşlarını çatı.

"Seni rahatsız eden, sana bir anlık acı veren herhangi bir şey yaparsam, beni durdur. Hemen. Anladın mı? Ben çok iriyim, sen ise küçük ve narinsin, ama *sana zarar vermeyeceğim*. Üç kez orgazm olmanın nedenlerinden biri de bu. İçine girdiğimde hazır olmanı sağlayacağım."

Endişelenmesi tatlıydı, ama acı onun aklındaki son şeydi. Bu yüzden ellerini beline koymadan önce ona gülümsedi. Jogging pantolonunu aşağı itip kenara çekti. Ona doğru eğildi — onun sallanan penisi, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi kesinlikle devasa boyuttaydı ve ağzını açıp o muhteşem başını içine almadan önce penisini hafifçe yaladı. Emdi. Dilini onun üzerinde dolaştırdı ve bir anda yatakta buldu kendini. Sırtüstü yatıyordu. Bacakları açılmıştı. *Hızlıydı*.

Ana gözlerini kırptı. "Uh, Kane?"

"O tatlı ağzında patlamayacağım, ilk seferinde olmaz." Jogging pantolonunu yerine çekti. Sonra şortunu *çıkardı*. Ve giydiği külotu da. Böylece yatakta, belden aşağısı çıplak kaldı ve onun açgözlü bakışları onu yiyip bitiriyordu.

Ellerinden biri cinsel organını örtmek için aşağıya doğru uçtu.

"Hayır." Adam parmaklarını yakaladı. Onları kaldırdı. Elini yatağa geri koydu ve sonra güçlü parmaklarıyla bacaklarını daha da ayırdı. Üzerine eğilirken onu yatağın kenarına doğru çekti. Nefesi, açıkta kalan bölgesi üzerine hafifçe üflendi.

Ana nefesini tuttu. Belirsizlik içini kapladı. "Kane?" Onu öptü.

Bacakları açıkken. Vücudu tamamen açıkken.

Ağzını şehvetli bir sahiplenmeyle ona bastırdı. Onu yaladı. Öptü. Klitorisini tekrar tekrar dilini geçirdi ve sonra dili içine daldı.

Ana yatağın örtüsünü yumrukladı.

O pes etmedi. İlk başta dikkatliydi. Alaycıydı.

Ama alaycılık değışti. Dilinin yalamaları daha sahiplenici hale geldi. Daha talepkar. Parmakları ağzına ve diline katıldı. Bir parmağını ona soktu. Ağzı klitorisini taparcasına yalarken, ikinci parmağını da içeri soktu. Acımasızca. Amansızca. Vahşı bir ustalıkla onu öptü. Kötü niyetle. Tamamen sahiplenerek.

İki parmağını içine soktu, ama sol eli kalktı ve o eli kadının göğsüne doladı. Sıkı meme ucunu okşadı. Hafifçe çimdikledi. Onu tatmaya ve almaya devam etti ve kadın tamamen ve tamamen kendini kaybetti. Çok fazla duygu. Çok fazla zevk.

Kalçaları ağzına çarptı. Elleri yatağı kavramayı bıraktı ve onu kavramak için aşağıya uçtu. Kalın saçlarına gömüldü.

Adam dilini tekrar üzerinde gezdirdiğinde, klitorisini emdiğini hissettiğinde, alev aldı. Orgazm vücudunu sardı, her bir parçasını titretti ve Ana, boşalmanın çığlığını bastırmaya çalışmadı. Mutlulukla onun için çığlık attı. Orgazm onu mahvedip zevke boğarken, çığlık atmaya devam etti ve adamın yüzü hala bacaklarının arasında gömülü halde, yatakta tamamen doymuş ve güçsüz bir halde kaldı.

Kalbinin gürleyen atışları kulaklarında yankılanırken, nefesi titriyordu. *Boom. Boom. Boom.* "Vay canına." Kuru dudaklarını ıslattı. "Bu..."

Oh, oops. Parmakları hala onun saçındaydı.

Aceleyle bıraktı.

Adam ona baktı ve onun titrek nefesleri bir anda dondu. Kane'in ifadesini tanımlayacak tek bir kelime vardı.

Vahşı.

"Sen çok lezzetlisin." Daha çok bir hırıltı gibiydi. "Sakın kıpırdama."

Hareket etmeyi planlamamıştı. Bacakları onu tutamıyordu zaten.

Şu anda titredikleri halde.

Ama o hareket etti. Ayağa fırladı, döndü ve yatak odasından hızla çıktı.

Kadın, kendine gel. Hayatının en iyi orgazmıydı ne olmuş yani?

O...

Kane geri dönmüştü.

Yatağa doğru yürüdü.

Ana hızla ayağa kalktı. Geri çekildi. Dizlerinin üzerine çöktü. Gömleğini vücuduna biraz daha indirmeye çalıştı. Ana neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Belki de Kane onu gözleriyle yiyip bitiriyordu?

Hadi ama, onun seni yiyip bitirmesinden hoşlandığını biliyorsun.

Kane, bir kutu prezervatifi komodinin üzerine koydu. Bütün bir kutu. Ana'nın bakışları kutuya kaydı. Kane, Ana'nın evine ilk taşındığında da kıyafetlerini getirmişti. Grayson da Kane için birkaç çanta getirmişti. Prezervatifleri Grayson mu getirmişti? Kane dışarı çıkıp mı satın almıştı? Seks yapacaklarından o kadar emin miydi? Ana neden bu noktaya takılmıştı?

"Dün aldım," dedi, sanki aklını okumuş gibi. "Beni istediğine karar verdiysen, bu sefer hiçbir şey aramıza giremez."

Kızın bakışları ona döndü.

"İki yıldan fazla oldu," diye başladı Kane. Sesi sert ve derindi ve onu tam da istediği şekilde etkiledi.

"Seks yapmayalı iki yıl oldu," diye onayladı. Evet, bunu ona daha önce söylemişti.

"İki yıldır seks yapmadım," diye düzeltti Kane.

Kızın bir cevabı yoktu. Aslında vardı. "Ne?"

"Seni elde edemezsem, başkası da istemem."

Merhaba, bomba gibi kadın.

Bölüm On

*Eğer **sana** sahip olamıyorsam, **başkası da istemiyordum.***

Ana başını salladı. Bu sözleri hayal etmiş olmalıydı. Sonuçta, oldukça olağanüstü bir hayal gücü vardı. Son yirmi dört ayda Kane'in dahil olduğu her türlü seksi senaryoyu hayal etmişti. Ancak bu, onun hayal gücü değildi. Değil miydi? "Bir daha söyler misin?"

Ama tekrarlamadı. Eğilip gömleğini çıkardı. Gömleği arkasına, yere attı. "Normalde kontrol benim için sorun olmaz."

O konuşuyordu. O dinlemeliydi. Ama onun yerine, göğsüne bakıyordu. Karın kaslarına. O çılgın kaslara.

"Ama uzun zaman oldu ve karşımda sen varsın." Elleri eşofmanının beline gitti. "Sana karşı hissettiklerim? Seni istemem? Bu tehlikeli."

"Sen benim için tehlikeli değilsin." O buna inanmayacaktı. Defalarca onu kurtarmıştı. İki kez, kelimenin tam anlamıyla hayatını kurtarmıştı. Bu tehlikeli değildi.

Bu koruyucuydu.

İnanılmaz.

Seksi.

"Seninle uzun süre dayanamayacağım. İlk seferinde olmaz. Kontrolüm çok zayıf." Boğazından çıkan bir uyarı. "Bu yüzden benim için hazır olman çok önemli. Ben büyüğüm, sen küçüksün ve tatlım, benim için hazır olmalısın. Hazır mısın? Beni istiyor musun, Ana?"

Onun penisinin eşofmanını şişirmesini izlemeyi bırakmalıydı. Ayrıca, penisinin ağzında nasıl hissettirdiğini düşünmeyi de bırakmalıydı. "Seni tekrar tatmak istiyorum."

"Ana. Eğer şu anda ağzın benim penisime dokunursa, işim biter."

"Ağızıma boşalır mısın? Daha önce kimse bana bunu yapmadı. Açıkçası, birine oral seks yapma konusunda pek tecrübem yok." Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. "Ama sana ağızımı koymayı çok sevdim. Ne zaman tekrar yapabilirim?"

Cevabı bir hırıltıydı. Bir homurtu. Sonra yatağa, onun yanına uzandı. Ona uzandı. Ağızları, ihtiyaç ve arzunun karışımıyla birleşti. Elleri onun üzerinde dolaştı. Onu okşadı. Kaslarını sevdi. Cildinin sıcaklığını ve vücudunun gücünü sevdi.

Sevdi...

Hayır, Ana bu düşüncayı hemen durdurdu. Bu duygularla ilgili değildi. Bu sadece zevkti. Seks. Sadece seks. Ağızını onunkinden ayırdı ve göğsünü öpmeye başladı. Hafifçe yaladı.

Ama o geri çekildi. Gömleğini yakaladı. Başından çekip uçurdu. Bakışları göğüslerine indi. "Mükemmelsin."

Ana küçüktü. Her zaman daha büyük göğüsler istemişti. Ama Adam onu çok seksi hissettiriyordu. Kadınsı.

Adam başını eğdi. Ağızını Ana'nın meme ucuna koydu. Emdi. Yaladı. Adamın ağızı ona o kadar iyi geliyordu ki, Ana'nın gözleri neredeyse yuvarlanacaktı. Adam onu öpüyor ve okşuyordu, Ana ise kendini kaybetmişti. Elleri adamı sardı ve adam onu kaldırıp döndürdüğünde, Ana bir çığlık attı ve adamı buldu.

Ana'nın elleri aşağıya uçarak onun göğsüne bastırdı. "Beni içine alacaksın," dedi ona.

Biraz aşağı kayarak, Kane'in büyük, kalın penisinin üzerine yayılana kadar manevra yaptı. Ana kalçalarını sallamaya başladı, onun yumuşak pamuklu eşofmanının üzerinde sürünerek. O eşofman pantolonunun hemen altında hissettiği dalgalanan penisi sürerek.

Kalçalarını eğdi. Yumuşak kumaşın içinden bile olsa, Kane'in klitorisine süründüğünden emin oldu. Bir inilti kaçtı ağzından.

"Ana. Beni içine al." Bir emirdi.

Onu tekrar sürdürdü. Kuru seks mi? Neyse. Harika hissettiriyordu.

"Ana." Belirgin bir homurtu.

Nefesi kesilmiş halde, ona baktı. "Prezervatif al.

Bana tak. *Beni. İçine. Al.*"

Neredeyse ondan atlayarak komodini ve prezervatifi kaptı. Ana paketi yırttı ve o

terliklerini çıkardı. Yatağa geri tırmandı. Üstüne. Titreyen parmaklarıyla prezervatifi onun penisine geçirdi.

Devasa bir şeydi. Tabii ki beklenmedik bir şey değildi. Diğer boyutları göz önüne alındığında.

"Al. Beni. İçine."

Yine onun üzerine oturdu. Bu sefer, adam ellerini beline doladı. Onu kaldırdı ve yavaşça üzerine indirmeye başladı. İlk başta, sorunsuzca içeri girdi. Penisinin başı onun içine girdi.

Ana nefesini tuttu.

Çok güzeldi.

Sonra daha derine itti. Daha derine. Bir santim daha. Acı hissi belirdi.

İki yıl geçmişti ve Logan, Kane ile aynı özelliklere sahip değildi. Ona uyarıda bulunmaya çalışmıştı. Ama o, onunla seks yapacağı için o kadar heyecanlıydı ki, bu uyarıyı pek dikkate almamıştı.

Alt dudağını ısırdı. "Ana."

Daha fazla bastırdı.

"Hayır." Kane homurdandı. Kane onu kaldırdı.

Kendinden uzaklaştırdı. "Kane, hayır!"

"Kane, evet." Onu altına yuvarladı. "Acı yok, hatırladın mı?" Üzerine eğildi.

Ana'nın elleri onun omuzlarına yapıştı. "Bir dakika acı çekmek umurumda değil! Seni istiyorum! İçimde olmanı istiyorum." Bir anlık acı kimin umurunda?

"Başka hiçbir yerde olmak istemem, inan bana," diye onu ikna etti. "Ama acı çekmeyeceksin. Sana hemen şimdi ikinci orgazmını yaşatacağız."

İkincisini de ona verecek mi? Şimdi mi? Tabii ki. Neden olmasın?

Bacaklarını ayırdı. Yetenekli parmakları onu okşamaya başladı. Klitorisini ovuşturdu. Onu okşadı. İçine girdi. Dışarı çıktı. Ağzını meme ucuna yapıştırdı, emdi ve yaladı, vücuduna hiç ağırlık vermedi. Onu keşfederken ve alırken kendini ondan uzak tuttu.

Parmakları klitorisini çekiştirdi. Çimdikledi. Sürdü.

Meme ucunu yaladı. O, onun adını haykırıncaya kadar emdi. Dikkatini diğer meme ucuna çevirdi. Hafifçe ısırıldı.

O, herhangi bir roketten daha ateşli bir şekilde boşaldı. "*Kane!*"

Sonra penisini kadının vücudunun girişine itti. Kadın onun için ikinci kez orgazm olurken bile, Kane kadının içine girdi. Acı yoktu. Tereddüt yoktu. Kadın kaygandı, istekliydi ve Kane kadının içine girdiğinde hala orgazmın titreşimlerini hissediyordu.

Tamamen içeri.

Tırnakları onun omuzlarına saplandı.

Hayatında hiç bu kadar dolu hissetmemişti.

Her santimini doldurdu. Gerdi. Hakimiyet kurdu.

O kadar derine girmişti ki, evet, haklıydı.

Onun nerede bittiğini anlayamıyordu.

Ve o başladı.

Bunu *çok sevdi*. "*Kane!*"

O bir anda hareket etti. *Onları* hareket ettirdi. Yatakta yukarı doğru fırladı, ellerini onun kalçalarına kilitleyerek onu da kendisiyle birlikte yukarı uçurdu. O yatak ortasında diz çökerken, kız bacaklarını onun beline doladı ve o vahşi, dizginlenemez bir çaresizlikle ona sertçe girdi.

O muhteşem yolculuk için sıkı tutundu.

O vücudunu değiştirdi. Yatağın üzerine sırtüstü uzandı. Kızın dizleri onun iki yanına çarptı. O, kızı kavrayarak yukarı aşağı kaldırdı. Yukarı. Aşağı. Tekrar tekrar. Uzun, sert penisi içeri girip çıkarken, kız onun her santimini hassas iç çekirdeğinde hissetti.

Kadın kaslarını onun etrafında sıktı. Adamın ona vereceği her şeye açgözlüydü.

"Çok sıkı," diye dişlerini sıktı. "Çok mükemmel."

Ona doğru itti. Güçlü bir itmeye onu yataktan kaldırdı ve kadın onun adını haykırarak nefesini tuttu.

Durdurmak mümkün değildi. Durmak yoktu. Durmak istediği de değildi zaten. O her yerdeydi. Onu soluyor ve tadıyordu. Onun sıcaklığı ve gücü onu sarıyordu. Yatağı mahvediyorlardı. Yatağın gıcırdamasını ve inlemesini duyuyordu ama Ana umursamıyordu. O anda hiçbir şey onu durduramazdı. Kendini boşalmaya odaklamıştı. Kane ile birlikteyken ne kadar harika hissettiğine odaklanmıştı.

Fazla odaklanmıştı.

O onun içinde patladı ve o da onunla birlikte geldi. Aynı anda mı? Bir nefes sonra mı? Ana bilmiyordu. Umursamıyordu. İçinde bir kasılma hissetti ve ağzı bir çığlık atmak için açıldı, ama ses çıkmadı. Ses çıkarmak için çok uzağa gitmişti. Sessiz bir çığlık. Vurup duran ve çok iyi olan zevk. Çok tüketici.

O, Kane'in üzerine yığılsa da Kane onu hâlâ şiddetle tutuyordu. Kafasını Kane'in göğsüne dayadığında, Kane'in kalp atışlarının sert vuruşlarını duyabiliyordu. Çok güçlüydü.

Nefesi fısıldayarak çıktı. Gözleri kapandı.

Kane ile seksin iyi olacağını hep biliyordu. Hayır, düzeltme, harika olacağını.

Sadece bunun onu diğer herkes için mahvedebileceğini fark etmemişti.

Dersini almıştı.

* * *

Kane, Ana'nın içinde yine sertleşmeye başlamıştı.

Siktir. Prezervatifi atması gerekecekti. Başka bir tane alması gerekecekti.

Ya da Ana'ya çıplak girmek. Ten tene temas etmek. Onun sıcak, sıkı cinsel organının her santimini hissetmek.

Çenesi kilitlendi. Kız, tatlı bir kedi yavrusu gibi ona sokulmuştu. Onu hareket ettirmek istemiyordu. Onu tekrar sikkemek istiyordu. Büyüyen sikiinin yarattığı ikilem çok zordu.

Lanet olsun, prezervatifi çıkarmak zorundaydı. "Ana?"

Kız bir şeyler mırıldandı. Sözleri uyku ve belirsizdi ve Kane kendini gülümserken buldu.

Kız ona daha da sokuldu.

Penisi neredeyse tam ereksiyon halindeydi. Evet, sorunlu bir durumdu. "Tatlım, prezervatifi çıkarmam gerek."

Kız onun üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Dikkatlice onu kaldırdı. Gözlerini açtı, biraz bulanık bir şekilde gözlerini kırptı ve ona "Bu harikaydı" dedi.

Evet.

"Üç kez mi?" Uykulu. Doymuş. "Sen sözünün erisin." Onunla birlikte, her zaman.

Ona yavaşça, geniş bir gülümseme gönderdi. "Beklemeye değdin."

Beklemeye değdin, Ana. Ama bir daha asla beklemeyecekti. Onu elde etmişti. Onu tekrar tekrar elde edecekti ve bu sefer onu asla bırakmayacaktı. Onu elinde tutacaktı. Kane dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim." Onu yatakta daha rahat bir pozisyona getirdi, başının altına bir yastık yerleştirdi ve geri çekilip yorgani çıktı. Ama Kane durakladı. Kaşlarını çatı.

Ana biraz gerindi. Esnedi. Gerinme, muhteşem göğüslerinin en güzel şekilde hareket etmesini sağlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Ana.

Sol elinde battaniyeyi tutarken, uzanıp iç uyluklarında bıraktığı kırmızı izlere dokundu. Sonra ayağa kalkıp parmak uçlarıyla göğüslerindeki kızarıklıkları okşadı. "Sana iz bıraktım." Bundan *nefret ediyordu*.

Ana uykulu bir şekilde güldü. "Bence bu biraz sakal yanığı. Durumun getirdiğı bir risk." Yatağı sokuldu. "Endişelenme."

Ama endişeleniyordu. Onu asla incitmek istemiyordu. "Tıraş olacağım." Hemen. Örtüleri dikkatlice üzerine örttü ve banyoya doğru döndü.

Ana elini uzattı ve onun bileğini yakaladı. "*Sakin yapma.*" Artık o kadar uykulu değildi.

Adam gözlerini kırptı.

"Sakalın çok seksi. Üstelik bende neredeyse hiç iz yok. Unut gitsin."

Onunla ilgili hiçbir şeyi unutmayacaktı.

Kızın bakışları aşağıya indi ve onun penisine takıldı. "Sen, şey, sen... tatmin olmadın mı?"

"Bebeğim, kesinlikle tatmin oldum. Sadece tekrar yapmak istiyorum." Ondan uzaklaştı ve prezervatifi çıkardı. "Ve tekrar tekrar."

Alt dudağını ısırđı. "Bu tek seferlik bir şey miydi? Sadece bu gece için miydi?"

Şimdi çenesi kilitlendi. Hayır, tek seferlik bir ilişki değildi.

Normalin ne olduğunu bilmiyordu. "Hemen dönerim." Kane topuklarını döndürdü. Banyoya gitti. Prezervatifi attı. Aynadaki yansımasına sert bir bakış attı. Oh, o sakal yakında gidecekti. Ana'ya bir daha hiçbir yerde yanık izi bırakmayacaktı.

[illegible]

Sen benim kanımdasın, Ana. Seni vücudumda istiyorum. Birkaç dakika önce, onun en ateşli ıslak rüyası gerçeğe dönüşmüş gibi onun penisini sürüyordu. Lanet olsun, eğer onun adını vücuduna dövme yaptırса ne yapardı? Muhtemelen çıldırırdı. Yavaşlamalıydı. Onun için nereye dövme yaptıracağını düşünmeye başlamamalıydı.

"Öyle bir planım yoktu." Ama eğilip attığı eşofmanını alıp giydi. Onu derinden sikip gecenin geri kalanını onu sikişerek unutulmaya mahkum etmek istese de, centilmen olmaya çalışacaktı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Ana, sesi çok kibarlı. "Seninle yatağı paylaşmayı."

"Neden?" Boş bakış. Belki biraz kafası karışmış.

"Çünkü seninle yatmak istiyorum. Çünkü..." Bir nefes verdi. "Çünkü bu gece neredeyse ölüyordun ve ben yanında olmak istiyorum. Yan odada olmak istemiyorum. Sana uzanıp dokunabileceğim ve senin güvende olduğundan emin olabileceğim bir yerde olmak istiyorum."

Yanına kaydı. Yatağı okşadı. "Işığı kapatır mısın?"

O yana kayınca, battaniye kaydı ve Kane, kızın yanındaki yara izini gördü. Logan'ın bıçağından kaynaklanan küçük bir çizgi.

Kane'in içinde öfke kaynıyordu, ama tek kelime etmedi. Işığı kapattı. Yatağa girdi. Hemen tüm alanı kapladı.

"Bu işe yaramayabilir," dedi kız, Kane'in yanına dokunarak. "En sevdiğin filmi alıntılar yapmak gerekirse, daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak."

Şaşkın bir kahkaha patladı içinden. Derin ve sıcaktı ve Kane en son ne zaman böyle güldüğünü hatırlayamıyordu.

"Gerçekten çok güzel gülüyorsun," diye mırıldandı Ana.

Daha önce kimse ona bunu söylememişti. Ona doğru yuvarlandı ve evet, daha büyük bir yatağa ihtiyaçları vardı. Hemen. "*Jaws*'ı ne kadar sevdiğimi hatırladın."

"Her zaman bizim için korku filmleri açardın. O zamanlar hayatım bir korku filmi gibiyken, onları bu kadar sevmemeliydim." Yumuşak bir iç çekiş. "Ama dikkatimi dağıtmak için yapıyordun, değil mi? Filmler, izlerken sevdiğim atıştırmalıkları bana getirmen. Her zaman bana yardım etmeye çalışıyordun." Anıları sesinde hissediliyordu. "Ve bana her film hakkında rastgele bilgiler verirdin. Mesela *Jaws*'ta, kullanılan mekanik köpekbalığı sürekli bozulduğu için filmin sonlarına doğru köpekbalığını görebildik. Bu yüzden köpekbalığının saldırdığı anları onun bakış açısından gördük ve bu da filmi daha da korkutucu hale getirdi." Bir duraklama. "Sonra ne olacağını bilmemek, sana yönelik tehdidi görememek... bu korkutucu."

Sahte bir köpekbalığından bahsetmiyorlardı. Bunu anladı. "Logan'ı durduracağım."

"Peki ya benim peşimden gönderdiği diğerleri? Gelen her tehditle savaşıyor mısın? Sen irisin Kane, ama tek başına bir ordu değilsin."

bir ordu değilsin."

"Bu çok aşığılayıcı." Onu kendine doğru çekti. Kolunu onun omzuna doladı. Onun yanında kendini ne kadar doğru hissettiğini görmezden gelmeye çalıştı. Sanki tüm hayatı boyunca onu aramış ve sonunda kendisine uygun kişiyi bulmuş gibi. "Ben kesinlikle tek kişilik bir orduyım. Aksini söyleyenler pis yalancılardır."

Kız elini onun göğsüne koydu. "Suya girdiğinde korktum."

"Senin çığılığını duyduğumda korktum."

Sessizlik.

Sonra, tam uykuya daldığını düşündüğü anda, Ana fısıldadı, "Beni istiyorsun, ama benimle tekrar seks yapmaya çalışmıyorsun."

"Seni her zaman isteyeceğim." Bu, onun için temel bir gerçektir.

"Neden benimle tekrar seks yapmaya çalışmıyorsun?"

Terli giysilerini ve battaniyeleri çadır gibi açmıştı ve kadının gözlerinin karanlığa alıştığından emin olduğu için bunu görebileceğini düşünüyordu. "Yeni bir şey deniyorum," dedi kadına. "Bir beyefendi gibi davranmak."

"Bana karşı her zaman bir beyefendi oldun."

Hayır, ona karşı tehlikeli bir piç kurusu olmuştu. Özünde, hala tam olarak öyle biriydi. "İki yıldır seks yapmamıştın. İlk girdiğimde canın yandı. Seni çok incitmemek için uğraşıyorum." Bu kez o durakladı. "Çünkü senin için planlarım var."

"Sen de iki yıldır seks yapmamıştın."

Ah, o eğlenceli trivia kısmına ne zaman geleceğini merak etmişti. Kane homurdandı.

"Neden?" diye sordu Ana.

"Neden seks yapmadın?" Soruyu ona geri yöneltti. "Çünkü son sevgilim bir katil çıktı. Benim ciddi güven sorunlarım var."

Evet, haklısın.

"Peki ya sen?" Ana ısrar etti.

"Sana söyledim tatlım, seni elde edemezsem ilgilenmem."

"Bu... bu doğru değil."

Öyleydi. Sadece onun gerçeğiyle başa çıkmaya hazır olmayabilirdi. "Seni daha önce uyarmaya çalıştım. Beni dinlemeliydin." Artık çok geçti. O uzun zaman önce ona söylediği sözleri hatırlıyor muydu acaba? Kane hatırlıyordu. Çok ciddiye.

Ben güvenli bir liman değilim. Ben bir kabusum. Kendini bana teslim edersen, kaçamayacağın bir kabus.

Ama o bunu yapmıştı. Kendini ona teslim etmişti.

Geri çekilmem, senin yeni bir hayata geçmen için zaman geldiğinde, seni bırakmayacağım. Geri çekilmeyeceğim.

O tekrar konuşmadı. O da konuşmadı. Eli onun kalbinin üzerinde kaldı, kolu da onu sarmaya devam etti.

Bölüm On Bir

GRAYSON "GRAY" Stone hata yapmaktan hoşlanmazdı. Hatalar onu rahatsız ederdi. Yanlış hesaplamalar onu sinirlendirirdi.

Ana o gece tehlikeye atılmamalıydı. Hayatını kurtarmak için kaçmamalıydı ve Kane, Ana'yı hayatta tutmak için ona zar zor yetişmemeliydi.

Ana kaçmak istemişti.

Gray onu durdurmuştu.

Ama belki de bu bir hataydı.

Ve hatalar onu çok sinirlendiriyordu.

Sabahın bir buçukuna yaklaşmasına rağmen karakola geri dönmüştü. Gray, FBI saçmalıklarını sıraladı, kimliğini gösterdi ve gece vardiyasında çalışan deneyimsiz memurlardan birini ikna ederek Turner Mitchell'in bulunduğu nezarethaneye girmeyi başardı. Gray nezarethaneye girdiğinde, o pislik ranzasında uyuyordu. Sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi derin ve sıkı bir uykuya dalmıştı.

Gray, akşam yemeği vardiyasından sonra bırakılmış olan yakındaki bir tepsiyi aldı ve onu parmaklıklar boyunca sürerek yüksek ve tiz bir ses çıkardı.

"Hey!" Turner, alt ranzada birden doğrulurken bağırdı. *"Hey!"*

"Uyan, uyan," diye seslendi Gray.

Koridorun aşağısındaki başka bir hücreden biri, "Adi herif, kes sesini!" diye bağırdı.

Gray tepsiyi bir kenara attı ve Turner gözlerindeki uykuyu silkelerken parmaklıklar arasından ona öfkeyle baktı. "Sen bir sorunsun," dedi Gray adama.

"Seninle konuşmuyorum!"

"Harika. Benimle konuşma. Dinle yeter. Çünkü sana hayat kurtaran ipuçları vermeye çalışıyorum." Muhtemelen zamanını boşa harcıyordu ama, neyse. "Bu gece güçlü bir düşman edindin." Temel atılmalıydı. Bir örtbas hikayesi uydurulmalıydı.

"Ne?" Turner bacaklarını ranzanın kenarına salladı.

"Kane unutmaz ve affetmez. Buradan çıktığında, sırtında bir hedef olacak."

Kahkaha. Pislik ranzadan kalktı ve Gray'e doğru yavaşça yürüdü. Küstahlık her yerinden sızıyordu. "Korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Korkmuş gibi görünüyorsun. Turner'ın dudakları şişmiş ve patlamıştı. En az bir dişi kırılmıştı. "Köpekbalığı tankından çıkarılırken titrediğini ve yalvardığını duyduğuma eminim. Yüzemiyorsun, ha? Buralarda bu kadar su varken büyük hata." Gray, çok hafif bir ayak sesi duyduğunu sandı. Ses, gözaltı alanının girişinden geliyor gibiydi. Polislerden biri mi dinliyordu? Belki de onu içeri alan acemi polis memuru? Gray arkasına bakma zahmetine girmedi. Konuşması kesilmediği sürece, polis istediği kadar dinleyebilirdi. Belki bir iki şey bile öğrenirdi.

"Beni *tehdit* mi ediyorsun?" diye sordu Turner. "Bu polis tacizi!"

"Seni uyarıyorum. Hayatta kalmanı sağlamaya çalışıyorum. Buna yardım etmek denir. İyi bir insan olmak." Gray parmaklıkların arasından baktı. "İlk ipucu, yüzmeyi öğren."

"Korkmuyorum!"

"Benden korkmalısın. Kane'den korkmalısın. Logan Catalano ile karşılaştığında ne olacağı konusunda da çok endişelenmelisin. Yani, o da Gulfport'ta, bu yüzden dışarı çıktığında bir karşılaşma kaçınılmaz olacak."

Turner çenesini kaldırdı. Gözlerini kırptı. Biraz fazla hızlı. "Bunu sana kim söyledi?"

Sen yaptın, aptal. Hem de şu anda. "Dışarı çıktığında, Logan'ın senden ne kadar memnun olmadığını sana söyleyeceğinden eminim. Tek bir görevin vardı ve onu mahvettin. Aferin sana, Ace."

Turner yutkundu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Sonuçta, benimle takas etmek isteyeceğin yararlı bir istihbaratın yok, değil mi? Sana bir anlaşma getirebilecek istihbarat. Belki de koruma bile. Gray bir an durdu ve sözlerinin etkisini hissettirdi. "Tatlı rüyalar, Turner. İyi uykular. Köpekbalıkları ısırmасыn." Bunun üzerine, arkasını döndü ve gözaltı odasından çıkan koridora doğru yavaşça yürüdü.

"Bu bok komik mi olmalıydı?" Turner arkasından seslendi.

"*Kapa çeneni, pislik!*" Daha önce duyulan aynı sinirli ses bu emri haykırdı. "Bazılarımız uyumak istiyor!"

Gray ısılk çaldı.

"Bu komik değil!" Turner bağırdı. "Değil!"

"Bence ben çok komiğim," diye tartıştı Gray ve sonra köşeyi döndü.

Aniden durdu.

Bir kadın, onu gözaltından çıkaracak kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Dizlerine kadar uzanan, boynunu açıkta bırakan ve omuzlarını ve kollarını çıplak bırakan siyah bir elbise giymiş bir kadındı. Topuklu kırmızı ayakkabılar giymişti ve siyah saçları omuzlarına kadar uzanan düz bir bob kesimdi. Gözleri, hayatında gördüğü en parlak, en cesur mavi gözlerdi ve tam ona kilitlenmişti.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve omuzlarını duvara yaslamıştı. Rahat görünüyordu. Muhteşem. Son derece seksi.

Aynı zamanda onun hayatının belası gibi görünüyordu. Ki öyleydi de.

"Merhaba, FBI Özel Ajan Stone." Sesinde aksan yoktu, sadece biraz boğuk, şehvetli bir cazibe vardı. Koyu renkli kaşını kaldırdı. "Mahkumla eğleniyor muyuz?"

Gray ona geniş bir gülümseme attı. Yüzünü tanıyordu, ancak Emerson Marlowe'un şahsen daha da muhteşem olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Logan Catalano ile çalışan psikiyatristin bu yakalama davası için ona katılacağı ilk söylendiğinde

—Dr. Emerson Marlowe— Gray pek de heyecanlanmamıştı. Sonra psikiyatrist hakkında temel bir araştırma yaptı. Emerson'un, ilk başta şüphelendiği gibi, kağıt işleriyle uğraşan akademik bir piç olmadığını, suç soruşturması dünyasına adım atmak isteyen bir akademisyen olmadığını öğrendi.

Oh, hayır. Öncelikle, Emerson hiç de *pislik* değildi. Narin biriydi. Kadınsıydı. Cadı gibi güzeldi — evet, bu kadın cadı gibi bir havası vardı, özellikle siyah elbisesi ile, ve bu hava ona çok yakışıyordu.

Beni dava edin. Ben her zaman Kötü Cadı'yı sevmişimdir. Bana göre Dorothy baş belasıydı. Sürekli eve gitmek istediğini söyleyip duruyor ve zavallı köpeği Oz'un her yerine sürüklüyordu.

Emerson bir sürü diploma almıştı ve Vanderbilt'te uzun süre çalışmış olsa da, en az bir düzine davada yerel ve federal kolluk kuvvetleriyle de işbirliği yapmıştı.

Ayrıca annesi senatördü. Yani evet, bu kadın nüfuzluydu. Emerson, tipik bir ajan gibi Quantico'da eğitim almamış olmasına rağmen FBI'ya girmesine yetecek kadar nüfuzluydu. Bunun yerine, Gray'in hayatını mahvetmek için orada bulunan bir "danışman"dı.

"Emerson Marlowe." Bir an durakladı. "Yani, *Dr.* Emerson Marlowe." Ona doğru yavaşça yürüdü. "Beklediğimden erken geldin."

Kadın pozisyonunu değiştirmede. Duvara yaslanmış, rahat görünüyordu. "Bu yüzden mi gizlice girip şüpheliyle özel bir konuşma yaptınız? Benim gelmemi beklemiyor muydunuz?"

Cildi sıcak bal rengindeydi. Dudakları rujsuzdu. Dolgundu. Ve o kalın kirpikleri gerçek olamazdı. "Sadece adamı kontrol etmek istedim. Onun için endişeleniyordum. Görevimi yerine getiriyordum."

"Onu tuzağa düşürüyordun." Bir an düşündü. "Ve onu korkutup hata yapmasını sağlamaya çalışıyordun."

İnkar edebilirdi, ama ne gereği vardı?

"Suçluyum." "Sen mi... yoksa o mu?"

"Oh, o piç kurusu kesinlikle suçlu. Bu gece Ana'yı öldürmeye çalıştı. Yerel akvaryumda onu takip etti, bıçaklayıp köpekbalıklarına yem yapacağını söyledi. Ne hoş bir insan, değil mi?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"O suçlu, ben de suçluyum." Pek çok şeyden. Çoğu insanın onun hakkında asla bilemeyeceği şeylerden. "O bir hata yaptı. Logan Catalano, eski hastan ve şu anda kaçak olan baş belası, çoktan şehre geldi. Bu arada, sana hiç bahsetmiş miydim... o çok..."

Paylaştığımız eğlenceli e-posta ve mesajlaşmalarda, cinayet ve narsist davranışlarla ilgili yeni bir el kitabı oluşturmak için mafya tetikçileri ve infazcılarıyla röportaj yapma fikrinin kesinlikle berbat bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemiştim.

Dolgun dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Lütfen, gerçekte ne düşündüğünü söyle."

Ona yaklaştı. Onun kokusu — yaz geceleri, yasemin, masumiyet — onu tahrik etti. Gray başını salladı çünkü... az önce ne olmuştu? Ve nasıl olur da birisi masumiyet gibi kokabilirdi?

Belli ki çok uzun süre çalışmıştı. Tropikal bir cennete tatile çıkması gerekiyordu. Logan'ı tekrar gözaltına aldıktan sonra. "Bence," diye başladı, diline biraz dikkat etmeye çalışarak "Sen ateşle oynamaması gereken bir sivilsin." Ona bir adım daha yaklaştı. "Ve annenin siyasi gücü arkanda olmasaydı, bu ateş asla başlamazdı." Tamam, belki de sözlerine o kadar dikkat etmemişti. Dava açın.

Gözleri kısıldı. "Buraya kendi niteliklerim sayesinde geldim. Annemin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi? Çünkü ondan kişisel bir telefon aldım - bu arada patronum da aldı - sana iyi davranmamız gerektiğini, yoksa senatörün ofisine çağırılıp hesap vermemiz gerekeceğini söyledi."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ne?"

"Gördün mü, bu eğlenceli bir ipucu." Elini uzattı ve kaşlarının arasına dokundu. Hafif, hızlı bir dokunuş.

Elektrik tüm vücudunu sardı.

Gray, sanki yanmış gibi elini geri çekti. Çünkü yanmıştı. "Sana dokunmamalıydım," dedi hemen. Bu sözleri tüm benliğiyle söylüyordu. "Benim hatam. Bir daha olmayacak." Geri çekildi.

"Ne? Az önce ne oldu?"

"İzin almadan dokunmayacağım," dedi boğuk bir sesle.

Kafasını eğdi. Saçları omzuna döküldü. "Peki izin verirsem ne olacak?"

"FBI ajanı! FBI ajanı!" Gözaltı odasından yankılanan bir bağırış.

"Siz pislikler, çenenizi kapatır mısınız?" Gözaltı odasındaki diğer mahkum, hala aynı derecede sinirliydi.

Gray kıpırdamadı. Bakışları Emerson'dan hiç ayrılmadı. "Annenin ipleri elinde tuttuğunu bilmiyordun. Sürpriz, o sevimli..." Hayır, lanet olsun, yorgundu ve dikkatsiz davranıyordu. "Sürpriz, kaşlarının arasındaki kırıksıklıkta belli oldu. İpuçlarına dikkat et." Ve kendisi de dikkatli olmalıydı. Artık onunla ilgili hiçbir şeyi *sevimli* olarak nitelendirmemeliydi.

"FBI ajanı!" Turner yine bağırdı.

"Gerçekten dikkatini çekmek istiyor," dedi Emerson.

"Ne kadar uzun beklerse, o kadar çaresiz hale gelir. Sana bedava bir profesyonel ipucu."

"Çok teşekkürler," dedi gözlerini genişleterek. "Bana gerçekten çok değerli bir bilgi verdin."

Sarkazmı kaçırmadı. *Çok teşekkür ederim* sözü, sanki *"siktir git ve bindiğin atla birlikte"* demek gibi geliyordu.

Gray alt dudağını ısırıldı.

"Seni eğlendiren bir şey mi var?" diye sordu Emerson. Çok kibar. Çok soğukkanlı.

"Hayır." Boğazını temizledi.

"Şüphelin nasıl hata yaptı?"

"O da bir ipucu verdi. Gözleri çok fazla kırışmaya başladı."

Duvarдан doğruldu. "Logan Catalano'nun şehirde olduğunu, şüphelinin *göz kırptığı* için mi varsayıyorsun? Çok fazla göz kırptığı için mi?"

"Evet."

"Bu çok saçma."

"Bu saha tecrübesi," diye düzeltti. "Bu, sadece birkaç davada yardım etmekle kalmayıp, yıllarca dünyanın en kötü suçlularıyla yüzleşmiş olmak demek."

"Aşırı derecede kibirlisin."

"Fark ettiğin için teşekkürler."

"FBI Özel Ajanı!"

"Sanırım o senin gerçek adını bilmiyor," diye mırıldandı Emerson.

"Sanırım haklısın." Gray saatine baktı. "Yatağa girmek istiyorum, bu gösteriyi bitirmeye ne dersin?" Ona baktı. "Onu sorgulamak ister misin?"

"Hayır, sen devam et. Ben sadece izleyip yeteneklerine hayran kalacağım."

"Sen bilirsin." Dönüp Turner Mitchell'ın hücreğine doğru yürüdü.

"Oh, lanet olsun, güzel bayan..." Bu, diğer mahkumdan geliyordu, uzun süredir sessizlik için bağırp herkese pislik diyen mahkumdan. "Beni yatırmaya mı geldin?"

"Ona bir kelime daha söylersen," dedi Gray, sesi düz, ama vücudunu hücre ile Emerson'un arasına geçecek şekilde çevirdi, "gündüzü göremezsın."

Bir kelime daha söylenmedi.

"Huysuz görünüyorsun," dedi Emerson. "Acaba kötü polis mi oynuyorsun?"

O homurdandı. "Hayır, kural olarak, ben sadece genel bir pisliğim." Hareket etmeye devam etti.

Turner hücreğinde durmuş, parmaklıkları sıkıca tutuyordu. Gray'i görür görmez, "Avukatım Logan için çalışıyor," diye patladı.

Bunun için o kadar yolu geri mi yürüdü? "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"*Logan şehirde.*"

Bekledi. Başka bir şey yoktu. Gray iç çekerek tekrar yönlendirdi, "*Bana bilmediğim bir şey söyle.*"

Turner parmak eklemleri beyazlaşırken parmaklıkları daha sıkı kavradı. "Ana'yı izlemesi söylenen şehirdeki tek kişi ben değilim."

Gray, ensesinde gerginlik hissetti. "Başka kim var?" Turner'ın bakışları Emerson'a kaydı, sonra tekrar Gray'e döndü.

Bir, iki, üç kez gözlerini kırptırdı ve söz verdi: "Anlaşmayı sağladıktan *sonra* sana söylerim. Bu hücrenden çıkmak istiyorum, bu şehirden çıkmak istiyorum ve koruma istiyorum! Başka biri Ana'yı öldürmek için fırsat kolluyor ve o kimliği istiyorsan benimle işbirliği yap, anladın mı?" İki kez daha gözlerini kırptırdı. Sonra yavaşça sırttı.

Gray ona bakakaldı. Gözlerini kırpmadan. "Masallardan hoşlanan birine benziyor muyum?"

Sırtış dondu.

"Sanki bir prensesin iğrenç bir adam tarafından öpölüp ölüm benzeri bir uykudan uyanmasını dinlemek istermişim gibi mi görünüyorum? Sanki sarışın bir kızın ayı çorbası içtiğini dinlemek istermişim gibi mi?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Turner. Ağzından tükürükler sıçradı. "Sen deli misin?"

Muhtemelen. "Masalları sevmem," dedi Gray yavaşça. Düz bir sesle. "Saldırgan sendin, bu kasabada uyuyan sendin. Sadece sen varsın. Sahte iddialarla zekamı aşağılamayın. Ayrıca, Logan buradaysa - ve ikimiz de burada olduğunu biliyoruz - Ana'yı başka birinin izlemesine gerek yok. Logan bu işi kendisi üstlenebilir. O yüzden zamanımı boşa harcamayın. Bana saçmalama."

"Yalan söylemiyorum!"

Gray arkasını döndü. Emerson'a yan gözle baktı. "Bu gecelik bu kadar yeter."

O da başını salladı. "Uykum geldi. Uzun bir yolculuktur, biliyorsun."

Turner'a bakmadan, Gray suçluya şöyle dedi: "Bana gerçek bir yer verdiğinde, Logan'ı nerede bulabileceğimi tam olarak söylediğinde ve masal anlatmayı bıraktığında, *o zaman* bir anlaşma yaparız. O zamana kadar, kendi başınasın."

"*O beni öldürecek!*"

"Evet, mesele de bu zaten."

Gray gözaltından ayrılırken Turner hala bağıırıyordu. Emerson tek kelime etmedi. Topukları, karakoldan geçerken tıklat tıklat sesler çıkararak ana kapıdan çıktılar. Dışarı çıkar çıkmaz nemli gece havası yüzlerine çarptı.

Merdivenlerden aşağı koştu.

Tık, tık, tık. "Suçlularla oynamayı seviyorsun, değil mi? Zihin oyunları sana eğlenceli geliyor mu?" Yine, sesi kibardı. Soğukkanlıydı. Sadece biraz meraklıydı.

Kaldırımın kenarında durdu. Arabası birkaç metre ötede bekliyordu. Sabrını zor tutarak ona döndü. "Yalanlara ihtiyacım yok. Gerçeklere ihtiyacım var."

Kız bir sokak lambasının altındaydı. İkisi de giyinikti. Böylece adam kızın gözlerinin büyüdüğünü gördü.

Ne? Sert bir adam gibi mi konuşmuştu? Çok yazık. "İhtiyacım olan..."

Emerson ona atladı. Tüm vücudunu ona doğru itti—sertçe—ve ikisi de kaldırıma çarptı. Tam o anda, bileğinde bir kemiğin kırıldığını hissetti. Epik bir küfür seansı için ağzını açarken, Gray duydu—

Rapapapapap. Hızlı ve şiddetli silah sesleri. Havada patlamaların kokusunu bile alabiliyordu.

Bir an sonra, lastikler çıgılık attı, lastik yandı ve ateş eden kişi uzaklaşarak gürültüyle uzaklaştı.

Emerson kendini kaldırdı. Nefesi titriyordu. "Ateş eden kişiyi gördüm," dedi, saçlarını yüzünden geriye itip ona baktı. "Az önce hayatını kurtardım."

Adam gözlerini kısarak, "Az önce lanet bileğimi kırdın," dedi. "Oh. Evet, onu da."

Orospu çocuğu.

Bölüm On iki

BİR YATAK.

İki kişi. Üç
orgazm.

Ana gözlerini açtı ve tam önündeki gölgeli şekle baktı. Yanında. Etrafında mı? Çünkü Kane'in sıcak, güçlü kolu hâlâ kalçasının üzerindeydi. Yan yatıyordu, ona sıkıca sarılmıştı ve bu, dünyadaki en doğal pozisyon gibi geliyordu.

Sanki bu onu ayaklarının tabanına kadar korkutmuyormuş gibi.

Onun kollarında uykuya dalmıştı. O gerçekten efsanevi orgazmlardan sonra. Bu adamın üzerinde bir uyarı etiketi olmalıydı. O *kadar yoğun orgazmlar yaşatabilir ki, bir daha asla vibratörünü kullanmak istemeyebilirsiniz.*

Şimdi ne yapacaktı? Önceden, Kane hakkında sadece fanteziler kurmuştu. Kendini ona verdikten sonra, aralarındaki zevkin ne kadar yoğun olacağını biliyordu. Ama... sahte bir hayatı vardı ve davanın kapanıp Logan hapishaneye geri döndükten sonra Kane'in yanında kalmayı düşünmediğini biliyordu.

Aşk hakkında konuşmadım. Kane aşk hakkında konuşmadı. Bu aşk ile ilgili değil. Seks ile ilgiliydi. Gerçekten iyi seks ve bunda yanlış bir şey yoktu.

Dikkatlice, Kane'in kolunun altından sıyrılıp yataktan çıktı. Ana, yumuşak havlu kumaştan, parlak mavi bir bornoz aldı ve onu giydikten sonra parmak uçlarında yatak odasından çıktı. Uykusuzluk onun için yeni bir şey değildi. Aslında, eski sevgilisinin bir katil olduğunu keşfettikten ve tüm hayatı altüst olduktan sonra, Ana bir gece bile tam anlamıyla uyuduğunu düşünmüyordu.

Kapıyı arkasında kapattı. Merdivenlerden aşağı süzüldü. Normalde uyuyamadığında aşağı inerdi. Arp çalardı. Müzik onu sakinleştirirdi. Rahatlatırdı. Genellikle bu rutin onu yeterince rahatlatır ve yatağına geri dönmesini sağlardı.

Ana merdivenlerden indiğinde, alt kattaki ışıkları açtı ve doğruca arpın yanına gitti. Ama telleri çalmadı. Sadece arpa baktı. Her zamanki gibi. *Saat iki.* Her zaman saat ikide aşağı inerdi. Gece yarısı uyanma saati buydu. Belki de...

Bir zamanlar Logan'la birlikteydim. Uyandığımda o orada değildi. Koridora süzüldüm. Onu aramaya çıktım. Onu bodrumda buldum. Tam adını söylemek üzereydim.

Sonra onun yalnız olmadığını fark etti.

Ve o gerçeği fark ettiğinde, Logan bodrumda onunla birlikte olan adamın boğazını kesmişti.

Çok geç. Çok geç. Çok. Geç.

Şimdi ise saat ikiye uyanıyordu. Her zaman uzun zaman önce gerçekleşmiş bir cinayeti durdurmaya çalışıyordu.

Parmakları arp tellerinin üzerinde duruyordu. Bu gece çalmayacaktı. Kane'in dinlenmeye ihtiyacı vardı ve yatak odasının kapısı kapalı olsa bile müziği duyup uyanabilirdi. Arptan uzaklaşırken omuzları biraz çöktü. Tellere dokunmak yerine, parmakları uzandı ve yakındaki pencerenin önündeki perdeleri açtı. Evin ön cephesinde bulunan, zeminden tavana kadar uzanan büyük pencerelerden biri, ona plajın muhteşem manzarasını sunuyordu. Dolunaylı gecelerde, çalarken perdelerini açık bırakırdı. Dışarıya bakıp ayın sudaki yansımalarını görür, hissettiği korkuyu kovmak için huzur bulurdu.

"Bir şey çalacak mısın?"

Ana irkildi. Elini kalbini korumak için kaldırarak hızla döndü.

Kane merdivenlerden indi. "Üzgünüm." Sert bir sesle. "Seni korkutmak istemedim."

Bu kadar iri bir adam nasıl bu kadar sessizce hareket edebilirdi? Ona gizlice yaklaşması imkansız olmalıydı.

"Yataktan kalktığında endişelendim. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim." Yavaşça, kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi. "Hâlâ her gece saat ikide uyanıyorsun, değil mi?"

Elbette bunu hatırlayacaktı. Ana'nın eli kalbinden uzaklaştı. "Eminim sonunda bırakacağım."

"Öyle olacak mı?" Yumuşak bir sesle.

"Bir psikiyatrist, gece boyunca uyuyabilmem için ilaç yazmayı teklif etti."

"Ama hapları almadın." Yaklaşmaya devam etti.

"Ama hapları almadım." Neredeyse tam karşısına gelmişti. Yine eşofmanını giyyordu. Eşofmanı kalçalarına kadar inmişti ve çıplak göğsü uzanıp dokunabilecek kadar yakındı. Seks yapmışlardı, delice harika bir seks, ama *bu* bir rüya gibi geliyordu. Utanmış, çekingen, tedirgin bir şekilde uzaklaştı ve arp çalarken kullandığı tabureye oturdu. Parmaklarını uzatıp telleri hafifçe tıngırdatmaya başladı.

"Neden hapları almadın? Sana yardımcı olabilirdi."

"Beni tamamen bayılttırlardı. Onları alırken biri içeri girseydi, uyanamayabilirdim." Daha yumuşak bir gitar sesi. Müzik havada süzülüyordu. Güzel, ama hüzünlü. Hüzünlü bir şey çalmak niyetinde değildi. Parmakları durdu. "Uyanamazsam, çok kolay bir hedef olurum."

"Hâlâ ölen adamı rüyada görüyor musun?"

Gördüğü kurban. Boğazına bıçak saplanmış, çığlık atmaya çalışırken gömleğinin önü kanla kaplıydı. Ondan asla çıkmayacak bir ses. "Her zamanki gibi geç kaldığımı görüyorum rüyamda. Bıçak onun içinde, her yer kanla kaplı ve birlikte yattığım adam bir canavar."

Kane onun yanına çömeldi. "O adamın ölmesi senin suçun değil. O da mafya ile iş yapıyordu. Yanlış insanlardan çalmıştı. Sonuç olarak Logan'ın öldürme listesine girmişti. Adam FBI'ya gidebilirdi. Güçlü adamlara ihanet edebilirdi. Yeni bir hayat kurabilirdi."

"Benim gibi mi?"

Elini uzattı. Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu. "Sen onun gibi değilsin."

Çünkü o ölmemişti. Boğazına bıçak dayalı değildi. Tamam. Ama Logan ve ortaklarına ihanet etmişti. Dinleme cihazı takmıştı. Gizli görev yapmıştı. Logan'ı hapse göndermişti.

Bunun karşılığında yeni bir hayat kazanmıştı.

Kane, onun önünde çömelirken çenesini gerdi. "Oynamak sana yardımcı oluyor mu?" Dikkatli sözler. Parmaklarıyla yanağına dikkatli bir dokunuş. "Gecenin ortasında buraya parmak uçlarında gelip harpina oturduğunda, bu sana yardımcı oluyor mu?"

"Müzik terapisi." Dudaklarında solgun bir gülümseme belirdi. "Ruhu yatıştırır. Çaldığımda şeytanlar benden uzaklaşır, korku gider ve bir süre sonra yukarı çıkıp tekrar gözlerimi kapatabilirim." Bu, onun uzun uzadıya "evet" demek için kullandığı bir yoldu. Evet, yardımcı oluyordu. Hiçbir şeyin yapamadığı kadar.

"Müzik vahşi hayvanları yatıştırır, değil mi?" Kane onun önünde durdu. "Eminim bu eski bir deyiştir."

"Bu, şey, biraz yanlış."

Kane kaşlarını kaldırdı.

Kız dudaklarını yaladı ve alıntı yaptı: "*Müzik, vahşi bir göğsü yatıştırmak, kayaları yumuşatmak veya düğümlü bir meşe ağacını eğmek için büyüleyicidir.*"

Gözlerini kırptı.

"Canavar değil, göğüs." Ona gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. "Bu hepimizin yanlış anladığı bir şey. Çok eski bir oyundan geliyor, adı *The Mourning Bride*. Ben hep bunun, müziğin herkesi, hatta kalplerinde çok fazla acı ve öfke olanları bile nasıl yatıştırabileceğini anlattığını düşünmüşümdür."

Başını salladı. Düşündü. "Ben hep hikayemizde canavar olanın ben olduğumu düşünmüşümdür."

Şaşkınlıkla nefesini içine çekti. "Hikayemizde mi?"

"Evet. Senin ve benim. Sen güzelsin. Tüm zarafete sahipsin. Narinliğe."

Ana başını salladı. O çok yanılıyordu.

Kane elini geri çekti. Elini izledi. Güçlü elini yumruk yaptı ve ters çevirdi. "Ben hep herkesten daha büyüktüm. Hep daha kaba. Dikkatli olmazsam dükkândaki her şeyi kırarım. Hayatımdaki her şeyi kırarım."

Ana elini uzatıp Kane'in yumruğunu kavradı. "Sen canavar değilsin Kane." Kendini asla öyle görmemeliydi. Ana onu kesinlikle öyle görmüyordu.

"Elbette öyleyim, tatlım. Seni korumak için dünyayı parçalayacak bir canavarım."

Hâlâ onun önünde çömelmiş, bir dizini yere koymuştu. Ona sarılmak istedi. Sıkıca sarılmak.

"Bu senin işin, değil mi?" Kane gürledi.

Kalbi burkuldu.

"Seni korumak. Sana saldıran herkesi yok etmek. Gray'in beni istemesinin sebebi buydu. O, benim kirli savaşma tarzımı her zaman takdir etmiştir."

Tabii ki. Elini bıraktı. Gray, Kane'i tekrar göreve çağırdığı için onu koruyordu. Çünkü şu anki görevi buydu. Kane, ona takıntılı olduğu için onu koruyor ve savunmuyordu.

Sikişmek ve sevmek iki farklı şeydi.

Ve bu sorun değildi. O *hala* onu sevmiyordu. O duygusal iniş çıkışları çoktan aşmıştı.

"Ana?"

Kafasını ondan çevirdi. Körü körüne harp tellerine bakıyordu. Sonra harpa yaklaşarak omzunu onun altına yerleştirdi. "Bu bir kol harpı. Otuz altı teli var. Elli dört inç uzunluğunda." Yavaşça nefesini bıraktı. "Muhtemelen parmak uçlarımda arp tellerinden oluşan nasırları hissetmişsindir. Ama kemanımdan da nasırlarım vardı." Bu, çalmak için ödenmesi gereken bedelin bir parçasıydı. Hatırlayabildiği kadarıyla parmaklarında nasırları vardı.

"Ana, yanlış bir şey mi söyledim?"

Hayır, sadece gerçeği söylemişti. Cevap vermek yerine, çalmaya başladı. Yavaşça. Yumuşakça. Sonra daha derin notalara geçti. Hızlandı.

Adam ayağa kalktı. Arkasına geçti. Onunla, biraz açık bıraktığı perdeler arasına. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Her hareketini izliyordu. Parmakları daha hızlı hareket ediyordu, gözlerini kapatıp müziğin içine daldığında hareketleri otomatik hale gelmişti. Genelde harp çalarken onu izleyen kimse olmazdı. Sadece o ve müzik.

Ama bu sefer farklıydı. Şarkı farklıydı.

Tüm duygularını müziğe döktü. Acı ve korku.

*O akvaryumda neredeyse ölüyordum. Saldırıları hiç durmuyor.
Öfke ve ihanet.*

*Logan beni sevdiğini söyledi, ama o bir katildi. Gülümsemesinin
arkasında kötülüğünü saklıyordu.*

Keder ve... umut.

*Daha fazlasını istedim. Kane'den daha fazlasını istedim. Gerçek
bir hayat ve beni sevecek birini istedim.*

Aşk.

*Gerçek bir şey. Derin bir şey. Sadece seks değil. Geçici değil.
Sonsuza kadar. Çünkü...*

Bir motorun gürültüsü ona ulaştı, harpın notaları üzerinde
uğuldayarak.

Parmakları takıldı. Müzik çınladı.

Kane'e baktı, ama o pencereye dönmüştü.

Alarm çalmaya başladı, onu boğacakmış gibi. "Kane?"

Sakinleşmeliydi. Muhtemelen sadece gece geç saatte hızlı ve
gürültülü araba süren çocuklar ya da modifiye edilmiş bir kamyonet
süren biriydi.

"Eğil!" diye bağırdı Kane.

Ama Ana eğilecek zamanı yoktu. Kane çoktan ona doğru
fırlamıştı. Kane ona doğru uçtu. Silah seslerinin hızlı patlamasını
duyduğu anda vücutları çarpıştı. Tekrar tekrar patlamalar oldu.

Ana çığlık attı.

Penceresi paramparça oldu. Önce bir pencere, sonra bir diğeri,
silah sesleri evinin ön cephesine çarptı. Camlar içeriye doğru uçtu.

Ana zaten yerdeydi, Kane üstündeydi. Lastiklerin gıcirtısı geceyi
yırtarken ve araç uzaklaşırken, cam parçaları etraflarına yağmur gibi
yağıyordu.

Hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Kane onu ezmişti.
Tamamen örtmüştü. Ve o...

Elini kaldırıp Kane'in koluna bastırdı. "Kane?" Sesini zar zor
duyabiliyordu.

Daha önce onun adını bağırdığını biliyordu.

Parmakları Kane'in kolundan aşağı kaydı. "Sanırım
gittiler." Parmakları ıslaktı. Ana'nın kalbi daha da hızlı
atmaya başladı.

Parmakları kesinlikle ıslaktı. Islak ve kırmızı. Kırmızı, parmak
uçlarını kaplamıştı. Kane'den gelen kırmızı. Kan.

Hayır, hayır, hayır. "*Kane?*"

Kafasını kaldırdı. Kendini yukarı kaldırırken ellerini vücudunun iki yanındaki yere bastırdı. "Yaralanmamışsın." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Ana ona uzandı.

"*Yaralanmadın,*" dedi Kane tekrar. Daha keskin. Daha sert. Daha kararlı.

"Hayır, lanet olsun, yaralanmadım!" Çünkü devasa bir koruma üzerine atlamıştı. Ana kanla kaplı parmaklarını kaldırdı. "Ama sen yaralandın!"

Bölüm On Üç

"BU SAÇMALIK." Kane, onu hastaneye yatırmaya kararlı görünen doktor ve hemşireye öfkeyle baktı. Tıraş olurken aldığı kesiklerden çok daha hafif kesiklerdi bunlar. "Sadece çiziklerim var. Vücudum kurşun yaralarıyla dolu değil. Artık muayene odasında tutulmam gerekmiyor ve beni gözlem için buraya tutmanızın *imkanı yok!* Teşekkürler, ama almayayım. Beş dakika içinde buradan gidiyorum."

Ana, doktor ve hemşirenin önüne dikildi. "Hayatta olmaz," dedi sert bir sesle. Küçük elleri belindeydi. "Eğer kalmanı istiyorlarsa, kalacaksın."

En azından tekrar giyinmişti. İlk yardım ekipleri olay yerine geldiğinde, Ana o seksi, küçük mavi bornozu giyiyordu. Ağızı açık kalıp, dik göğüslerini fazla gösteren bir bornoz. Ambulansa binmeyi kabul etmeden önce giyinmesini ısrarla istemişti.

Ambulans. Kane burnunu çektirdi. Zamanının bir başka büyük israfı. O yolculuğa sadece, acil tıp teknisyenlerinin Ana'nın uçan cam ve lanet kurşunlardan zarar görmediğinden kesinlikle emin olmalarını istediği için çıkmıştı. Narin teninde en ufak bir kesik bile olsaydı, muhtemelen aklını kaçırdı.

Neyse ki Ana yaralanmamıştı ve Kane nefes almaya devam edebilmişti.

"Dikiş atıldı," dedi doktor Ana'nın arkasından. Kadın burnunu çekti. "Cam omzuna oldukça derin girmiş."

Bunun farkındaydı. Camı çıkarmak için çok uğraşmışlardı. Biri ona cımbız ve ayna verseydi, o lanet şeyi kendisi çıkarırdı. Ama kimse isteğini yerine getirmedi. Sonra da onu dikmek için bol bol zaman harcadılar.

"En büyük yarayı kapatmak için dikiş atmamız gerekti," diye ekledi doktor. Kadın yine burnunu çekti.

Saçmalık. Dikiş ihtiyacı yoktu. Yıllar boyunca çok daha kötü yaralar almıştı. İhtiyacı olan şey o hastaneden çıkmaktı. Gray'e ulaşmaktı. Ana'nın evini kurşunlarla dolduranın kim olduğunu bulmaktı.

Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi.

Logan Catalano.

"Eğer bizim talimatlarımıza uymazsan," dedi hemşire, sesinde kesin bir soğuklukla, "dikişlerin açılır."

Evet, muhtemelen öyle olacaktı. Daha önce başka yaralanmalarda da olmuştu. Yine olacaktı. Hayatta kalacaktı.

Ana, Kane'e bakmaya devam etti. "Sen berbat bir hastasın." Kane, sağ işaret parmağını ona doğru eğdi.

Ana'nın bakışları keskinleşti.

Kane parmağını tekrar kıvırdı.

Kane muayene masasına oturdu, bacaklarını önüne uzattı. Öncekiyle aynı eşofmanı giyiyordu, ama şimdi üzerinde kan vardı, bu yüzden yakında onu çıkarmak zorunda kalacaktı. Tenis ayakkabısı. Çorap. Tişört giymemişti, çünkü acil tıp teknisyeni yaralarını kurcalayıp dürtmüştü ve Kane'in tişört giymesine izin vermemişti.

Ana Kane'e yaklaştı. Elleri belindeydi.

"Tabii ki öyleyim," diye itiraf etti Kane, Ana ona yaklaşıırken, ama o da onu yakalamak istiyordu. Onu yakalamak, kendine çekmek ve bu kadını deli gibi öpmek istiyordu.

Onu vurmaya çalıştılar. Eğer o odada, ben olmadan arp çalıyor olsaydı, kurşunlar ona isabet edebilirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Kız arkadaşımın yalnız kalmak istiyorum," diye doktor ve hemşireye sertçe seslendi, gözlerini Ana'dan ayırmadan. "Hemen."

"Kane!" Ana başını salladı. "Biz *hastanedeyiz*."

Nerede olduklarını biliyordu. Antiseptik kokusu ve muayene ekipmanları bunu açıkça gösteriyordu.

"Hemşireye ve doktora emir veremezsin!"

Peki. Kafasını seyircilere doğru çevirdi ve sonunda Ana'dan gözlerini ayırdı. Eğer onun nazik davranmasını istiyorsa, deneyecekti. Onun için. "*Lütfen* kız arkadaşım ile baş başa kalabilir miyim?"

"*Kane!*" Yine Ana'dan. Hâlâ sinirli bir ses tonuyla. "Burası hastane, otel değil! Eğlenmek için özel oda almıyoruz."

Doktor az önce burnunu mu çekti? Öyle geldi.

"Doldurmamız gereken evraklar var," dedi doktor. "Sizinle bütün gece takılmak istediğimizden değil."

Bu sert sözlerle neredeyse gülümsedi. Belki de doktoru sevebilirdi. doktoru sevebilirdi.

"Dikiş atılmış dikiş " dedi dedi.Dr. Asha
Quinn. O

sınav alanına girer girmez kendini tanıttı. Hemşire Sean Hill'di. Doktor dudaklarını büzdü ve devam etti: "Ayrılış belgelerinde size verilecek tüm taburculuk protokollerine uymanızı tavsiye edeceğim. Yara izlerinin en az düzeyde kalması için size yardımcı olmaya çalışıyorum."

Nazikti, ama o yara izlerini umursamıyordu. Tek umursadığı şey oradan bir an önce çıkıp Ana'yı yeni bir güvenli eve götürmekti.

Ana evine geri dönmeyecekti. Dönemezdi. Onun için bir yuva olmasını istediği ev. Silahlı piç kurusu, pencereleri kırdığı gibi o yuvayı da paramparça etmişti.

"İyi şanslar," dedi doktor. Bu sözler, çok açık bir şekilde Ana'ya yönelik gibiydi.

"Evet, teşekkürler," diye yanıtladı Ana. "İhtiyacım olacak."

Doktor güldü. Ama Kane'e bir kez daha sert bir bakış attı. "Dikişleri açma."

Kane hiçbir söz vermedi.

Doktor ve hemşire odadan
çıktı.

"Bu çok kaba bir davranıştı," Ana, yalnız kaldıkları anda Kane'e söyledi. "Kaba davrandın."

Haklıydı, lanet olsun, öyleydi. "Özür mektubu gönderirim." "Sakın benimle alay etmeye kalkışma."

Onunla alay etmiyordu. Çok ciddiydi. Muhtemelen annesinin görgü kurallarına çok önem verdiğini söylemenin sırası değildi. Her hediye için teşekkür notu yazmak zorundaydı ve eğer birini

, örneğin altıncı sınıfta o pislik Bryan Kendall'ın burnunu kırdığı zaman, annesi ona özür mektubu yazdırmıştı.

Sevgili Bryan,

Aptal olduğun için üzgünüm. Kendinden küçük insanlara sataşmamalısın. Bunu tekrar yaparken görürsem, burnunu ikinci kez kırmak zorunda kalacağım.

Senin (asla olmayacak)

arkadaşın, Kane

Annesi notları yazması için ısrar etmişti, ama aslında hiç okumamıştı. Ya da okumuşsa bile... nedense, yine de o serserileri postalamasına izin vermişti.

Ona elinden gelenin en iyisini yapmıştı. O annesini *çok seviyordu*. Ve sonra, bir gün, annesi birdenbire öldü. Anevrizma. Hiçbir uyarı yoktu. Durdurmak mümkün değildi. Birdenbire *öldü*.

Bazen, birinin hayatında ne kadar büyük, boşluklu bir delik bırakacağını, o kişi gidene kadar fark etmezsin.

Ana gittikten sonra, hayatında başka bir boşluk daha oluşmuştu. Onu canlı canlı yutacak kadar büyük bir boşluk.

O zaman Ana'ya bir mektup yazmıştı. Onu terk ettiği için özür dilediği bir not. İçini döktüğü bir not. Ama o notu ona hiç vermedi.

Sevgili Ana,

Şu anda yanında olamadığım için üzgünüm. Ama ben özünde soğukkanlı bir piçim ve senin hayatında benden daha fazlasına ihtiyacın var. Seni karanlığa sürüklerim, ama senin yerin ışıktadır. Sen ışık sensin. En azından benim için öylesin.

Bana aşık olduğunu söyledin. O sözleri söylediğinde, tek istediğim sana sarılmak ve asla bırakmamaktı...

Ana geri çekilmeye başladı. Kane bunu kabul edemezdi, bu yüzden elleri hızla uzandı ve belini kavradı. Onu kendine doğru çekti.

"Kane!"

Muayene masasından atladı. Döndü ve onu masanın üzerine yatırdı. Sonra onu dikkatlice her santimini incelemeye başladı. Daha önce bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı. Kane titiz olmaya inanırdı. Özellikle de Ana söz konusu olduğunda.

Ana ellerini itti. "Ne yapıyorsun?" "Kesik var mı diye bakıyorum." Tişörtünü kaldırmaya çalıştı.

Ana tişörtü hemen geri indirdi. "Olay yerinde sağlık görevlisine söyledim, sana da dört kez söyledim, ben *iyiyim!*"

"Evet, ama yalan söylüyor olabilirdin. O kadar seferde." Tişörtünü tekrar kaldırmaya çalıştı.

Ana, "Beni yalan söylemekle nasıl suçlarsın!" diye haykırarak tişörtünü bir kez daha aşağı itti.

"Hadi ama tatlım, muhtemelen bir uzvunu kaybetseydin bile şikayet etmezdin. O berbat, adı bilinmeyen moteldeki saldırıdan sonra nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Yanından kan akarken seni zorla ambulansa bindirmek zorunda kalmıştım." Bu anı, onun zihnine sonsuza kadar kazınmıştı.

Neyse ki, bu sefer vücudunda kan görmedi.

"Uçan camdan yaralanan sendin," diye hatırlattı Ana. "Ben değil. Nasıl yaralanabilirdim ki? Her santimetrekaremi kaplayan kişisel insan kalkanım vardı."

Adam, Ana'nın boynunu kontrol etti. Saçlarını kaldırdı. Kesinlikle, onun kalkanı oydu.

"Benim kesik yok," dedi Ana açık ve yavaş bir şekilde. "Senin var. Bu yüzden dikiş atıldı."

Saçlarını bıraktı. "Bence soyunmalısın."

Ana elini Adam'ın göğsüne vurdu. "Bence sen aklını başına topla. Ben kesik almadım. Vurulmadım. Beni yere düşürdüğünde kıcımda bir çürük oluşmuş olabilir, ama bunun dışında, sana garanti ederim, ben gayet iyiyim."

Kapı arkasında gıcırdayarak açıldı.

Gıcırdayan kapıyı görmezden geldi. "Kıçını göreyim."

"*Hayır!*" Ana bağırdı. "Şu anda kıçımı görmeyeceksin! Senin için soyunmayacağım!"

"Hey, hey, hey!" Gray hızlıca haykırdı. "Herkes sakin olsun. Sakin. Kıç gösterilmeyecek, bu bir emir."

Kane dişlerini sıktı. "Ana'nın incinmediğinden emin olmaya çalışıyorum!" Arkasını döndü ve Gray'i görünce kaşlarını çattı. "Sana ne oldu böyle?"

Gray sol bileğini kaldırdı — en azından kısmen. Bileğini kaplayan bir destek, ön koluna kadar uzanıyordu. "Bu sevimli yeni aksesuarı mı kastediyorsun? Beni tedavi eden acil servis doktorunun hediyesiydi. Merak etme. En kısa zamanda ortopedi uzmanına muayene olacağım. Ne güzel. Eğlenceli olacak. Belki şanslıysam, ameliyat bile olurum." Ağzının kenarlarında hafif çizgiler belirdi. "Ne diyebilirim ki? Hepimiz için yoğun bir geceydi."

Ana muayene masasından atlayıp Gray'e yaklaşmaya çalıştı.

Kane kolunu Ana'nın omzuna doladı ve onu tekrar masaya oturttu.

"Kane!" Ana hırladı.

Elini belinde tuttu. "Bileğini nasıl kırdın?" diye Gray'e sordu.

"Her zamanki gibi." Gray bileğini indirdi.

"Her zamanki gibi ne demek?" Kane'in sonsuz sabrı varmış gibi mi görünüyordu? Arkadaşı her an ayrıntıları anlatmaya başlayabilirdi.

Gray cevap veremedi, muayene odasının kapısı hafifçe çalındı.

"Girme!" diye bağırdı Gray.

Kapı yine de açıldı.

"Geleceğini biliyordum," diye mırıldandı Gray. "Bu arada, bileğime olan şey bu. Yani, olan şey o."

Bir kadın eşiği geçti. Siyah bir elbise giyen ve bir topuğu kırık bir kadın. Teknik olarak, iki topuklu ayakkabı giyiyordu. Biri kırıktı. Diğeri kırık değildi. Bu yüzden ilerlerken sendeleyerek yürüyordu. "İyi haberlerim var," dedi. "Kayıt masasındaki hemşire benimle aynı numara ayakkabı giyiyor. Dolabında fazladan bir çift spor ayakkabı var, onu ondan satın alabilirim." Kane'e gülümsedi. Sonra Ana'ya. "Merhaba."

"Sen de kimsin?" diye sordu Kane.

"Emerson Marlowe." Elini uzatarak ona yaklaştı.

Koyu renkli saçları omuzlarına döküldü. "Tanıştığımıza memnun oldum." Kane elini tuttu. Elini yuttu ve hemen bıraktı.

Ana'ya elini uzattı. "Seninle tanışmak için can atıyordum, Ana," dedi Emerson.

Sanki bu sözler Kane'in içini kötü hissettirmemiş gibi.

"Dr. Emerson Marlowe," diye gruba açıkladı Gray. "Hatırladınız mı, size bahsettiğim psikiyatrist? Logan Catalano ile seanslar yapan? O Emerson."

Ana, Emerson'un elini sıkıyordu ama bu haberi duyunca elini hemen çekti. "Neden Logan'la konuşuyordun?"

"Çünkü birinin bu işi yapması gerekiyordu." Emerson omuzlarını dikleştirdi. "Suçlu zihninden öğrenebileceğimiz çok şey olduğunu düşünüyorum. Bazılarının nasıl bu kadar kolayca iğrenç şiddet eylemleri gerçekleştirebildiğini anladığımızda, belki de bu eylemleri ortadan kaldırmanın ve gelecekteki kurbanları önlemenin bir yolunu bulabiliriz."

Ana muayene masasında kaldı. Hatta, vücudunu Kane'e biraz daha yaklaştırdı. "Ne istiyordun? Logan'ı nasıl değiştirebileceğini mi bulmak istiyordun? Onun bir canavar olmasını nasıl engelleyebileceğini mi?"

—Logan'ı nasıl değiştireceğini mi? Onun bir canavar olmasını nasıl engelleyeceğini mi?"

"Ne zaman canavara dönüştüğünü bilmek istedim. Çünkü bu adam gençliğinde kilise korosunda şarkı söyleyen bir çocukken, yetişkin olduğunda Doğu Kıyısı'nın en korkulan mafya adamlarından biri haline gelmişti. Elbette, herkes hayatında değişir, ama bu oldukça acımasız bir değişimdi, sence de öyle değil mi?"

Kane, Gray'e baktı. Arkadaşı, bilekliklerine kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Logan rol yapmada iyiydi." Ana'nın sesinde hiçbir duygu yoktu. "Belki de iyi bir erkek arkadaş gibi iyi bir koro çocuğu gibi davranıyordu. İyi bir insan gibi. Ama gerçek şu ki, o her zaman özünde kötüydü."

Gray başını kaldırdı. Bakışları Kane'inkilerle çarpıştı. Kane arka dişlerini sıkmamaya zorladı. "Ana'nın evine arabadan ateş açıldı. Bir gecede iki saldırı oldu."

"Üç," diye düzeltti Emerson, Gray'in yanına doğru ilerlerken. Bir topuğu tıklattı. Diğeri ise zeminde kaydı. "Üç saldırı. Akvaryumdaki saldırı, karakoldaki saldırı ve Ana'nın evindeki saldırı."

Kane bir adım öne çıktı. "Karakolda ne oldu?"

Gray bileklikli elini salladı.

"Grayson'ın hayatını kurtardım," diye itiraf etti Emerson. "Araç ilerlerken kamyonetin camının indiğini gördüm. Silahın ucunu gördüm ve motor gürültüyle çalışmaya başlamadan ve sürücü hedefine doğru hızla ilerlemeden önce ne olacağını biliyordum." Bir duraklama. "Hedefi Grayson'dı. Hemen harekete geçtim. Onu yere düşürdüm. Onu kurtardım."

"Bileğimi kırdı," diye şikayet etti Gray. "Ve evet, hayatımı kurtardı. Sanırım bunu bana asla unutturmayacak."

"Unutmuyacağım," dedi Emerson, çenesini hafifçe kaldırarak. "Ama en azından hayatta kalabildin, bu da bir artı."

"Dur!" Ana muayene masasından atladı.

Kahretsin, onu...

"Bir daha denemeye *cesaret* etme, Kane," diye soğuk bir sesle emretti. "Benim için endişelendiğini anlıyorum, ama endişelenmene gerek yok. Pencere önünde duran sendin. Sen tam anlamıyla benimle tehlike arasında duruyordun. Ben vurulmadım." Gözleri büyük, derin ve çok altın rengiydi. "Kanayan sendin. Vurulduğundan korktum. Sadece camın seni kestiğini öğrendiğimde..." Bir nefes verdi. "Rahatladım. Hala korkuyordum çünkü çok kan vardı, ama en azından vücudunda kurşun yoktu." Elini uzattı. Sıkıca tuttu. Sesi ısındı ve yumuşadı, "Nefes al. Benim için bu kadar endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim," dedi.

O her zaman onun için endişelenirdi. Elini çevirerek parmaklarını kendi parmaklarının arasında tuttu. Sonunda tekrar başını kaldırıp etrafına baktığında, Emerson'un gözlerinin kendisine dikildiğini fark etti.

Meraklı. Düşünen.

Sonra onun bakışlarını yakaladı. Gözlerini kırptı. Ve onun ifadesinden hiçbir şey anlayamadı.

"Ana'nın evinde olay yerindeki polislerle konuştum." Gray küçük odada volta atmaya başladı. Kötü haber verdiğinde hep volta atardı. "Kapı zili kamerası sayesinde aracın görüntülerini aldık. Her iki cinayette de aynı kamyonet kullanılmış. Kamyonette iki kişi varmış gibi görünüyor. Sürücü ve tetikçi. Önce istasyona gitmiş, orada kurşun yağmuru yaşamış, sonra da Ana'nın evine gitmiş." Kanlı

yuvarlanan tepsi üzerinde bırakılmış basınç manşeti. "Polisler olay yerine akın ettiğinde ve olay yeri inceleme ekipleri çalışmaya başladığında, komşularının çoğu olayı izlemek için dışarı çıktı. Bayan Shirley Hosier— Bayan Shirley'nin torunu, ona Noel hediyesi olarak bir kapı zili kamerası almıştı. Torunu, büyükannesinin dışarıda kimin beklediğini bilmeden kapıya gitmesinden hoşlanmıyordu. Kadın, polisler görüntüleri izlemeleri için bağlantıları verdi ve polisler, kamyonun Shirley'nin evinin yakınında beş dakika kadar bekledikten sonra yola çıkıp ateş ettiğini keşfettiler. Sanki kamyondaki suçlular bir şey bekliyorlardı." Manşete kaşlarını çatmayı bıraktı ve kaşlarını Ana'ya çevirdi. "Sanki saldırı için bir işaret bekliyorlardı."

Ana başını salladı. "Sinyal yoktu. Ben arp çalışıyordum. Kane yanımda durmuş dinliyordu ve bir anda bana eğilmemi bağırarak kendi vücudunu benim üzerime atladı."

Ona zamanında yetişebileceğinden emin değildi. Kane yutkunduğunda, kalan korkuyu tattı. Acı bir kül gibiydi. Kamyoneti görmüştü, silahı görmüştü — Emerson'un tarif ettiği gibi namluyu — ve saldırının saniyeler içinde gerçekleşeceğini biliyordu. Ana'ya atladı, sadece onu korumak istiyordu.

Sonuçta bu onun işiydi. Gray, federal hükümetten gelen büyük bir çeki Kane'in banka hesabına yatırmıştı. Bir başka serbest iş.

O parayı, Ana'nın tüm kira ödemeleri için kullandığım aynı tasarruf hesabına yatıracam. O paraya dokunmayacağım. Çünkü Ana'ya baktığı için ödeme almasına gerek yoktu.

"Neden gece yarısı harp çalışıyordun?" diye sordu Emerson. Kafasını sağa eğdi.

"Uh, Emerson." Gray başını salladı. "Asıl mesele o değil. Asıl mesele uçan kurşunlar. Asıl mesele, o kamyonetteki suçluların iki saldırı düzenlemiş olması. Biri istasyonda. Biri onun evinde. Bilginiz olsun, kamyonet için şu anda arama emri çıkarıldı. O aracı bulacağız. Ayrıca bölgedeki tüm trafik kameralarını da inceliyoruz. Belki sürücünün veya yolcunun, yani ateş eden kişinin fotoğrafını bulabiliriz. Ne yazık ki, aracın çalındığı bildirildiğini biliyoruz, yani sürücü aracın sahibi değil. Aracın gerçek sahibi,

ve kamyonunun buraya nasıl geldiğini bilmiyor.

Emerson, Ana'nın önüne geçti. Tık. Kaydır. Tık.

Kaydır.

Kane ayaklarına kaşlarını çattı. "Muhtemelen onları çöpe atardım."

"Çok pahalı ayakkabılardı. Onarılmasını umuyorum." Ana'ya odaklandı. "Neden arp çalışıyordun? Saat ikiye doğru?"

Ana Kane'e baktı.

"Oh." Emerson boğazını temizledi. "Siz ikiniz, şey, meşgul müydünüz, şey..."

"İlişkileri olduğu yönünde bir örtbas hikayeleri var," diye araya girdi Gray. "Onlar sevgili değiller. Örtbas hikayesi, Emerson. Gerçek değil. İlişkileri yok."

Evet, dostum, öyleyiz. Kane işini herkese duyurmak niyetinde değildi. Kane, öpüşüp anlatan türden biri değildi.

"Tanrım, Emerson," diye homurdandı Gray, "zihnini pisliklerden arındır."

Senin aklın tam da doğru yerde, Emerson.

"Uyumakta zorluk çekiyorum," dedi Ana aniden.

Kane'in dikkati hemen ona yöneldi. Yanakları kesinlikle kızarmıştı.

"Her gece aynı saatte uyanırım. Saat ikide uyanırım. Aşağı inerim. Sakinleşmek için arp çalarım. Kendimi yatıştırmak için. Bir süre sonra yatağıma geri dönebilirim."

"Logan senin müziğini dinlemeyi çok severdi," diye mırıldandı Emerson.

Kane sertleşti. "O piç kurusu Ana'nın müziğini elinden aldı. Ana hala sahnede olmalı, New York Filarmoni Orkestrası ile çalmalıydı, ama bunun yerine kaçmak zorunda kaldı. Kendini güvende hissetmiyordu. O pislik yüzünden tüm hayatını feda etmek zorunda kaldı."

Emerson dudaklarını ıslattı. "Bana Anastasia'ya aşık olduğunu söyledi..."

Kane homurdandı.

"Onu ilk kez sahnede gördüğünde aşık olmuş. Solo çalışıyordu ve bu, onun şimdiye kadar duyduğu en güzel performanstı.

Yüzü tamamen konsantre olmuştu, müziğe kendini kaptırmıştı ve Logan o anda onun kendisine ait olduğunu anladı."

"Ana onun değil ve asla onun olmayacak." Boğuk bir sesle. "Asla." Ana elini sıktı. "Ben iyiyim Kane."

[illegible]

Kapı yine çalındı. *Ne oluyor?* Bu sefer kimdi?

Hemşire kafasını içeri soktu. Herkese kaşlarını çattı. "Ne yani, bu benim muayene odamda bir tür grup toplantısı mı? Neden bu toplantıyı dışarıya, otoparka taşıyorsunuz?"

Gray kimliğini gösterdi. "FBI. Kurbanlarla görüşüyorum ve mahremiyet istiyorum."

Hemşire ortadan kayboldu.

Gray derin bir nefes aldı. Ana ve Kane'e yaklaştı. "Logan intikam almaya çok odaklanmış durumda," dedi Emerson.

"Bana henüz anlamadığım bir şey söyle," diye mırıldandı Kane. Ana'yı oradan uzaklaştırmak istiyordu. Onu her türlü tehditten çok uzaklara götürmek istiyordu. "Şu anda Ana'nın evine geri dönemeyiz. Ön camlar paramparça olmuş. Orada güvende değil."

"Royal Suite'e gideceksin." Gray, bölgedeki en lüks otel-kumarhane zincirinin adını saydı. Gulfport'ta değil, biraz ileride, Mississippi'deki Biloxi'deydi. "Birinci sınıf güvenlik. Tüm katta tek süit. O kata çıkmak için özel bir anahtar kartı kullanmak gerekiyor. Yeri ayırttım bile. Gecenin geri kalanını orada geçireceksin."

Gecenin geri kalanı pek de uzun değildi.

"Logan seanslarımızda sürekli 'göze göz' adaletinden bahsediyordu." Emerson'un sesi yumuşaktı. "Bana, kendisinden alınan her şeyi geri aldığını söyledi. Bu, hayatı boyunca uyguladığı bir kuraldı." Bir adım geri attı. Bir adım daha. *Tık. Kaydır.* "

Polis karakolundaki silah sana doğrultulmuştu, Grayson." Emerson ona doğru işaret etti.

"Gray," diye mırıldandı. "Bana Gray de."

"Karakolda olmamalıydın. Saat çok geç olmuştu. Beni soruşturmadan çıkarmaya alışmasaydın, orada olmazdın."

Bu Gray'e yakışır bir söz d.

Ama o bu suçlamayı reddetti ve "Turner'ın Logan'ın yerini söylemesini sağlamaya çalışıyordum. Adam şehirde. Bunu hepimiz biliyoruz. Suçlunun bulunup hapse atılmasını istiyorum" dedi.

"Evet, kesinlikle." Emerson başını salladı. "Logan'ın burada olduğuna inanıyorum. Yüzde yüz eminim. Ana'ya yaklaşmak için buraya gelmemesi imkansız. Aslında onun tetikçi olduğuna inanıyorum. Bana kariyerine arabadan ateş ederek başladığını söylemişti. Elindeki silahın hissini seviyordu. Kulaklarında yankılanan patlama sesini. İnsanların oyuncak askerler gibi önünde düşmesini seviyordu."

Herkes Emerson'a odaklandı.

"O orospu çocuğu sana çok konuşkan davranmış," dedi Gray. Sesinde tuhaf bir ton vardı. Kane tam olarak tanımlayamadığı bir ton.

"Bana övünmeyi seviyordu." Elleri yanlarında gevşek duruyordu. "İntikam almak istiyordu. Ama ona haksızlık eden sadece Ana değildi. Seanslarımızda, düzenli olarak iki kişiden daha bahsederdi. Logan onlardan bahsettiğinde sesine her zaman öfke girerdi." Yutkundtu. "FBI ajanı Grayson Stone. Logan'ın Anastasia'yı kendisine düşman ettiğini söylediği ajan. Onu dinleme cihazı takmaya, kanıt toplamaya ve sevdiği adama karşı tanıklık etmeye zorlayan adam."

"Onu sevmiyordum," diye reddetti Ana. "Bir yalanı sevemezsin." Gray'in bakışları ona çevrildi.

"Ve Anastasia'nın koruyucusu," diye devam etti Emerson hiç duraksamadan. Sanki Ana'nın eski sevgilisini hiç sevmemiş olmasına hiç şaşırmamış gibi. "Logan senin tam adını bilmiyordu, Kane. Adın Kane, değil mi? Kane Harte. El sıkıştığımızda kendini tanıtmadın, ama Grayson'ın... Gray'in hayatını yeterince araştırdım ve en iyi arkadaşının kim olduğunu biliyorum. Hatta takma adının 'Kalpsiz' Kane Harte olduğunu bile biliyorum."

Kane sertleşti.

Gray'e bir bakış attı. "Ana'nın davasına en iyi arkadaşını dahil ederdin. Bunu yapman mantıklıydı, çünkü tamamen güvenilebileceğin birine ihtiyacın vardı. Özellikle de Büro'da son zamanlarda yaşanan sızıntıların ardından." Kane'i işaret etti. Sonra Gray'i. "İkiniz birlikte orduda görev yaptınız, değil mi? *Semper Fi*."

"Vay canına," dedi Gray. Hem etkilenmiş hem de dehşete kapılmış görünüyordu. "Benim profilimi çıkarmışsın."

"Benim işim bu." Mütevazı.

"Buna gücenmeli miyim yoksa gurur duymalı mıyım bilmiyorum." Gray çenesini okşadı. "Gurur duymayı seçeceğim. Çünkü gücenmek için çok yorgunum."

"*Sadede gel*," diye ısrar etti Kane. Hepsi çok yorgundu.

Ama Ana ona kaşlarını çatarak baktı. "Semper Fi? Bu Deniz Piyadelerinin sloganı değil mi?"

Kane başını eğdi.

"Sen Deniz Piyadesiydin." Ana düşünceli bir şekilde durakladı. "Bu çok uygun."

"Bir kez Deniz Piyadesi olan, hep Deniz Piyadesi kalır." Emerson birdenbire neşeli bir havaya büründü. "Daima sadık. Semper Fi'nin çevirisi *bu*, değil mi? Semper Fidelis, daima sadık. Kane, sen Grayson'a, yani Gray'e çok sadık bir dost oldun. Onun herkesten çok güvendiği biri. Eski bir davada yardıma ihtiyacı olduğunda koşarak yardıma geleceğini bildiği biri."

Ana eski bir vaka değildi. O *her* şeydi. "Sanırım konuya gelmen gerekiyordu, Dr. Marlowe."

"Bu gerçekten harika olur," diye onayladı Ana. "İşleri hızlandırıp dramatik bir şekilde gerilimi artırmayı bırakabilirsiniz."

"Üzgünüm." Bir yüz buruşturma. "Logan, Grayson'a kızgındı. Ana'nın ihanetinden Grayson'ı sorumlu tutuyordu."

"Gray," diye mırıldandı Gray. "Bana *Gray* de demiştim."

"Ben o adamı ihanet etmedim," Ana Emerson'a karşılık verdi. "O bir *Katildi*. Logan'ın yaptığını gördüm. Neden saat ikide uyanıyorum bilmek ister misin?"

Her gece sabahın 3'ünde uyanıyorum ve tekrar uykuya dalamıyorum. Neden her gece o saatte aşağı inip arp çalışıyorsun? Arpı aldığımdan beri bu rutini sürdürüyorum. Önceden sadece aşağı inip karanlığa bakardım. Şimdi müzik çalışıyorum. Bu beni sakinleştiriyor. Uyanıp bodruma indiğimde Logan'ın bir adamın boğazına bıçak sapladığını gördüğüm anın anısını unutmama yardımcı oluyor.

bodruma inip Logan'ın bir adamın boğazına bıçak sapladığını keşfetme anısını atlatmama yardımcı oluyor.

Kane onu kollarına almak istedi. Sarılmak istedi. "Burada işimiz bitti. Gray, oda hazır mı dedin?"

"Oh, evet. Hazır ve seni bekliyor."

İyi. Ana'nın uykuya ihtiyacı vardı. Ayakta duramayacak kadar yorgun olmalıydı. *Ölmüş* olmalıydı.

Hayır, hayır, Ana bitkin değildi. Onu kapıya doğru yönlendirdi.

Emerson onların önüne çıktı. "Logan senin kim olduğunu bilmiyordu, Kane. Tek bildiği, kafasına silah dayayan adam olduğun. Tetiği çekmek isteyen bir adam. Ana seni durdurmasaydı tetiği çekecek olan bir adam."

Gray küfretti. "Siktir, ama seninle çok konuşkan oldu, değil mi Emerson?"

Gray'in sözlerini görmezden geldi ve Kane'e şöyle dedi: "Logan için bir gizemdin. Sadece adını biliyordu. *Kane*. Soyadın yoktu. Kimliğini belirleyecek hiçbir bilgi yoktu. Elinde sadece bir isim varken bir hayaleti bulmak zor. Ama Logan dışarı çıktığında ve Gray, Ana'nın tehlikede olduğunu düşündüğünde, Gray seni çağırdı. Sen de koşarak geldin." Bakışları Gray'e kaydı, sonra tekrar Kane'e döndü. "İkiniz de koşarak geldiniz ve şimdi üçünüz de bir aradasınız. Hepinizi gözünün önünde tutuyor."

Kane o gece neden üç saldırı olduğunu anladı. Turner'a neden daha önce Ana'yı öldürme emri verilmediğini anladı.

Gray, bunun Logan'ın sahiplenici olduğu, Ana'yı kendine ait gördüğü için olduğunu düşünerek yanılmıştı. Gray, Logan'ın saldırıyı kişisel olarak ele almak istediğini düşünerek yanılmıştı

—en azından kısmen yanılmıştı.

Gerçek şu ki...

Emerson haklıysa...

Lanet olsun.

"Hepimiz buraya gelene kadar bekledi ve Turner ona benim kasabaya geldiğimi söyler söylemez, Logan saldırıya geçti," dedi Kane. Logan'ın Turner'a Kane'in tarifini vermesi çok kolay olurdu. Kane, kalabalıkta dikkat çektiğini biliyordu ve Turner, Kane'in bölgede olduğunu ve Ana'nın yanında olduğunu Logan'a doğrular doğrulmaz...

Beni ortadan kaldırmak için harekete geçtin, değil mi, seni piç kurusu?

"Benim inancım bu." Emerson'un yüzünde hiçbir duygu belirmiyordu. "Logan'ın bir tuzak kurduğuna inanıyorum. Bekledi çünkü bir araya getirmesi gereken üç hedef vardı. Ve bu geceki saldırılar, intikam planlarını uygulamaya koymasaydı. İlk olarak, Ana'ya saldırdı. Turner'ı ona yaklaşıp onu öldürmesi için gönderdi. Sonra, kurşunlar Grayson'a doğru uçtu. Ve son olarak, senin peşine düştü, Kane. Ana'nın evinde meydana gelen arabadan ateş açma olayında asıl hedefinin *sen* olduğunu düşünüyorum. Sonuçta Ana, pencerenin önünde duranın *sen* olduğunu söyledi. İçeride ışıklar açıksa, eminim ki siluetin sokaktan oldukça net görünüyordu."

Kane, ışıklar açık olduğu ve perdeler kısmen açık olduğu için görünür olduğundan emindi. Amatörce bir hata. Ana'yla seviştikten sonra hala sersemlemiş ve net düşünemiyordu. *Ya da hala sadece sikimle düşünüyordum.* Daha dikkatli olmalıydı.

"Turner onu yakından izliyor olsaydı - ve içgüdülerim onun çok, çok dikkatli olduğunu söylüyor - o zaman Ana'nın her gece tam olarak ne zaman uyandığını bilirdi. Aşağıdaki ışıkların yandığını görürdü. Hatta havada yayılan arp sesini bile duymuş olabilirdi. Bu bilgiyi Logan'a verirdi ve Logan da kullanabileceği bir zaman çizelgesi elde ederdi. Sabahın ikisi. Hedefinin pozisyonuna geçmesini beklemesi yeterliydi. Sonra, bam. Saldırdı."

"Siktir," dedi Gray boğuk bir sesle.

Kane'in vücudundaki her kas, içini kaplayan ölümcül öfkeyle kaskatı kesilmişti. Yavaşça nefes verdi ve Gray'e şöyle dedi: "Dostum, bence o da senin kadar zihin oyunlarında iyi." Bir duraklama. "Belki daha da iyi."

"Siktir," dedi Gray bir kez daha. Evet, boku yemiştik.

Hayır, değiliz. Çünkü Logan Catalano, Ana'ya bir daha dokunamadan çok önce onu öldüreceğim.

Bölüm On Dördüncü

DING.

Asansör kapıları açıldı. Ana aceleyle dışarı çıkmadı. yorgundu. Ayrıca Kane, bileğini sıkıca tutuyordu ve lüks otelin en üst katının güvenli olması gerekse de, önce o çıktı. Koridoru gözleriyle taradı, görünüşe göre herhangi bir tehlike görmedi ve ancak o zaman onu peşinden çekip çıkardı.

Otel, alt üç katında bir kumarhaneye bağlıydı. Ama saat sabahın beşi yaklaşırken, kumarhanede kimse yoktu. Otel mezarlık gibiydi. Grayson, Ana ve Kane'e ekstra koruma sağlamak için iki sivil giyimli FBI ajanı göndermişti ve ajanlar, Ana'nın çıkmasından sonra asansörden indiler. Ama aslında Ana ve Kane'i takip etmediler. Daha çok, ajanlar koridorda oyalanıyorlardı.

Ana onlara dönüp kaşlarını çatı.

"Ana." Kane'in sesi. Alçak ve kararlı.

Gözlerini kırıştırarak başını ona doğru çevirdi.

"Koridorda kalacaklar. Bir süreliğine ekstra koruma. Gray risk almıyor." Royal Suite'e açılan kapıyı açmıştı. Bir eli hala Ana'nın bileğini tutuyordu, diğer eliyle kapıyı iterek açmıştı. Ana, Kane'in anahtar kartını ne yaptığını bile bilmiyordu. Muhtemelen cebine koymuştu.

Hastaneden ayrılmadan önce kıyafetlerini değiştirmişti. Kıyafetleri Grayson'ın nezaketi sayesinde değiştirmişti. Grayson, Kane'e yeni bir gömlek, kot pantolon, çorap ve bot vermişti. Grayson, Ana'nın acil durum çantası da dahil olmak üzere, ihtiyaç duydukları her şeyi süitte bulacaklarını garanti etmişti.

"Hadi, bebeğim. Seni yatağa götürelim."

Bebeğim. Bu sevgi ifadesi çok sıradan ve rahattı. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Kane de en az onun kadar yorgun olmalıydı. Ama Ana

eşığı geçip Kane kapıyı kapatıp kilitlediğinde -üç kilidi de takarak- sadece yorgun olmadığını fark etti. Gergin. Belki bu daha iyi bir tanımdı. Parmakları hafifçe titriyordu, kalbi biraz fazla hızlı atıyor gibiydi ve yorgunluk onu ele geçirmiş olsa da gergin bir gerginlik onu sıkıca tutuyordu.

O silah seslerini asla unutmayacağım. Camların kırılma sesini. Kane'in üzerindeki kana dokunduğumu ve gözlerimin önünde öleceğinden korktuğumu asla unutmayacağım.

Ana nefes verdi. Elini onun elinden çekti. Çenesi sertleşti. "Burada güvende olacaksın."

Elbette. Buna inanıyordu. Şehrin en lüks süitinde saklandığı sürece güvende olacaktı. Dış koridorunu iki federal ajan koruyordu. "Federal ajanlar gerçekten bütün gün orada bekleyecekler mi?" Çünkü ona göre gece çoktan bitmişti. Sabah beşi gündüz demekti.

"Gerekli olduğu sürece kalacaklar." Elini çenesine götürdü. "Gray'in emirlerini uyguluyorlar."

Grayson da Logan'ın hedef listesinde.

Grayson ve Kane.

"Logan seni öldürmek istiyor," diye patladı ve Ana kollarını beline doladı. Hedef olan kişi kendisiyken bile yeterince kötüydü, ama Kane'in de ateş hattında olduğunu bilmek? Ona yardım etmeye çalıştığı için mi? Tam bir kabus.

Kane omuz silkti. "Sanırım yatak odası bu tarafta." Arkasını döndü. Sağdaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı. "Siktir." Çenesi hemen sıkıldı. Kane boğazını temizlemeden önce uzun bir süre geçti. "Evet, evet, yatak odası burada. Sen al."

Kız devasa süiti etrafına baktı. Bir bilardo masası vardı. Gerçek bir bilardo masası. Neden? Bunun çok gerekli olduğunu düşünmüyordu. Ama vardı. Bir bilardo masası. Muhteşem, beyaz bir kanepa. Beyaz sehpa. Küçük mutfak alanında parlak, beyaz, mermer tezgahlar. Dört tabureli uzun, ahşap bir masa.

Hatta sağda bir bebek piyano bile bekliyordu.

Ve sonra yatak odası vardı. Kane'in çenesini sıkmasına neden olan oda. "Yatak odasının nesi var?" Şüpheyi doldu.

"Hiçbir şey."

"Yatak bizim için çok mu küçük?" Ona yaklaştı. Yatak odasına doğru yürürken, vücudu onun vücuduna değdi.

Ana, o kısa dokunuşta hissettiği güçlü farkındalık dalgasını hissetmemiş gibi davranmadı bile.

"Yatağa benimle birlikte girmemi mi teklif ediyorsun?" diye sordu Kane boğuk bir sesle.

Yatağı görmüştü. "Siktir," dedi, onun küfürünü tekrarlayarak.

Yatak çok büyüktü. Ayrıca kalp şeklindeydi. Siyah örtülerle kaplıydı. Saten miydi? Ve siyah örtünün üzerine kırmızı gül yaprakları serpilmişti. Yatağın yanında, buz kovanında soğutulmuş şampanya duruyordu. İki uzun saplı şampanya kadehi, kovanın hemen yanına yerleştirilmişti.

"Sanırım Gray, otel müdürüne, kalacak yere ihtiyacı olan zengin bir çiftin geldiğini söylemiş olmalı. Gray'in uydurduğu hikayeleri ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz." Kane'in sıkılmış dişlerinin arasından bu sözler çıkmış gibiydi. "Sanırım konsiyerj sayesinde romantik bir paket aldık."

"Aman Tanrım." Ana dehşetle manzaraya baktı. "Balayı süitinde miyiz?"

Ana, gözünün ucuyla onun yüzünü buruşturduğunu fark etti.

Sanki cevabının doğrulanmasına ihtiyaç varmış gibi. Tamam, gelecekte referans olması için, *Royal Suite balayı süitiydi*. Ve büyük, kalp şeklinde bir yatak vardı. Kane'in iri cüssesine yetecek kadar büyük bir yatak.

"Balayı süitindeyiz." Artık sözleri bir soru değildi. "Anladım. Örtü hızlı ve muhtemelen gerekli." Başını çevirdi. Gözlerini o yataktan ayırması gerekiyordu. Kendini Kane'e bakarken buldu.

Kane de ona bakıyordu.

Balayı süiti.

"Logan'ın seni öldürmek istemesine üzıldüm," diye fısıldadı.

"O beni öldürmeyecek. Ben onu öldüreceğim." Soğuk sözler. Acımasız sözler. Ve bir saniye sonra, eğilip onu kollarına aldı.

"Kane!"

Odayı boydan boya geçti. Onu yatağın ortasına bıraktı. Havada gül yaprakları uçuşuyordu. Çiçeklerin tatlı kokusu onu baştan çıkardı.

"Onu çoktan öldürmeliydim. O piç kurusu sana bıçak dayayıp kanatmış olduğu gün." Kane geri çekildi.

Kız elini uzattı ve Kane'in elini tuttu. "Sen katil değilsin Kane."

"Evet, bebeğim, öyleyim."

"Hayır, *değilsin*. Sen bir kahramansın. Logan'ı yakalayacağız. Onu durduracağız. Kimse ölmeyecek!"

Sözlerinin ardından tiz bir zil sesi duyuldu. Kane'in kot pantolonunun arka cebinden gelen bir zil sesi. "Bekle biraz," dedi ona.

Eli yatağa düştü. Bir gül yaprağı uyluğunun üzerine düşmüştü. Onu kenara itti.

Kane onu kucaklayıp yatağa doğru taşıdığında, onun alfa erkek gibi davrandığını, hakimiyet kurduğunu ve onu öpeceğini düşünmüştü. Giysilerini yırtıp atacağını. Onu orada, o anda alacağını.

Ama hayır, onu gül yapraklarının arasına bırakmıştı. Ve eski sevgilisini öldüreceğini söylemişti.

Hâlâ alfa ve baskındı ve...

Korkutucuydu.

Çünkü Kane katil değildi.

Değildi.

Değil mi?

Kane cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı görünce "Gray" dedi. Parmaklarıyla ekranı kaydırarak hoparlörü açtı. "Gray, beni şimdiden özledin mi?" diye alay etti.

Ana öne doğru eğilirken bir gül yaprağını daha kenara itti.

"Kamyoneti bulduk." Grayson'ın sesi düzdü. Hiç eğlenceli değildi. "Ve şoförü de."

Ana rahatlamaktan titriyordu. "Bu harika bir haber!" dedi Ana. Sürücü onları Logan'a götürecekti.

"Hoparlöre mi verdin?" Bir iç ekiş. "Lanet olsun, bir uyarı yapsan olmaz mıydı?"

"Ana ve benim balayı süitinde olacağımızı bana *uyardığın* gibi mi? Lanet olası şampanya ve gl yaprakları bizi beklerken?"

"Rica ederim," diye tersledi Grayson. "Dinle, hoparlörü *kapatır* mısın?"

"Sakın yapma," diye uyardı Ana Kane'i. Grayson'ın onu konuşmanın dışında bırakmaya çalıştığını anladı. Bu olmayacaktı. Onun hayatı da tehlikedeydi.

Kane omuzlarını geriye attı. "Ne söyleyeceksen, söyle gitsin."

"Peki." Grayson boğazını temizledi. "Kamyonu bulduk. Sürücüyü bulduk."

Ana yatağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü. "Sürücüye seni Logan'a götürmesini söyle. Bu bizim ihtiyaımız olan fırsat."

"Evet... hayır."

Gözleri kısıldı. "Bu ne demek?"

"llerin seni hiçbir yere gtremeyeceği anlamına geliyor, Ana." Daha yumuşak bir sesle. "zgnm. Sürücünün göğsünde beş kurşun var. Yakın mesafeden ateş edilmiş. Bizi hiçbir yere götüremez. Adam direksiyon başında ölmüş."

Kıının zerine düştü. Gl yaprakları uçuşuyordu.

"Yerel polislere araca dokunmamalarını emrettim. FBI'dan bir suç mahalli ekibinin o arabayı incelemesini istiyorum. Logan'ın içinde olduğuna dair kanıt bulacağız."

"Logan o adamı öldürdü." Ana'nın yanakları çok sıcak hissediyordu. Sonra çok soğuk. "Ve şimdi Logan ortadan kayboldu."

"*Sen* de ortadan kayboldun," diye hatırlattı Grayson. "Saklanıyorsun, Ana. Güvendesin. O sitte seni aramayacak. Görünmez ol. Dinlen. Oda servisi ağır. Oradan ayrılma. Beni duyuyor musun? Ayrılma. Dinlen. Yemek ye. Uyuyun. Tekrarla. Daha fazla bilgi edindiğimde sana gelirim."

Yanakları uyuşmuş gibiydi. "Planın beni yem olarak kullanmak olduğunu sanıyordum."

"Sen yemdin, Ana." Stark. "Logan'ın yemi. Kane'i ve beni kendisine çekmek için seni kullandı."

O, irkilmekten kendini alamadı.

"Bu iş bitiyor," dedi Grayson. "Onu durduracağız."

Ya da o bizi durduracak. Gelmeye devam edecek.

"Gözünü ondan ayırma, Kane," diye emretti Grayson. "Onunla kal. Ne gerekiyorsa yap, anladın mı?"

Kane'in gözleri üzerindeydi. Onu delip geçiyordu. "Anladım," diye homurdandı. "Kendine dikkat et dostum," Kane arkadaşına söyledi.

"Yardım çağırıyorum," diye Grayson onu rahatlattı. "İkimizin de güvendiği biri. Öğleye kadar destek gelir. Ve onu kaçırmaması gerekirse, kaçar. Buna hazırlıklı ol."

Bir dakika. *Onu* kaçırmaktan mı bahsediyordu? "Bana ne olacağına ben karar veririm..."

"Morg'a götürmem gereken bir ceset var," dedi Grayson, acımasız açıklamasıyla onun sözlerini kesti. "Seni de götürmek zorunda kalmak istemem, Ana. Bu çok kötü olur." Telefonu kapattı.

Nefesi titredi. "Evet, morga gitmek benim için gerçekten berbat olurdu."

Kane telefonu yavaşça indirdi. Onu iki şampanya kadehinin arasına, komodinin üzerine koydu. "Morg'a gitmeyeceksin. *Benim* cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Ana dizlerinin üzerine çöktü. Elleri hızla uzandı ve Kane'in gömleğini yumrukladı. "Aynen öyle!"

Gözleri yanan bir yoğunlukla parlıyordu. Tek bir bakışıyla onu neredeyse yakacak kadar ateşliydi. "Ne?"

"Kurşunlar uçuşuyordu. Ben çılgın atıyordum. Üzerimde senin kanın vardı!" Tamam. Çok yüksek sesle konuşmuştu. Açıkça, kontrolünü kaybetmişti. Tamamen yıpranmıştı. Logan'ın kamyon şoförünü öldürdüğü haberi... *Kane olabilirdi. Kane vücudunda kurşun yaralarıyla ölmüş olabilirdi.* "Şanslıydın. Kurşunlar seni ıskaladı. Ölebilirdin. Üzerimde, kan kaybederken beni koruyor olabildin ve sonra *ölmüş* olurdun."

Ela gözleri parladı. "Benim görevim seni korumak!"

"İşi boş ver! *Sen* ölmemelisin! Hedef olmamalısın!" Parmaklarını yumruk yaptı ve gömleğinin kumaşını çekti. Onu kendine doğru çekmek niyetindeydi. Belki onu yatağa devirip, sonra da onu öpecekti, çünkü Kane'i öpmek birdenbire inanılmaz derecede gerekli gelmişti.

onu öpeceğini düşünmüştü, çünkü Kane'i öpmek birdenbire inanılmaz derecede gerekli gelmişti.

Onu öpmek.

Onu

kucaklamak.

Kane'in ölmeyeceğinden emin olmak. Kane'in *ölmemesi* için ne gerekiyorsa yapmak.

Ama Kane yerinden kıpırdamayan bir nesne gibiydi. Gömleğinin önünü çekmesi hiçbir etki yaratmadı. Bir santim bile kıpırdamadı.

Gözleri parıldamaya devam ederken ona öfkeyle bakıyordu. Ana, etrafı gül yapraklarıyla çevrili yatakta çömelmiş duruyordu ve Kane ona dokunmuyordu bile. Ona dokunan Ana'ydı.

"Benim görevim seni korumak," dedi tekrar, daha alçak sesle. Daha sert bir sesle.

"Senin görevin benim için ölmek değil." Bu noktayı netleştirmeleri gerekiyordu. "Benim yanımda olduğun için kurşunların uçuşmasını ve senin vurulmasını istemiyorum." Hayır, bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. "Beni koruduğun için sen bir hedefsin." Elleri geri çekti. "Kovuldun."

Gözlerini kırdı.

"Kovuldun Kane!" Ana kapıyı işaret etti. Çok mu dramatik davranıyordu? Evet, kesinlikle. Ama yine de onu kovuyor muydu? Evet, kesinlikle. Çünkü bir adam ölmüştü. Ve Kane'in *onu* koruyacak birine ihtiyacı vardı. O kişi Ana olacaktı. "Çık dışarı, geldiğin Harley'e bin ve geldiğin yere geri dön."

Adam kıpırdamadı. Hiç de şaşırtıcı değildi.

"Kovuldun," dedi Ana tekrar. Bu kısmı kaçırmış mıydı? Bu sözleri kaç kez söylemesi gerekiyordu?

Gözleri kısıldı. Çenesi sertleşti. Ve başını salladı.

Ha

yır. "Evet," diye fısıldadı Ana.

Eli kalktı. Parmakları çenesinin altına kıvrıldı. Onu dikkatlice kavradı. "Tatlım, beni kovamazsın."

Doğru. Çünkü faturaları ödeyen o değildi. "Grayson'ı geri arayacağım. Sana kovulduğunu o söyleyebilir. Başka bir koruma bulurum." Başka bir koruma daha iyi olurdu. Logan diğer korumayı öldürmek istemezdi. Kane'i kişisel bir intikam için öldürmek istiyordu.

Kane, Logan'ın kafasına silah dayamıştı. Tetiği çekmek istemişti. Ana onu durdurmuştu.

"Seni terk etmeyeceğim, Ana. Beni kovamazsın. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar." Kane ona doğru eğildi. Sözlerinde öfke olabilecek en ufak bir gürültü titreşiyordu. "Yine de iyi denemeydi." Ve sonra...

Sonra ağzı onun ağzına çarptı.

* * *

ÖLÜ BEDENLER ÇOK can sıkıcıydı.

Gray otel odasına varmak üzereydi. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. Sonra çalınan kamyonet bulundu.

Kamyonet ve ceset, ve şimdi aracın açık sürücü kapısından içeri bakıyor ve ölü adama öfkeyle bakıyordu.

Ölü adamlar konuşamazdı. Onu aradığı katile götüremezlerdi.

"Çok kan var," dedi boğuk, kadınsı bir ses.

Tabii ki, onu olay yerine kadar takip etmişti. Emerson ve seksi elbisesi. Kırık topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve hastanede bir hemşireden aldığı spor ayakkabıları giyiyordu.

Ancak sesi biraz tuhaf geliyordu.

Ona bir bakış attı. Yakındaki bir sokak lambasının ışığı Emerson'un yüzüne düşüyordu. Belki de hayal gücünün bir oyunuydu, ama kız biraz solgun görünüyordu. Bu ilginç değil miydi? Gray araçtan uzaklaştı, hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdi. Kafasını eğerek kızı inceledi.

Gözleri kamyonetin kan lekeli camlarına kaydı. Hızla yutkundu. Tekrar tekrar. Sonra gözlerini çevirdi. Hızla.

Kesinlikle ilginç.

Ona yaklaştı. "Birisi beş kez vurulduğunda genellikle çok kan olur." Her bir giriş yarasını saymıştı. "Yakın mesafeden." Gray tam onun önünde durdu. "Kanı kaldıramıyorsun, değil mi?"

Kadın nefesini tıslayarak verdi. "Gayet iyi dayanabilirim."

Hayır, aslında kaldıramıyordu. "Bu yüzden mi ayakların titriyor? Çünkü her şeyi gayet iyi kaldırıbiliyorsun diye mi?"

Ona buz gibi bir gülümseme gönderdi. Vücudu da tekrar sallandı.

Gray, kadının dirseğini tuttu. Sallanmasını durdurmak ve onu olay yerinden uzaklaştırmak için. "Kan ve vahşeti kaldıramıyorsan," dedi, sesini alçak tutarak ve dokunduğu cildinin inanılmaz yumuşaklığını görmezden gelerek, "o zaman neden Logan Catalano gibi manyaklarla uğraşıyorsun?"

"Manyak mı?" diye tekrarladı kadın. "Bu klinik bir terim mi?"

"O adamı beş kez vurdu. Onu toplumun saygın bir üyesi olarak tanımlamamı mı istiyorsun? Çünkü bu tanımın duruma uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Logan'ın o ateşleri açtığını bilmiyoruz."

Gözlerini devirdi. "Senin hayallerinle uğraşmak için çok yorgunum." Kasten yana doğru adım attı. "Aylardır katille röportaj yapıyorsun. Belki onunla oyun oynamaktan zevk aldın, ama gerçek bu. Ve gerçekte Logan Catalano sapkın bir katil. Peşime düştü. Arkadaşlarımın peşine düştü. Ayrıca bulmamız için bir ceset bıraktı, evet, durum bu." Ona yaklaştı. Kamyonetin içini incelediğinde, kan, ölüm ve dışkı kokusu burnuna dolmuştu, çünkü kamyonu süren zavallı adam öldüğünde bağırsakları boşalmıştı.

Ölüm güzel değildi. Ölüm nazik değildi. Ölüm acımasız ve iğrençti ve Logan Catalano gibi sapık pislikler manyaktı. Onlar acımasız canavarlardı. Güzel psikiyatrist için durumu güzelleştirmeyecekti.

Ama ona yaklaştıkça, Emerson'un kokusu diğer tüm kokuları silip süpürdü. Tatlı bir koku. Hafif. Taze. *Masum*. Yine o aptalca düşünce. Ne. Lanet. Olsun?

"Benim sanrılarım yok," dedi ona.

Sesinde bir titreme duyduğunu sandı.

Artık tüm dikkati ona odaklanmıştı. "Logan Catalano bir mafya tetikçisiydi. Bir kiralık katil. Gerçek bir katil." Kafasını salladı. "Onunla bağlantılı suçların fotoğraflarını görmüş olmalısın. Bu ne, ilk kez bir cinayeti yakından ve şahsen mi görüyorsun?"

"Evet." Yutkundu. "Bu benim ilk seferim. Yani, uh, yakından ve şahsen." Sonra elini ağzına götürdü. "Ve izin verirsiniz..." Parmaklarıyla sözlerini boğarken, dehşet dolu bakışları onun bakışlarına kilitlenmişti. "Çok, çok hasta olacağım."

Ve lanet olsun, gerçekten de öyle oldu. Emerson kamyonetten hızla uzaklaştı. Kızın kusacağını biliyordu.

Kahretsin.

O, kadının peşinden koştu ve kadın ikiye katlanırken, tam zamanında kadının saçlarını geriye doğru çekti.

Sonra kız, ayakkabılarının hemen yanına kustu. Kahretsin. Ayakkabılarının *üzerine*.

Ortaklarla çalışmaktan *nefret ediyordu*.

Bölüm On beş

Hayır, hayır, lanet olsun, *hayır*.

Kane Ana'dan uzaklaştı. Geriye doğru sendeledi. Onu itmeye niyetli olmadığı için yataktan uzaklaştı. Onu almayacaktı. Bunu *şimdi* yapmayacaktı.

Ana'nın gözleri açıldı. Yanakları kızarmıştı. Dudakları öpücüğünden şişmişti. Dünyada tek istediği ona geri dönmektir. Onu kendine çekmek. Onu tekrar öpmek. İkisi de hayatlarının en şiddetli orgazmına ulaşana kadar onu almak.

Ama Ana onun hakkında yanılıyordu.

"Ben bir katilim." Düşük bir homurtu. Ana, onunla ilgili pembe gözlüklerini bir kenara bırakmalıydı. Eğer bırakmazsa, o zaman onun için onları parçalamak zorunda kalacaktı. "Bu benim iyi olduğum bir şey. Bebeğim..." Elleri baktı. Ona dokunan elleri. Her zaman dikkatli olmaya çalıştığı elleri, özellikle de Ana'nın yanındayken.

Elleri öldürmüştü.

"Benim başka biri olduğumu varsayabilirsin." Bu günlerde her şey sahte gibi görünüyordu. Belki de Gray sürekli yalanlar uydurduğu içindi. Yeterince rol oynadığında, bazen gerçekte kim olduğunu hatırlamak zorlaşırdı. Gerçekte ne olduğunu. "Ama her şeyi bir kenara bırakırsan, ben öldürmek için eğitilmiş bir adamım. Bu dünyada olmaması gereken tehditleri ortadan kaldıran bir adamım." Bir nefes verdi. "Ben insanları öldürdüm, Ana." Tatlı sözler yoktu. Sadece açık ve acımasız gerçek vardı. "Görevlere çıktım. İşimi yaptım. Risklerin farkındaydım. Bir keresinde... cehenneme en yakın yerdeydim. Etrafımdaki dünya yanıyordu. Ya öldür ya da öl durumundaydım ve bir adamı, karşı koymayı bırakana kadar ellerimle dövdüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şoktan dudakları açık kaldı. Sürpriz.

Dehşet mi?

"Onun kötü biri olduğunu söyleyebilirim. Bir hastaneyi bombaladığını. Masum insanları öldürdüğünü. Daha fazlasını öldürmeyi planladığını ve eğer kaçmış olsaydı, son bir patlama daha yapsa, o gün bir düzineden fazla insanın hayatı sona erecekti." Bir yudum. "Bana bıçağıyla yaraladığını söyleyebilirim. Sırtımdan vurduğunu. Yakın dövüşe girdiğimizi ve her saniyenin önemli olduğunu. Yaşam ya da ölüm. Bunların hepsini söyleyebilirim ve hepsi doğru olur, ama burada da doğru olan bir şey var." Derin bir nefes aldı. "Tereddüt etmedim. Onu çıplak ellerimle öldürdüm. Hayatta kaldım. Gerekli olan neyse yaptım ve bu, ilk kez öldürmek zorunda kaldığım durum değildi. Sonuncusu da değildi. Hükümetim beni görevlere gönderdi çünkü bazen, daha büyük bir iyiliği korumak için kayıt dışı işler yaparsınız. Bazen, lanet olası bir balyoz alır ve onu gönderirsiniz çünkü yapılması gereken budur. Görüyorsunuz, ben buyum. En vahşi ve temel haliyle kaba kuvvet."

"Kane..."

"Logan Catalano'nun tekrar hapse girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sormaması gereken bir soruydu, ama artık rol yapmayı bırakmaları gerekiyordu. Ne kadar uzun süre rol yaparlarsa, o kadar aptalca umutlar besleyecekti. Ama umut olmamalıydı, en azından onun için. Çünkü kız onunla sonsuza kadar birlikte olmak istemeyecekti. Canavarlardan bıkmıştı. "Onun kaçıp tekrar senin peşine düşme riskini göze alacağımı mı sanıyorsun?"

Ona dokunmamalıydı.

Dokunmamalıydı. Ama dokundu.

Yatağa doğru sürünerek geri döndü. Elini uzattı. Ve kadının yan tarafına dokundu. Yumuşak gömleğin üzerinden. Eli, kadının üzerinde sonsuza kadar kalacak olan yara izinin üzerinde durdu. "O gece ölmüş olmalıydı. Senin için onu yaşatmaya karar verdim."

"Durmanı istemiştim."

Hayır, ona durması için *yalvarmıştı*. "Benim katil olmadığımı söyledin."

Elini, kadının yan tarafına bastırırken kadının eli onun elini kapattı. "Değilsin. Kendini savunmak için savaşmak seni katil yapmaz. Hayatta kalmak için savaşmak seni canavar yapmaz."

"O gece Logan'la birlikte kalmamın sebebi senin yalvarman değildi, senin benim gerçek yüzümü görmeni istemememdi. Bana bakıp bana aşık olduğunu söylediğinde çok hoşuma gitmişti. Tabii ki beni sevmediğini biliyordum. Gerçekten sevmediğini."

Gözlerini kırptı. Bir an sonra eli onun elinden düştü. "Tabii ki." Sesi donuklaşmıştı.

"Ama hoşuma gitti. Gözlerine baktığımda hissettiğim duyguyu sevdim. Bana baktın ve... hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmamıştı." *Hala ona tüm gerçeği söylemiyorsun. Ona söylemiyorsun...*

Durdun çünkü içten içe, bir gün onun seni gerçekten sevebileceğini umuyordun. Bunun mümkün olabileceğini. Bunun gerçek olabileceğini.

Ama onun birini öldürüşünü görseydi, bu umut yok olurdu.

Umut yok *oluyordu* çünkü... "Durmayacağım, Ana. Logan ortadan kaldırılmalı. Peşimde. Gray'in peşinde. Senin peşinde." *Bu olamaz.* "Onu öldürecekim ve öldürdüğümde, beni olduğum gibi göreceksin."

"Birini kurtarmak seni canavar yapmaz!" Ah, ama o henüz onun birini öldürdüğünü görmemişti, değil mi?

"Seninle yatmamam gerektiğini biliyordum," dedi Kane. Başından beri, o son çizgiyi asla geçmemesinin daha iyi olacağını biliyordu. Ama onu çok istiyordu. Cehennemde geçireceği tüm günler boyunca yanında tutabileceği küçük bir cennet.

Ana irkildi. "Sevişmek." Bir baş sallama. "Öyleydi. Sevişmek." Bir baş sallama daha.

Hayatımın en iyi sevişmesiydi. "Bazen bir şeyi o kadar çok istersin ki, kontrolünü kaybedersin. Sonra sonuçları umursamadan istediğini alırsın." Hâlâ ona dokunuyordu. Parmakları, nefret ettiği yara izini hafifçe okşuyordu.

Geri çekildi. Yine. "Seninle birlikteyken kontrolümü kaybetmek üzereyim." Zayıf bir iplikle zar zor tutunuyordu.

"Kane..."

"Bu *tehlikeli*, anlamıyor musun?" Anlamıyor muydu? "Bir erkeğe çok istediği şeyi vermek, ama ona asla gerçekten sahip olamayacağını hissettirmek..." Kane durdu. "Beni olduğum gibi göreceksin."

Çünkü Logan'ı öldüreceğim. Evde ateş edilen kurşunlar beni vurabilirdi. Seni vurabilirdi. Seni yere ittiğimde bile, tek düşünebildiğim şey çok yavaş hareket ettiğimdi. Çok geç kaldığımdı. Ölecektin ve eğer kollarımda ölseydin... Elleri yumruk oldu. "Sence onun ölümünü çabuk mu yapardım? Yoksa vücudundaki her kemiği kırılana kadar onu döverek zamanımı mı harcardım?"

Ana'dan hafif bir ciyaklama sesi çıktı.

Başka bir şey yoktu. Sadece şokun nefes kesen, cırtlak sesi. Kane onu şaşkına çevirdiğini biliyordu. Ama amaç da bu değil miydi? Ana'yı kendisinden korkutmak. Geri çekilmesi gerektiğini fark etmesini sağlamak. Ondan uzak durması gerektiğini anlamasını sağlamak.

Etrafında lanet olası gül yaprakları vardı. Bu Gray'in aptalca bir şakası mıydı?

Balayı süitiymiş, Kane'in kıcı. Ana ile asla balayı yapmayacaktı. Onunla asla bir hayat kurmayacaktı. Onunla bir aile kurma hayali gibi, sır olarak sakladığı hayali asla gerçekleştiremeyecekti.

Ama ben ölene kadar onu seveceğim.

Onun taşıdığı en derin, en karanlık sır. Onu iki yıldan fazla bir süredir seviyordu. Ölene kadar onu sevecekti.

"Biraz uyuman lazım, Ana." Yapmacık. Sert. "Ben kanepede yatacağım."

"Kanepeye sığmazsın." Ana yatakta kaldı. "O zaman yere uzanırım."

"*Balayı süiti*. Nefes verdi. "Burada güvende olacaksın. Yorgun düşmüş olmalısın."

"Sen de öyle."

"Sana ulaşmak için, herhangi bir saldırgan önce beni geçmek zorunda." Ondan uzaklaştı. Yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Bir saldırgan beni ve koridordaki iki FBI ajanını geçmek zorunda. Güvendesin."

"Kane."

Omuzları gerildi. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Hayır, onun hakkında romantik bir imajı vardı. Koruma. Koruyucu. "Katiller bile ara sıra iyi şeyler yapabilir."

"Ve kahramanlar bile bazen karanlığa sürüklenebilir." Şimdi ona şaşkın bir şekilde baktı.

"Eskiden kötü çocuklara ilgi duyardım. *Erkeklerle*." Bu terimi alaycı bir şekilde kafasını salladı. "Şimdi çok saçma geliyor. Artık güçlü erkekleri tercih ediyorum."

Ona gitmeyecekti. Vücudundaki her hücre Ana'yı arzulasa da.

"Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Kane Harte. Keşke sen de bilseydin. Bana büyük bir iyilik yapar mısın? Kendini kötü adam olarak görmeyi bırak. Kötü adamlar senin gibi koruyucu olmazlar. Eğer iddia ettiğin kadar sapkın olsaydın, asla benimle burada olmazdın."

Oh, hala anlamamıştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bunun vahşi bir gülümseme olduğunu biliyordu. "Oh, Ana, beni hiç anlamıyorsun."

Gözlerinin arasında hafif bir çizgi belirdi. "O zaman bana anlat."

"Buradayım çünkü sen benim takıntısın." *Hayır, o çok daha fazlasıydı.* "Ve kimse bana ait olanı incitemez."

Sonra odadan çıktı. Çıkmak zorundaydı, çünkü beş saniye daha kalsaydı, o yatağa geri dönecekti. Onu öpecekti. Onu alacaktı.

Sen benim takıntısın.

Bu yalanı boş ver. O, onun tüm dünyasıydı.

* * *

YATAK ODASININ KAPISI KAPANDI.

Ana yatakta çömelmiş halde kaldı. Gül yaprakları giysilerine yapışmıştı. Kane'in sözleri kafasında yankılanırken bile onları uzaklaştırmaya çalıştı.

Sen benim takıntısın.

Takıntısı olmak istemiyordu. Kane için değil.

O, Logan'ın takıntısıydı. Emerson da aynı sözleri söylememiş miydi? Logan onu bir mülk olarak görüyordu. Asla elinden bırakmayacağı bir şey. Onu cezalandırmak için öldürmeye bile hazırды.

Ama Kane...

Kane beni korumak için öldürür.

Ve dürüst olmak gerekirse, Kane'in saçmalıklarından gerçekten bıkmıştı. İki yıldır bıkmıştı.

Gözlerini kısarak Ana yataktan kalktı. Etrafında uçuşan gül yapraklarını görmezden geldi. Ayakkabılarını çıkardı. Kot pantolonunu. Gömleğini. Sadece sütyen ve külotla kalan Ana, omuzlarını dikleştirdi.

Kane, dramatik çıkışıyla kesinlikle çok sevimliydi. Yoğun, karanlık ve tehlikeli.

Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini anlamamış mıydı? Onu ne kadar seksi bulduğunu?

Onu hiç anlamıyor muydu?

Belki de adama bunu anlamasını sağlama zamanı gelmişti. İki yıl önce gururunu ortaya koymuştu. Neden ikinci raunda çıkmasın ki? Özellikle de ödül bu kadar yüksekken.

Odayı geçti. Kapıyı açtı. Çenesini dik tuttu ve vücudunu saran ürperti ve tüylerini diken diken eden hissi görmezden geldi. İç çamaşırlarıyla dolaşırken, biraz üşümeye hazırlıklı olmak gerekiyordu.

Çıplak ayakları, yatak odasından çıkarken hiç ses çıkarmadı. Yemyeşil halı, adımlarını sessizleştirdi. Çalışma odasına girdi. En azından Ana, bu devasa odanın bir çalışma odası olduğunu düşündü. Bakışları önce beyaz kanepeye kaydı.

Kane yoktu.

Gözleri yukarı kaydı ve odayı aradı. Kane'i gördü. Bilardo masasının önünde duruyordu, sırtı ona dönüktü. Masaya eğilmiş, elleriyle kenarlarını tutuyordu.

Ona doğru hızlı bir adım attı. "Ana, dur." O arkasına bakmadı.

Onun orada olduğunu nasıl anlamıştı?

"Yatak odasına geri dönmelisin. Bu iyi bir fikir değil." Belki de değildi. Ama ona umurunda değildi.

"Kontrolümün ne kadar zayıf olduğunu anlamıyorsun."

Bir adım adım adım "Ne ne varsayıyorsun düşünüyorsun?" diye sordu Ana. Sesi nefes nefeseydi. Belki biraz korkmuştu.

, biraz korkmuştu. "Seni baştan çıkarmak için buraya koştum mu?"
Güçlü omuzları gerildi. Bilardo masasını daha sıkı kavradı. "Belki de sadece bir bardak su istedim. Susuzluğumu gidermek için bir şey

Bir adım daha attı. "Senin kontrolünü milyonlarca parçaya ayırmak istediğim için buraya koştuğumu düşünmen oldukça kibirli."

"Suyu ben getiririm. Sana getiririm." Kane döndü. "Sen sadece...
Ana."

"Evet, su istemiyorum." Elleri yanlarında kaldı. Parmakları titredi. Çıngırdadı. "Buraya koştum çünkü senin kontrolünü milyon parçaya ayırmak istedim."

Geri çekildi, çekilmeye çalıştı, ama gidecek hiçbir yer yoktu, arkasında bilardo masası vardı. "Ana, giyinik değilsin."

"Giydim, Kaptan Bariz. Sütyen ve külot giydim." Ona yaklaşmak için acele etmedi. Gözleri vücudunda, onu içini içiyordu. Ama bu, onun istediği, *"hayatın buna bağlıymış gibi bana koş ve beni öp" türünden* bir tepki değildi.

Tamam, daha çok çalışması gerekecekti.

Ana onun önünde durdu.

"Ana." Bir uyarı. Lezzetli bir hırıltı.

Onun bir elini tutup bilardo masasının kenarına koydu. Sonra diğer elini de yakaladı. Elini ağzına götürdü ve dudaklarını araladı. Onun işaret parmağını ağzına aldı. Yaladı. Emdi. Uzun, yavaş bir emiş.

Göz bebekleri büyüdü. *"Ana."*

O elini de bilardo masasının kenarına koydu. "Bekle, olur mu? Bana dokunma."

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Oh, bence biliyorsun." Kot pantolonunun kopçasını açtı.

Kapağı açtı, fermuarı indirdi. *"Ana, iyi olmaya çalışıyorum."*

"Anladım. Ama sen neyi kaçırdın? İyi olmak tamamen gereksiz." O, onun giydiği kot pantolon ve boxer şortu kenara itti, böylece parmaklarını onun uzun, kalın ve çok, çok sert penisinin etrafına dolayabilirdi. "Sen gelene kadar seni emmeye devam edeceğim

"Dizleri onun önünde yere değdi. "Tatlım, bilardo masasını tutmaya devam eder misin? Kesintiye uğramak istemiyorum."

Sonra onu içine aldı. Onun geniş, kalın penis başını ağzına aldı. Onu içine çekti, emdikçe yanakları çöktü. Sonra geri çekildi. Yaladı. Öptü.

Onu tekrar içine aldı. Bu sefer biraz daha derine. Parmakları onun etrafında kıvrıldı - elinden geldiğince, ve başını ona doğru eğdi. Göğüs uçları sertleşmişti. Cinsel arzusu artmıştı. Ona yaptığı her yalama ve her emme onu daha da tahrik ediyor gibiydi.

Onun ağzına boşalmasını istiyordu. Kontrolünü o kadar kaybetmesini istiyordu ki, kendini bırakıp boşalmasını istiyordu.

Adam çok tahrik olmuştu ve Ana, ağzındaki penisinin hissini seviyordu. Dudaklarını daha da açtı. Emdi ve adam ona doğru itti. Penisini daha derine itti ve Ana nefesini tuttu çünkü...

Elleri uçu ve omuzlarını kavradı.

Ana hemen geri çekildi. Nefes nefese, ona baktı. "Az önce kuralları çiğnedin."

"Kuralları siktir et."

"Ama seni ağzımda istiyorum!"

"Ve ben seni uyarmaya çalıştım."

Onu kucakladı. Döndürdü. Bilardo masasının kenarına koydu. Hâlâ külotunu ve sütyenini giyiyordu, ama bir anda külotunu yırttı. Yırtık parça yere düştü.

"Oyun oynadığımı mı sandın?" Gözlerinde ve yüzünde acımasız bir şehvet parlıyordu. "Seni *bırakamam. Seni sikmeye devam edip sonra bırakamam. Yapamam.*"

"İyi. Çünkü seni seviyorum."

Onu iç çamaşırlarıyla gördüğünde kontrolünü kaybetmemişti. Tamam, belki de bu konuda fazla umutlanmıştı. Yarı çıplak vücudunu görmek adamı titretmeye yetmezdi.

Kız onun önünde diz çöktüğünde de kontrolünü kaybetmemişti. Kız onun aletini ağzına aldığında da kaybetmemişti.

Ama o anda, o sözler ağzından çıkar çıkmaz...

Seni seviyorum.

Kadın, adamın yüzündeki değişimi gördü. Gözleri büyüdü. Vahşi bir açlık, ihtiyaç, yanan bir arzu ve özlem, adamın ifadesini kapladı. Yüzündeki ince çizgiler derinleşti. Adam kadının bacaklarını ayırdı ve kadın geriye düştü, omuzları bilaro masasının yeşil kumaşına çarptı, adam kadının üzerine eğildi ve kadının en hassas noktasını *yaladı*. Ağzını kadının bacaklarının arasına soktu. Yaladı. Emdi. Parmakları ve diliyle onu işledi ve kız bilaro masasının üstüne vurarak çırpındı.

İçinde bir orgazm yükseldi. Dalgalandı, büyüdü ve...

"*Şimdi* içine giriyorum." Boğuk bir ses.

Dirsekleriyle kendini yukarı itti. Çabuk atan kalbini görmezden geldi. Bilaro topları etrafında yuvarlanıyordu, o da onları kenara itti. "Ağzıma boşalman gerekiyordu."

Onu kendine doğru çekti. Penisini içine daldırdı.

Tamamen içine.

Parmakları, dudakları ve diliyle onu hazırlamıştı. Hala sıkı ve kalındı, ama onu o kadar çok istiyordu ki acı hissetmiyordu. Nefesi titredi. Onu, içinde çok güçlü ve sıcak hissedebiliyordu.

Ten tenine.

Gözleri büyüdü. "Kane?"

Onu kendine doğru çekti, bilaro masasının kenarına oturttu. Çekildi, ama hemen tekrar içeri girdi. Bir eliyle klitorisini okşarken, ona sertçe girip çıkıyordu. Tekrar tekrar ve tekrar, ve kız orgazmı tutamadı, tutmak istemedi. Çok güçlü ve tüketiciydi. Ona karşı çırpındı. Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve vücudunu ona doğru itti.

Ten tenine.

O ona girmeye devam ederken, kız onun penisini sıkıca kavradı. O prezervatif takmamıştı. Kız bunu biliyordu. Biliyordu... "Kane!" Orgazm durmak bilmiyordu. Yoksa bir tane daha mı yaşıyordu? Zevk onu sardı. "Kane!"

Ama o hareketsiz kaldı.

"Hayır... prezervatif." Bu gerçeği yeni mi fark etmişti?

Gözlerini zorla kaldırdı. Ana, onun yanan, çok parlak gözlerine baktı. Daha önce hiç bu kadar parlak bir ela rengi görmemişti.

Nefes bile almıyor gibiydi. Bu arada, Ana'nın nefesi titriyordu. Kane onu canlı canlı yemek istermiş gibi ona bakıyordu.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," dedi ona. Orgazmın etkisinden titriyordu, bu yüzden sesi titriyordu. "Ve sağlık kontrolünden geçtim." Konuşmak çok zordu. Özellikle de Kane onun içinde bu kadar derindeyken. "Ben..."

"Ben temizim, Ana. İki yıldır kimseyle yatmadım." Derin, karanlık ve ateşli. Sözcükler içinden geçip gittiğini *hissetti*. "Seni çıplak istiyorum."

Bacakları onun kalçalarını sımsıkı sardı. "Ben de seni öyle istiyorum."

İşte bu kadardı. Patladı. Derin ve sert bir şekilde itti. Hızlı ve vahşi. O, onun omuzlarını tuttu, elinden geldiğince sıkı tutundu. Kalçaları onun itişlerine karşılık vermeye çalıştı, ama hiçbir kısıtlama yoktu. Vahşi, ateşli bir yolculuktan başka bir şey yoktu.

Hâlâ parmakları klitorisindeydi. Sürüyordu. Çimdikliyordu. Bir başka orgazm vücudunu sardı ve çığlık atmak için ağzını açtı.

Ama o onu öptü, sesini bastırdı. Dışarıda FBI ajanları varken, bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Hala onu öperken, Kane onu bilardo masasından çekip kollarının arasına aldı ve ona girmeye devam etti. Birkaç adım attı ve sırtında bir duvar hissetti. Onu oraya sıkıştırdı. Tek eliyle onu tutarken, ona tekrar tekrar girdi ve bu inanılmazdı. Fantastik. Ağzı boynuna doğru indi. Yaladı. Emdi. Hafifçe ısırıldı.

Zevk durmak bilmiyordu. Devam ediyordu ve o titriyor, sarsılıyor ve o anda tamamen *ona aitti*.

Her nefes... onun. Her

itiş... onun.

Ana tüketilmişti. Ele geçirilmişti. O... "Seni seviyorum," diye fısıldadı Ana.

O, onun içinde patladı. O, onundu.

Bölüm On altı

Ana'yı duvara sıkıştırmıştı. Onun içine derinlemesine girmişti. Çıplak. Lanet olası *çıplak*. Ve hevesli penisi şimdiden tekrar şişmeye başlamıştı.

Ağzını onun boğazına bastırdı. Dudaklarının altında onun hızla atan nabzını hissedebiliyordu. Sonunda onu ısırılmıştı. Onu işaretlemişti. Ondan çıkması gerekiyordu.

Duvara yapıştırılmış.

Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Ona zarar vermediğinden emin olması gerekiyordu. Ve onun ateşli bedeninden çekilebilseydi bunu yapardı.

Seni seviyorum.

Bu sözler kafasında durmadan yankılanıyordu. Tekrar tekrar. Gerçek olamayacak bir rüya.

Penisi onun içindeydi. Tamamen ereksiyon halinde. Evet, çok hızlı olmuştu. Yine tamamen ereksiyon halindeydi.

Bacakları hala ona dolanmış haldeydi.

Hâlâ onu duvara sıkıştırmış durumdayım.

O çekilmeliydi. Ondan kaymaya başladı. Ana hafifçe inledi. Çok seksi.

O beni sevmiyor. Sevemez. Başını kaldırdı. Ona baktı.

Dudakları onun öpücüklerinden şişmişti. Uzun, koyu kirpikleri kalktı ve ona baktı — sanki ona bakıyordu...

Bu benim rüyam.

Bu benim Ana'm.

Sanki onu gerçekten seviyormuş gibi ona bakıyordu.

O, tekrar ona doğru sürdü. O, nefesini tuttu ve bacaklarını onun etrafına sımsıkı doladı. Tırnakları onun omuzlarına batıyordu. Başını geriye attı, inledi ve sonra, sesi onun üzerinde en güzel şekilde yankılanarak sordu: "Nasıl hala seni bu kadar çok isteyebilirim?"

O yavaşça çıktı. Tekrar girdi.

Kane konuşamıyordu. Bu işlev onun için çok zordu. Ona açgözlüydü. Çok kaybolmuştu. Çok kararlıydı. Ona ve onun sıcak, sıkı amının onun sikini emişine çok odaklanmıştı. O ıslaktı, sıcaktı ve onun için tamamen mükemmeldi.

Bir elini duvara vurdu. Diğeri belinde kıvrılmış kaldı. Geri çekildi, vücutlarına bakacak kadar. Penisinin onun içine girmesini izlemek için.

Çok. Çok. İyi.

Kalbinin çılgın atışları kulaklarını doldurdu. Aldığı her nefes, Ana'nın tadıydı. Kokusu onu sarmıştı. O onu sarmıştı. O sıcak, sıkı çekirdek onu içine çekiyordu.

Geri çekildi, neredeyse çıkacaktı.

Sonra tamamen içine daldı.

Ana onun için nefes nefese kaldı. Kalçalarını kaldırdı. Onunla buluşmak için yukarı doğru itti. Adam ona girdi. Tekrar tekrar.

Perdeler açıldı.

Güneş ışığı süite doluyordu. Ama kimse onları göremezdi. Burası otelin en üst katıydı. Bütün şehrin en üst katıydı. Parıldayan su ve kumsal pencerenin ötesinde bekliyordu.

Onun takıntısı olan kadını siktiği için bu muhteşem manzarayı umursamadı bile. Ana'sı.

İçeri ve dışarı.

Onu santim santim içine itti. Ana titremeye başladı. Ona daha sertçe karşı koymaya başladı. İç kaslarının onu sıkıştığını hissetti ve onun *yine* orgazm olacağını anladı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. *Daha sertçe* itti. Onu sonsuza dek içinden geçirdi ve onun iç kaslarının, onun hevesli penisini okşadığını hissetti. Kendi boşalmasını durdurmak mümkün değildi. Dişlerini sıkarak boğazından çıkan çığlığı bastırırken, içinden boşaldı. Onu içinden boşalttı ve Ana'yı hamile bırakabilmeyi diledi, lanet olsun, *diledi*.

Çünkü o zaman belki benimle yeni bir hayata başlar.

Evet, o bencil bir pislikti. Ana söz konusu olduğunda...

Onu istiyorum. Her parçasını.

Ve...

Onu elde edeceğim.

Bacakları ondan kaydı. Yavaşça geri çekildi, ondan çıkmaktan nefret ediyordu çünkü Ana ona inanılmaz derecede iyi geliyordu. Onu sonsuza kadar sikebilirdi ve Ana'dan asla doyamayacaktı.

Onu ayağa kaldırdı. Ama Ana sallandığında, elleriyle onu hemen dengeledi. "Ana?" Kahretsin, ona zarar mı vermişti?

Uykulu bir gülümseme. "Sanırım hala sütyenim üzerimde."

Evet, lanet olsun, giyiyordu. Yazık, çünkü o tatlı göğüslerini görmeyi çok seviyordu.

O da hala ayakkabılarını giyiyordu. Bu nasıl olmuştu? Ayakkabılarını tekmeledi. Çoraplarını attı. Ve bacaklarının yarısına kadar inmiş olan kot pantolonunu ve boxerını çıkardı. Gömleğini de attı. İhtiyacı yoktu.

"Oh, hayır!" Ana'nın dehşeti gerçektir. "Kane!" Ana ona uzandı. "Dikişlerin! Canını yaktım mı?"

Ona göz kırptı. Sonra güldü. Derin, gürültülü bir kahkaha patladı.

Kız kaşlarını çatı. "Kane? Dikişlerin iyi mi?"

Eğilip yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Dikişlerin iyi mi değil mi, hiç bilmiyorum." Dikişler, aklına gelen son şeydi. "Sadece seni sikmenin cennete dalmak gibi olduğunu ve sana sahip olmanın dünyadaki tüm acılara değdiğini biliyorum. Kesinlikle birkaç dikişin patlamasına değer." Sonra onu kendine doğru çekti.

Kadının sağ kolu onun boynuna dolandı. "Dikişlerin açılmasını önlemenin yolu bu *değil!*"

Evet, ama kimin umurunda? Onu taşımak için en uygun yol buydu. Ve onu taşıdı. Yatak odasına geri döndü. Büyük yatağa geri döndü. Onu dikkatlice yatağın ortasına indirdi, gül yapraklarının arasına yerleştirdi. Sonra kaşlarını çatı. "Burada kal."

Kız gözlerini kırptı. Kaşlarını çatı.

Oh, kahretsin. Bu ses tonu biraz sert çıkmıştı. "Lütfen?" diye düzeltti. Kız kaşlarını kaldırdı. "Yatağa *tek başıma mı* kalacağım?"

"Sadece bir saniye." Sanki onu daha uzun süre yalnız bırakabilirmiş gibi.

"Tamam, ama sütyenimi çıkaracağım."

Hay aksi. O iki kez bunu iki katına banyoya koştu. O Yarısı, kalp şeklinde bir küvet bulmayı bekliyordu. Ama hayır. Sadece banyonun dörtte üçünü kaplayan bir duş vardı.

banyonun dörtte n kaplıyordu. Suyu açtı, buhar çıkmaya başladı, sonra Ana'yı almaya koştu.

Sütyen, gerçekten de geçmişte kalmıştı. Sendeleyerek durdu ve o güzel, sıkı meme uçlarına bakakaldı. Azında hissetmesi gereken meme uçları. Diline demesi gereken. Tatmak ve emmek için can attığı meme uçları ve o, meme uçlarını emdiinde çok hassastı.

Sadece meme ucu oyunuyla onu orgazma ulaştırabilir miydi? Oh, bunu çok merak ediyordu.

"Kane?"

Doğru. Kendini sersemliinden kurtardı ve onu tekrar kucakladı.

Kız, "Dikişin patlayacak" diye azarlarken azıyla onun kulağına dokundu.

Kafasını ona doğru çevirdi. Dudaklarını onun dudaklarına dedirdi. "Umurumda değil."

Ana yumuşak bir kahkaha attı. Sonra, "Tekrar dikiş atılması gerektiğinde umursarsın." dedi.

Hayır. Umursamayacaktı. Onu banyoya götürdü ve ılık suya soktu. Çok sıcak olmasın diye. Onun için çok sıcak olmasını istemiyordu. Onu takip ederek içeri girdi ve ellerini sabunladı.

"Kane!" şimdi gerçekten endişeliydi. "*Dikişler!* Kaç kez dikkatli olmanı söylemem gerekiyor?"

Onu öptü ve kaygan parmaklarını bacaklarının arasına soktu. Onu tamamen temizledi ve aynı anda orgazm olmasını sağladı. Dikişler hakkında başka bir konuşma olmadı, ama vücudunun o bölgesine su arpmamasını sağlamaya çalıştı. Temizlenmeye çalışmadığı için bu oldukça kolay bir işti.

Onu okşamaktan büyük zevk alıyordu. Ana parmaklarının etrafında orgazm olduğunda, onu sıkıca sıktıında ve orgazmının titremesini ve sarsılmasını hissettiinde, sadece onun merkezini çalıştırmaya devam etmeyi planladı. Kendi zevkini ve onun zevkinden aldığı hazzı geri tutmayı planladı.

Onu becermişti. Ama...

Ama kirpikleri kalktı.

Buhar etraflarında dolaşıyordu.

Su damlacıkları yanaklarından aşağı kaydı. "Parmaklarından daha fazlasını istiyorum, Kane."

Tabii ki, evet.

Böylece onu tekrar aldı. O bir orgazm yaşarken, onu fayanslı duş duvarına doğru kaldırdı. Penisini onun dar girişine yerleştirdi ve içeri itti. Onun dar sıcaklığı içinde sıkıştırdı ve onun etrafındaki hissi sevdi.

Zevk o kadar yoğundu ki aklını kaçıırıyordu. Çünkü kız onu çok iyi kavırıyordu.

Çünkü rüyasını gerçekleştiriyordu.

Ana'sını.

Kadın orgazm olduğunda, "Seni seviyorum!" diye inledi.

Adam bu sözleri açgözlülükle içti. Onu duş duvarına sıkıştırdı, içine girip çıkmaya devam etti ve patlayan bir boşalma dalgasıyla boşaldı. Dişlerini sıktı. Ana'nın içine boşalırken bir hırıltı kaçırdı.

Orgazm onu sardı. Uzun sürdü. Onu tamamen bitkin ve ruhu tatmin olmuş halde bıraktı.

Kafası duşa yaslandı. Gözleri kapandı. "Dikişleri çektiyse, bu senin hatan."

Gülümsedi. Ana gülümsemeyi görmedi.

Ana esnedi. "Beni yatağa taşıman gerekecek." Uykulu.

Sarılı. *Gonnaneedyoutocarry...*

Geri çekildi. Suyun tekrar üzerlerine akmasına izin verdi. Sonra onu duştan çıkardı. Dikkatlice kuruladı. Kendine bir havlu sardı. Ve o ona yaslanıp uykuya dalarken, onu yatağa geri yatırdı.

Gül yapraklarını kenara itti. Onu y o r g a n ın altına yatırdı. Tereddüt etti. "Kalmamı ister misin?"

Daha önce, o...

"Evet." Bir kez daha esnedi. Gözleri kapandı.

O da onunla birlikte yorganın altına girdi. Onu yanına çekti. Huzur hissetti. Sonra Kane aniden uykuya daldı.

* * *

CEHENNEMDEYDİ. Etrafında patlamalar oluyordu. Ateş patlamaları. Çığlıklar havayı dolduruyordu. Silah sesleri.

Kadınlar yaralanmıştı. Çocuklar ağlıyordu. Ve önündeki deli piç *daha fazlasını* öldürecekti. Kane ona saldırdı. Duman ve ateşin içinden uçtu ve bıçağın derisini kestiğini hissetmesine rağmen o piçi yere serdi. Acıyı umursamadı. Yumruklarıyla dövdü. O piçi defalarca yumrukladı.

Durduramıyordu.

Durmayacaktı.

Ama...

Önündeki piç kurusu... yüzü değişti. Kane'in yumruğu geri çekilirken, figür değişti. Artık uzun zaman önce hastanede tüm bombaları yerleştiren terörist değildi. O...

Logan Catalano.

Gülümsüyordu. Dudakları ve burnu kırık halde gülümsüyordu. Ve şöyle diyordu... *"Onu kurtaramazsın. O benim ve sen onu kurtaramadan onu öldüreceğim."*

Kane yumruğunu indirdi, ama sadece yere vurdu.

Logan gitmişti.

Duman, ateş ve çığlıklar... hepsi yok olmuştu. O...

Bir evdeydi.

Ana'nın

evinde.

Hafif bir arp sesi duyuyordu. Kane hızla döndü ve Ana'yı gördü. Ana taburesinde oturuyordu ve parmakları arpın telleri üzerinde dans ediyordu. Saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Neden? Neden saçları dalgalanıyordu?

Arkasındaki perdeler de dalgalanıyordu. Cam kırıldığı için içeriye doğru dalgalanıyordu.

Ana'ya doğru koştu, sonra sendeleyerek durdu.

Ana'nın parmakları harpın üzerinde hareketsiz kalmıştı.

"Gömleğinde... gömleğinde bir şey var, Ana." Sesi bozuk geliyordu. *Kendini* bozuk hissediyordu.

"Kan." Başını geriye eğdi. "Neredeydin?" Kane başını salladı. "Ne?"

"Beni kurtarmadın." Tekrar çalmaya başladı ve parmaklarından kan damlıyor, telleri kırmızıya boyuyor gibiydi. "Ve şimdi öldüm."

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. *Hayır!*

Ana'ya atladı. Ellerini tutup tabureden kaldırdı, ama Ana'nın vücudunda kurşun delikleri vardı. Kanla kaplıydı.

"Sen burada değildin," dedi Ana yumuşak bir sesle. "Sana ihtiyacım olduğunda yoktun.

Neredeydin, Kane?"

Ellerini kadının yaralarına bastırdı. Kan parmaklarından sızıp akıyordu.

"Neredeydin?" Ana tekrar sordu.

"Buradayım, Ana." Daha sert bastırdı. Kan onu ıslattı. "Buradayım. Buradayım. Seni koruyacağım, Ana. *Ana!*"

* * *

KANE YATAKTA ÇALGILANDI. Ana onu yakaladı. "Kane!" O

dikleşti. "*Ana!*" Bir bağırış.

Yüksek bir bağırış. Tanrım, FBI onu dışarıdan duymuş muydu? Kapıyı kırmak üzere miydiler?

"Ben iyiyim." Eli onun koluna, omzuna uzandı. "Sanırım kabus görüyordun."

Kafasını ona doğru çevirdi. Gözlerini kırptı. Gölgelelerin içinde onu görmeye çalışıyor gibiydi. Perdelerden ışık sızıyordu, ama çok zayıf bir ışık. Elini uzattı ve lambayı yaktı. Bakışları parmaklarına kilitlendi. "Kanaman var." Kaba sesiyle dehşetle fısıldadı.

"Hayır, sen yapıyorsun." Elini çevirdi. Parmak uçlarındaki kanı gösterdi. "O dikişler. Kesinlikle yırtılmışlar. Seni bu konuda uyarmıştım."

Onu kendine doğru çekti. Sıkıca tuttu.

"Kane?"

Onu daha da sıkı tuttu. Sanki onu asla bırakmayacakmış gibi görünüyordu. "Seni koruyacağım."

"Ne?" Ona hafifçe vurdu. "Nefes alabilmem için gevşemen gerek." Bir ciyaklama.

Adam biraz gevşedi. Sonra titredi ve onu biraz daha bıraktı. Onu aşağıdan bakabilecek kadar. "Seni her zaman koruyacağım. Seninle herhangi bir tehdit arasında duracağım."

"Kane?" Omurgasından bir titreme geçti. "Yatakta çırpınıyordun." Gözlerini kırptı.

"Benimle ilgili kötü bir rüya mı gördün?" Bir kez daha gözlerini kırptı. Yüzündeki ifade kayboldu.

"Rüyamda bana ne oldu?" Ana ısrar etti. Kane yutkundtu. "Uyumaya devam etmeliyiz."

"*Kane.*"

Uzakta bir gürültü duydu. Süitin ana kapısından geliyor olmalıydı. Birisi, federal ajanlar kapıyı kırmadan önce onları sakinleştirmeliydi.

"Ben orada değildim, Ana. Kurşunlar sana isabet etti." Düzensiz bir nefes verdi. "Seni koruyacağım." Bir yemin. "Logan sana zarar vermek isterse, önce *beni* geçmesi gerekecek."

Ama...

Ama eğer öyle bir şey olursa...

O zaman ölen sen olabilirsin, Kane.

Ve o bunun olmasına izin veremezdi.

Kapı tekrar çalındı.

"Gidip federallere endişelenecek bir şey olmadığını söyleyelim," diye mırıldandı Ana. Ama endişelenecek çok şeyi vardı. Çok fazla.

Çünkü Kane'in kendisi için kurşun yemesine asla izin veremezdi. Birini sevdiğinde, ne olursa olsun o kişiyi korursun. Bu dünyada Kane'den daha çok sevdiği kimse yoktu.

Bu yüzden onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bölüm On yedi

Biri kapıyı yumrukluyordu. Yine. Tanrım.

Ana bir gözünü araladı. Çok yakından güçlü bir göğüs gördü. Çoğunlukla, söz konusu göğsün üzerine uzanmış olduğu için.

Kapı yine çalındı. *Federaller miydi? Koridordaki ajanlar mı?*

"Ne oluyor lan?" Kane homurdandı. Ana kulağında bir homurtu hissetti.

Ana, tamamen çıplak olduğu için, hızla uzaklaştı ve çarşafı da yanında götürdü. "Misafirimiz var. Muhtemelen dost canlısı federal ajanlar." Yatağın yanındaki saate gözlerini kısarak baktı. "Tabii teslimat değilse. Oda servisi olabilir mi? Kahvaltı mı?" Saatin rakamları netleşmişti. "Öğle yemeği mi?" Fark ettiğinden daha geç olmuştu.

Kapı çalma sesi devam etti. Daha da ısrarcı bir şekilde.

"Oda servisi sipariş etmedim." Kane yataktan atladı. Çıplak bir şekilde yatak odasından çıktı.

Gözlerini kırptı. Kıcı muhteşemdi, ama tamamen çıplak halde nereye gidiyordu? Ana yataktan fırladı, ama üzerine çarşafı sardı. "Kane!" Hızla ilerliyordu. "Kane!" Onun peşinden gitti.

O, süitin ana kapısının yanında durdu ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Adam, yatak ile kapı arasında bir yerde bir silah bulmuştu. Üzerinde giysi yoktu, ama silahı vardı.

"Piç kurusu," diye homurdandı, kapıdan içeri bakarken.

"Çıplakken kapıyı açma!" En azından, kabusundan uyanıp dışarıdaki ajanlara her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde bornozunu giymişti. Şimdi *çıplak olarak* onlarla yüzleşmesi mümkün değildi. Oda boyunca koştu ve ona daha önce attığı kot pantolonunu attı. "Bunu giy."

Küfretti, ama Kane kot pantolonu giydi. Kot pantolonu giyip fermuarını çekip düğmelerini iliklemek için silahını bıraktı, sonra silahı tekrar eline aldı ve kapıyı açtı.

"Merhaba, uyuyan güzel," derin, eğlenceli bir erkek sesi yavaşça konuştu. "Çok uzun sürdü. Dışarıdaki bu iki FBI ajanı bana kimseye süitimize girmedğini garanti etse de, durumunuzu kontrol etmek için kapıyı kırmam gerekebileceğini düşünmeye başlamıştım."

O sesin bir yanı Ana'ya belli belirsiz tanıdık geliyordu. Ana yavaşça öne doğru süründü.

"Başkalarına işlerine karışmayı sevmem," diye devam etti ses, "ama Kane, dostum, saçında bir gül yaprağı var."

Kane'in serbest elini kaldırıp saçını karıştırdı. Gül yaprağı yere düştü. Düzeltme, iki gül yaprağı yere düştü.

"Saçında gül yaprakları, elinde silah." Adam güldü. "Günaydın. Ya da öğlen geçtiğine göre, iyi günler."

"İçeri gir," diye emretti Kane. Geri çekildi.

Adam içeri girdi. Uzun boylu ve kaslıydı. Koyu saçlıydı. Çelik mavisi gözleri vardı. Granitten oyulmuş gibi bir yüzü vardı. Gözleri odayı taradı ve hemen ona takıldı. Gülümsedi. "Merhaba Ana. Seni tekrar görmek ne güzel."

Tekrar görüşmek.

Derin bir nefes aldı.

Kane ona doğru döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ana, kahretsini!" Silahı sehpaye attı ve onun yanına koştu. Hayır, onun önüne koştu ve vücudunu bir duvar gibi onunla yeni gelenin arasına koydu. "Giysilerin yok!"

"Çok doğru," diye onayladı Ana. Giyinmesi gerekiyordu. "Ama en azından üzerime bir çarşaf sardım. Beş saniye önce, o kot pantolonu sana attığımda, kapıyı çıplak bir şekilde açan sendin."

Sütlerine giren adam, "Aman Tanrım. Beni bu kaderden kurtardığın için teşekkürler, Ana. Binlerce kez, içtenlikle teşekkür ederim," dedi.

Kane yerdeki gömleği aldı — kendi gömleğini. Daha önce çıkardığı gömleği, ve onu Ana'nın başından geçirdi. Ana'nın

ve giydiği çarşafın üzerinden geçirdi.

Ne. Yapıyordu. O?

Gömleği onu yuttu. Ve arşafını.

"Örtündü." Kane başını salladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Tyler seni nasıl tanıyor?"

Tyler. Tyler Barrett. Çünkü onun yüzünü ve o elik mavisi gözlerini görür görmez, ziyaretçinin kim olduğunu anlamıştı.

"Siktir," diye fısıldadı Kane. Sonra Tyler'a dönerek, "*Senmişsin*," dedi.

Tyler ellerini kaldırdı. "Odada bir düşmanlık havası hissediyorum. Biraz sakinleşsek mi?"

Kane, Tyler'a doğru yürürken ellerini indirdi. "Ana'yı benden aldın!"

"Eğer demek istediğin... *Onu güvenli bir yere götüren ve ona yeni bir kimlik veren ABD federal polisi* olduğumsa, evet, suçluyum." Tyler ellerini indirdi. Gözleri odayı taradı. Zemini. Kane'in etrafında dolaştı ve eğilip bir şey aldı... Bir dakika, neyi alıyordu?

Korku Ana'yı sardı. Ana yanaklarının yandığını hissetti.

"Ona yeni bir kimlik verdim," diye açıkladı Tyler, "ama senin onunla yattığını nereden bilebilirdim?" Parmak uçlarında bir külot sallanıyordu. Yırtık bir külot.

Onun külotu.

Süitteki sessizlik bıçak gibi keskin.

"*O zaman* onunla yatmıyordum," diye homurdandı Kane.

Ana, Tyler'a doğru yürüdü. Külotunu kaptı. "*Şu anda* sevişiyoruz," diye, toplayabildiği kadar onurlu bir şekilde açıkladı. Kane'in gömleğini giymiş, yırtık külotunu elinde tutan bir kadın için pek de onurlu bir durum değildi. "Biliyor musun?" Yüzüne parlak bir gülümseme yaptırdı. "Duş alıp giyineceğim. Belki biriniz öğle yemeği sipariş edebilir? Açlıktan ölüyorum. Yemek sırasında önemli bir konuşma yapacağız." Çünkü Tyler oradaysa, önemli bir konuşma kaçınılmazdı.

Aslında, ABD federal polisinin varlığı tek bir anlama gelebilir.

Gray benim kasabadan ayrılmamı istiyor. Beni tekrar taşınmak istiyor. Bana yeni bir kimlik vermek istiyor. Ve eğer durum böyleyse...

Bu, Kane'i gördüğüm son gün olabilir.

Omuzları dik, çenesi yukarıda, çarşafı arkasında sürüklenirken ve elinde külotunu sıkıca tutarak odadan çıktı.

* * *

YATAK ODASININ KAPISI KAPANDI. Kane derin ve sert bir nefes verdi. Arkadaşıyla yüzleşirken ellerini de zorla açtı. "Ana'yı utandırdın." Bir duraklama. "Bunun için seni dövmeliyim."

Tyler bir kaşını kaldırdı, saldırı tehdidinden hiç de endişeli görünmüyordu. "Deneyebilirsin. Ama seni yenebileceğime eminim."

Kane başını salladı. "Yenemezsin."

"Bundan emin misin? Sen biraz daha irisin, kabul, ama ben daha kirli dövüşürüm."

"Buna güvenme." Tüm içgüdüleri ona Ana'nın peşinden gitmesini söylüyordu. Yatak odasının kapısını açıp...

Onu sevdiğimi söylemek için. Onun için her zaman savaşacağımı söylemek için.

Ne kadar kirli bir mücadele olursa olsun, onu her zaman koruyacağım.

"Sakıncası yoksa, gül yaprakları nereden geldi?"

"Gray bir pislik."

"Bu herkesin malumu. Ama gül yaprakları nereden geldi?"

"Bizi balayı süitine yerleştirdi. Geldiğimizde gül yaprakları buradaydı. Eminim onun işidir. Daha önce de benzer saçmalıkları uydurmuştu."

Tyler topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Adam özgünlüğe inanıyor." Boğazını temizledi. "Ama sanırım Gray, etrafa saçılmış giysilerden ya da neredeyse ikiye yırtılmış külotlardan sorumlu değil."

Bu saçmalık yeter. Kane arkadaşının karşısına dikildi. Tyler'ı severdi. Siktir et. Onu kardeşi gibi severdi. Deniz piyadesiydiler ve kabus gibi durumlarda görev yapmışlardı. Tyler, Kane'in sayamayacağı kadar çok kez onun hayatını kurtarmıştı, tıpkı

Kan bağı yoktu aralarında, ama bazı bağlar kandan çok daha derindi.

Tyler için kurşun yiyebilirdi. Aslında, yemişti de. Ve Tyler'ın da onun için her zaman aynısını yapacağını biliyordu.

Ancak Kane'in izin vermeyeceği bazı şeyler vardı. Bu kuralların belirlenmesinin zamanı gelmişti. "Bir daha asla onun külotuna dokunma."

Şimdi Tyler'ın iki kaşı da yukarı kalktı.

"Onu asla rahatsız etme. Onu odadan kaçırarak saçma sapan şeyler söyleme, anladın mı? Ana ile aramızda olanların seninle hiçbir ilgisi yok."

"Aslında, var." Bir yüz buruşturma. "Gray beni özellikle Ana ile olanlar yüzünden çağırdı."

Kane, ciğerlerindeki nefesin donduğunu hissetti. "Onu benden alamazsın." Yine mi? Ana'yı bir daha kaybedemezdi.

"Sonsuza kadar balayı süitinde saklanamaz." Kane bunu *biliyordu*, lanet olsun.

"Gray, bu bölgenin onun için çok tehlikeli olduğunu düşünüyor."

"*Onu benden alamazsın.*" "Büyük adam, sakın ol."

Sakinleşecek de ne sakınlaşacak?

"Gray, ona yakın olduğun sürece senin de tehlikede olduğunu söylüyor." Siktir et. "Tehlike umurumda değil."

"Anladım. Bana bilmediğim bir şey söyle." Tyler koridoru işaret etti. "Ama onu önemsiyorsun, değil mi?"

Tabii ki evet. *Ama ona söylemedim. Dün gece yine onunla yattım. Onu aldım, kendimi ona kaptırdım, ona olan takıntımı besledim ve Ana bana beni sevdiğini söylediğinde bile...*

O, ona cevap vermedi. Çünkü o...

"Onu önemsiyorsun, bu yüzden şu anda sensiz ortadan kaybolmasının onun için daha kolay olacağını anlıyorsun, değil mi? Onu buradan götüreceğim. Kırk beş dakika içinde onu uçağa bindirebilirim. Onu ortadan kaybolmasını sağlayabilirim. Sonra sen ve Gray Mississippi'deki bu karışıklığı halledebilirsiniz." Eli düştü. "Görünüşe göre, ikinizin de kadınlarınız kadar büyük hedefleriniz var."

. O gittiğinde, onun güvende olduğunu bileceksin. Dikkatin dağılmadan tehdidi ortadan kaldırabilirsin. Sokaklarda dolaşp düşmanını ortaya çıkarabilirsin. Ana'nın zarar görmesinden endişelenmeden."

"Gray'in yeni planı bu mu? Benim yem olmam mı? Onun yem olması mı?" Kane başını salladı. Ana'nın tehlikede olmasından çok bu planı tercih ediyordu. Tercih etmediği şey ise... *Ana'yı kaybetmekti.* "Onu nereye götüreceksin?" *Söyle bana. Tehlike geçtikten sonra gidip onu alabilirim.*

Tyler'ın kirpikleri titredi. "Bunu sana söyleme özgürlüğüm yok." "Ciddi misin sen?"

"Son derece ciddiym. Eğer tehlikeye girersen ne olur? Onun yerini bilersen, onu ele verebilirsin."

"Bu komik değil, Ty. Beni *asla* ihanet etmeyeceğini biliyorsun, Ana. Ben kimseyi ihanet etmedim." İşkenceye dayanabilirdi. Saatlerce süren acıya dayanabilirdi. Ama bu dünyada değer verdiği kimseyi tehlikeye atmaya dayanamazdı.

"Onu ihanet etmezsin..." Tyler bir adım yana doğru attı. Kane'i incelerken başını eğdi. "Onu sevdiğin için mi?"

"Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok!" Öfkeli bir hırıltı. Ve...

Lanet olsun, Ana koridordaydı. Yatak odasının kapısının açıldığını nasıl duymamıştı? Ama orada duruyordu. Islak saçları. Beyaz bornozu.

Rekor kıran en hızlı duşu mu almıştı yoksa? Ve gözlerindeki keskin, incinmiş bakışı hiç unutabilecek miydi? "*Ana.*"

"Öğle yemeği için kulüp sandviçi isteyecektim." Kırılğan bir sesle. "Bunu ayarlayabilir misin lütfen? Ve teşekkür ederim." Bunun üzerine, topuklarını döndü. Yatak odasına geri döndü.

Kapının kapanma sesini kesinlikle duymuştu.

"Oh, evet," dedi Tyler, elini Kane'in omzuna dolayarak. "Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok. Neden bunu *yüzüne* söylemeyi denemiyorsun? Çünkü dostum, şu anda berbat görünüyorsun."

"Elini çek, Ty."

Tyler elini çekti. "Herkes sandviç sipariş etsem nasıl olur? Sen de gidip giyin. Sadece kot pantolonunla otelden çıkamazsın." Saatine baktı. "Bu arada, Gray bir saat içinde Ana'yla birlikte ayrılmamı istedi. Yani zaman geçiyor."

Bir saat mi?

Bir saat mi?

Kane başka bir şey söylemeden yatak odasına doğru yürüdü.
Kapıyı çalmadı. Sadece kapıyı açtı.

Bölüm On sekiz

AŞKIN *bununla hiçbir ilgisi yok!*

Tabii, onun kalbini göğsünden söküp çıkarabilirdi. Ya da Kane, o yıkıcı sözleri

—ki bunu yaptı. Her ikisi de aynı etkiyi yarattı.

O beni paramparça etti. Çünkü onun için aşk, Kane ile olan ilişkisiyle her şey demekti.

Ana bornozunun kemerini çözdü. Hızla gözlerini kırıştırdı ve ruhu acı çekmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve duvara çarptı. "Konuşmamız gerek."

Kane. Elbette, onu takip etmiş olabilirdi. Doğru. Tamam. Ondan uzaklaştı ve soyunmayı bitirdi. Bonus olarak, el çantasından kıyafetlerini çıkarırken elleri sadece biraz titriyordu.

Yeni bir külot giydi. Bir sütyen. Kot pantolonunu ve bol, tunik tarzı bir gömleği giydi. Sonra ayaklarını bir çift babet ayakkabıya soktu.

Bitti.

Saçları hala ıslaktı. Makyaj yapmamıştı. Bir saç kurutma makinesi bulmalı ve güne hazırlanmayı bitirmeliydi. Sonuçta, onu hangi heyecan verici sürprizlerin beklediğini kim bilebilirdi? Belki bir başka cinayet girişimi? Ya da iki?

"Ana." Kane omzuna dokundu.

O sıçradı. "Bu kadar sessiz hareket edemeyecek kadar büyüksün. Sana zil takmam için beni zorlama." Ona doğru döndü. "Banyodan saç kurutma makinesini getireyim." Muhtemelen banyoda bir yerlerdeydi. Saç kurutma makineleri her zaman otel banyolarında saklanırdı. "Sonra duş alabilirsin."

"Ana." Çenesindeki kaslar gerildi. "Açıklayayım." "Neyi açıklayacaksın?" Çok parlak. Çok sahte.

"Duyduğun şeyi."

"Ah, aşkın bizimle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğin zaman mı? O kısmı mı?" O sözleri eliyle savuşturdu. "Zaten bilmediğim bir şey değil. Beni sevmediğinin gayet farkındayım." Sevişirken ona bu sözleri söylediğinde bunun gayet farkındaydı ve o da hiçbir şey söylememişti.

Benim için sevişmekti.

Onun için ise sikişmekti.

"Pişman değilim." Ana bu haberi verirken onun gözlerinin içine bakıyordu. "Hiç pişman değilim. Ne yaptığımı biliyordum ve senden karşılığında hiçbir şey beklemiyordum." Pişman olmaması, acı hissetmediği anlamına gelmiyordu. Çok acı hissediyordu.

"Ana?" Eli, ona dokunacakmış gibi kalktı, ama dokunmadı. Büyük eli havada asılı kaldı.

"İki yıl önce beni sevmiyordun. Hayatıma geri döneli sadece birkaç gün oldu ve bu kadar çabuk bana aşık olmadığının farkındayım. Sen beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. Aramızdaki seks inanılmaz. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Aramızda bir gelecek olmayacağını biliyordum. Bu... bu an, sahip olduğumuz tek şey." Çünkü tehdit sona erdiğinde, o kendi hayatına geri dönecekti. "Nerede yaşadığını bile bilmiyorum," diye patladı birden. Bu sözler tam anlamıyla doğrudu. "Beni korumadığın zamanlarda ne yaptığını bilmiyorum. Seni ne mutlu ediyor? Günlerini ve gecelerini nasıl geçiriyorsun? *Bilmiyorum.*"

Gözleri onu delip geçiyor gibiydi. "Haklısın. Bilmiyorsun."

Tamam, bu daha da acı vericiydi. Neydi o, acı çekmekten hoşlanan biri mi? "Banyo senin." Saçını kurutmayı unut. Dışarı çıkıp, paramparça olmuş gururunu da yanında götürecekti.

"Hayır, sen
benimsin." Ne, bir
daha söyler
misin?

Ona daha da yaklaştı. Gözlerindeki ve yüzündeki ifade o kadar yırtıcı, sahiplenici ve karanlıktı ki, kendini geri çekilirken buldu. Ana, Kane'in fiziksel olarak ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu, ama yine de hızla geri çekildi. Duygusal olarak mı? Evet, duygusal olarak onu mahvedecekti.

Bunu daha önce yaşamıştı.

Ama birini seni sevmeye zorlayamazsın... "Sen benimsin," dedi tekrar.

Sırtı duvara çarptı.

Elleri yükseldi ve onu hapsetti, avuç içleri her iki yanındaki duvara bastırdı. "Ve sen bilmiyorsun."

Uh, o kısmı zaten açıklamamış mıydı? Onu korumadığı zamanlarda hayatının gerçekte nasıl olduğunu bilmiyordu.

"Son iki yılımı seni düşünerek geçirdiğimi bilmiyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gecelerimi nasıl geçiriyorum? Seni hayal ederek geçiriyorum."

Hayır, ona bunu söylememişti. İmkânı yok. Bu bir işitsel halüsinasyon olmalıydı. Öyle olmalıydı.

"Günlerim mi? Koruma işleri yapıyorum. Yıllar boyunca biriktirdiğim tonlarca param olduğu için tamamen serbest çalışıyorum. Bu parayı, piyasadaki en tehlikeli işleri yaparak kazandım. Artık sadece tavsiye üzerine çalışıyorum ve bu tavsiyeler genellikle Gray veya Tyler'dan geliyor. Görüyorsunuz, yıllar önce hep birlikte görev yaptık. Semper Fi." Bir hırıltı.

Dudaklarını ıslattı.

Adamın bakışları kadının dudaklarına kaydı. Nefesini içine çekti. Yavaşça, çok yavaşça, bakışlarını kadının gözlerine çevirdi. "Daima sadık," diye mırıldandı.

Evet, evet, Semper Fi'nin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Seni ilk gördüğüm günden beri öyleyim." Ana anlamadan başını salladı.

"Ben lanet bir yalancıyım, tatlım."

Daha fazla geri çekilmek istedi, ama adam onu tuzağa düşürmüştü. Belki kolunun altından sıyrılıp yanından koşarak geçebilirdi.

"Sana daha önce yalan söyledim. Ve iki dakika önce Tyler'a da yalan söyledim. Çünkü aşk, şu anki durumla her şeyiyle ilgili. En azından, seninle ilgili olan kısımda."

Ana onu doğru duymuş olamazdı. Hayır. Olamaz. Ana, işitsel halüsinasyon teorisine geri döndü.

"Seninle iki yıl önce tanıştım. Korkmuş, cesur, komik ve aynı zamanda çok savunmasızdın. Seni buradan uzaklaştırmak istedim.

Sana yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak istedim. Ama bunun yanlış zaman olduğunu biliyordum. Sinirlerin ve korku içinde yaşıyordun ve ihtiyacın olan son şey, senin için yaşayıp öleceğimi söylememdi."

Ana gözlerini kıptı.

"Ama gerçek şu ki." O, daha yakına eğildi. "Senin için yaşar ve ölürüm."

Ana nefes alamıyordu.

"Gecelerimi seni hayal ederek geçiriyorum. Peki ya günlerim? Savaşmadığım, avlanmadığım, koruyup hizmet etmediğim ve ölüm kalım meseleleriyle uğraşmadığım zamanlarda bile, hatta görevdeyken ve davalar üzerinde çalışırken bile, aklım hala sende. Mutlu musun acaba? Müzik çalıyor musun acaba? Gülümsüyor musun acaba? Çünkü, Ana, tanıştığımızdan beri sana sadık kaldım. Bu yüzden gizlice seni görmeye geldim. Bu yüzden şu anda buradayım ve *sana* söylüyorum... *Her zaman güvende olacaksın.* Çünkü bu dünyadaki en önemli görevim sensin. Senin güvenliğin benim için en önemli şey."

Sözleri kesildi.

Gözlerine bakakaldı. Onu keskin bir sahiplenme, ihtiyaç, vahşi bir açlık ve... aşk ile mi bakıyordu? Ona aşk ile mi bakıyordu? *Her zaman* böyle yapıyordu da o gerçeği göremiyor muydu?

"Sen benim için çok önemlisin tatlım, bu yüzden söylemek zorundayım..." Kane duvardan uzaklaştı. "O çantayı yeniden hazırla. O tatlı popon Tyler'la birlikte bu kasabadan ayrılacak. Tehdit edilmeyeceksin. Logan Catalano'yu senin için toprağa gömeceğim." Sonra döndü, banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Düşün açılmasının gürültüsünü duyduğunda ağzı hala açık kalmıştı.

* * *

"AÇ OLDUĞUNU SANMIŞTİM." Tyler ona kaşlarını çattı. "Kulüp sandviğine neredeyse hiç dokunmadın."

O, onları dürttü. Birkaç ısırık aldı. Onları zorla yutmayı başardı. Midesinde kurşun gibi hissediyordu.

Bu arada, Tyler ve Kane üçer sandviçi çoktan yutmuşlardı. Üçer tane.

Yemesi gerekirken Kane'e bakmakla meşguldü.

Saçları kurumuştı. Biraz makyaj yapmıştı; makyaj, onu daha az korkmuş ve uykusuz, biraz daha kontrol sahibi göstermişti. Acil durum çantasını yeniden hazırlamıştı.

Ama Ana aslında hiçbir yere gitmeye niyetli değildi.

Tyler saatine baktı. Alyansının ışığı yansıdı ve altın yüzük parladı. "Biraz daha yemeye ne dersin, Ana? Sonra ikimiz arabamıza gideriz." Ona güven verici bir gülümseme gönderdi. "Bu akşam güneş batmadan önce, güvende olacaksın."

Uh, huh. "Yeni bir hayatta güvende. Yeni bir isimle. Yeni bir yerde." "Orası iyi bir yer," diye aceleyle ekledi.

Öyle mi? Ne kadar harika. Suyundan bir yudum aldı ve bardağı dikkatlice masaya geri koydu. Sonra elleri masanın altına daldı. "Kane'in beni bu, ah, iyi yere eşlik etmeyeceğini varsayıyorum?"

"Hayır." Tyler'dan.

"Hayır." Kane'den. Tyler ile neredeyse aynı anda konuşuyorlardı. "Nereye gittiğini bile bilmeyeceğim."

Peki, neden olmasın? Parmakları masanın altında yumruk oldu. Bu saçmalık yeter. Kane'e bakarken gözlerini kısarak baktı. "Yani bir an beni sevdiğini söylüyorsun. Sonra bir saniye sonra tatlı kıcımlı hayatından çıkarmamı söylüyorsun."

Tyler su bardağını dudaklarına götürmüştü. Onun sözleri üzerine boğuldu. Öksürdü.

Kane elini uzattı ve sırtına bir şaplak attı.

"Teşekkürler," diye nefes nefese konuştu Tyler. "Yanlış yere kaçtı."

Ana, Tyler'a bakmadı. Dikkatini, onu delirtmeye kararlı görünen adama vermeye devam etti. "Buna karışık mesajlar vermek denir, Kane, ve daha önce kimse sana söylemediyse, bu hiç hoş bir şey değildir."

Dudakları aralandı.

"Bir kadına onun için yaşayıp öleceğini söyleyip sonra da gitmesi gerektiğini duyuramazsın. Çok kaba. Çok kafa karıştırıcı."

"Bu gerçekten çok kişisel bir konuşma gibi geliyor," diye mırıldandı Tyler. "Yerden külot toplamak kadar kişisel mi?" Ana tatlı bir sesle cevap verdi

. "Üzgünüm Tyler, ama sen de bu konuşmanın bir parçasısın. Özellikle de beni buradan uzaklaştıracak kişi olduğun için."

"Evet, kaçırma işlemi önümüzdeki beş dakika içinde gerçekleşecek." Boğazını temizledi. "Tik tak."

Ana nefes verdi. "Bu olmayacak."

Kane ayağa fırladı. Elleri masayı kavradı. Süitin yüksek, kare masasında oturuyorlardı. Kenarlarını kavradı ve ona doğru eğildi. "Oh, olacak."

"Tyler'ın bir kadını kaçırarak türde biri olduğunu sanmıyorum. Onu bağlayıp omzuna atıp, gün ortasında kaçırarak türde biri değil."

"Bundan o kadar emin olma," diye karşılık verdi Tyler. "Karımın beni nasıl sınıdığını bilmiyorsun."

Ne? Ama Ana şimdilik onu eliyle uzaklaştırdı. "Kane mi? Kaçan bir kadını motosikletiyle engelleyen sert Kane Harte mi? *O yapar.*"

Tyler içini çekti. "Oh, eminim yapardı. Hiç tereddüt etmeden. Tamamen onun tarzı gibi görünüyor."

Kane ona daha da yaklaştı.

Ana ayağa fırladı. Ve ona doğru eğildi. Boyu onun boyuna yakın olmadığı için, eğilmesi onunki kadar korkutucu değildi.

"*Kaçıyordun,*" diye hatırlattı Kane. "Yani... kasabadan ayrılıyordun. O sırada ben motosikletimle seni durdurdum. Bu arada, bölgeden kaçmak senin asıl planındı. Şimdi sadece o plana geri dönüyoruz. *Senin* planın olduğu halde tartışmaya gerek yok!"

"Ne zaman istersem tartışabilirim!" diye homurdandı. "Ve plan değişti."

O günden beri her şey değişti."

"Neden? Hâlâ arkadaşlarını korumak istemiyor musun? Burada kalırsan onların tehdit altında olacağından hâlâ endişelenmiyor musun?"

"Ben gidersem onların hayatı tehlikeye girer diye endişeleniyorum! Logan'ın dikkatini Zuri'ye çevireceğinden korkuyorum." Zuri'yi arayıp ona iyi olduğunu söylemesi gerekiyordu. Ana, evinde yaşanan silahlı saldırının haberlere çıktığından emindi. Telefonu neredeydi ki? Acil durum çantasında yoktu. Ana, Gray'in

telefonuna el koyduğundan emindi. "Logan'ın senin peşine düşeceğinden de endişeleniyorum Kane. Seni o kurşun yağmuruyla öldürmeye çalıştı ve yine peşine düşecektir. Özellikle de ben yokken onun gözünde bir tehlike unsuru haline gelirsen."

Kane geri çekildi. Adam omuz silkti.

Ana çığlık atmak istedi. "Senin yaşayıp yaşamadığın umurumda." "İyi." Hepsi bu kadardı. Kane'in sadece homurtusu.

Belli ki onu delirtmeye çalışıyordu. "Bu tehditle tek başına yüzleşmiyorsun!"

"Bebeğim, ben tehditlerle başa çıkmaya alışkınım. Bu benim işim. Sen ise buna alışkın değilsin. Sen müzik çalmaya, yoga öğretmeye ve ön camının yanında ördek ordunla birlikte o sevimli Jeep'i şehirde sürmeye alışkınsın. Logan'la yüzleşmene gerek yok. O sana zarar verecek."

"Plan beni yem olarak kullanmaktı! Gray'in planı, hatırladın mı?" "Ahem." Tyler boğazını temizledi. Yüksek sesle.

Kız başını ona doğru çevirdi.

"Sanırım bu, sen köpekbalıklarına yem olmadan *önce* Gray'in planıydı. Ve Gray, kendisinin ve Kane'in de hedef olduğunu fark etmeden önce. Şimdi onlar yem, sen ise benim şehir dışına taşınmak üzere olduğum tanık. Tyler'ın dudakları aşağı doğru çekildi. "Beş dakikamız muhtemelen doldu. Sandviçini alıp gidelim."

"*Hiçbir yere gitmiyorum.*" Daha ne kadar açık konuşması gerekiyordu? "Daha önce kaçtım. Logan hapishaneden kaçtı ve peşimden geldi. Artık kaçırmaktan bıktım."

"Ana." Kane adını yumuşak bir sesle söyledi. Neredeyse hüzünlü bir sesle. Yavaşça nefes verdi. "Haklıydın."

Kafasını ona doğru çevirdi.

"Seni kaçırdım." Hiç pişmanlık ya da üzüntü duymadan söyledi. "Seni kelepçeler, o tatlı kışını omzuma atar ve seni buradan götürürdüm. Seni Tyler'ın arabasına bindirir, şehirden çıkıp güvenli bir yere ulaşmanı sağlardım. Gördün mü, işte bu yüzden benimle olmak istemediğini söyledim. Çünkü ben bir pisliğim. Tam bir piçim. Seni kaçırdım ve hiç pişmanlık duymazdım."

Masayı dolaştı. Güçlü göğsüne parmağını sapladı. "Oh, emin ol, pişman olmanı sağlardım."

"Hayatta olurdun, tatlım, ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Uh, affedersiniz," diye araya girdi Tyler.

"*Sen* benim için önemlisin," Ana, Tyler'ı görmezden gelerek Kane'e ters bir şekilde cevap verdi. "Anladın mı? Dün gece seni sevdiğimi söylediğimde bunu kaçırdın mı? Hani, bana aralıksız orgazmlar yaşatırken, ben de hayatım pahasına sana tutunuyordum?"

"Burada olmamalıyım," dedi Tyler. "Olmamalıyım."

Kane'in gözleri parladı. "Bunu kaçırmadım. Seninle ilgili hiçbir şeyi kaçırmam. Ama sen yanımdayken zayıf düşünüyorum."

O nefesini tuttu. "Ne?"

"O pislik Logan'ın hala nefes almasının tek nedeni ne biliyor musun? Senin ne kadar canavar olabileceğimi görmeni istemedim. Bu yüzden durdum. Gömleğin kanla ıslanmış olmasına rağmen tetiği çekmedim." Sözlerinde öfke titreşiyordu. Geri çekildi. Hayır, düzeltme, uzaklaştı. Ondan bir buçuk metre kadar uzaklaştı.

Ana, ona bakarken elini yanına indirdi.

Kane devam ederken burun delikleri genişledi. "Senin evindeyken sen arp çalarken, sana o kadar kapılmışım ki uyarı işaretlerini görmedim. Kamyonun yaklaştığını daha önce duymalıydım. Bir hedef oluşturduğumu fark etmeliydim. Bir hedef oluşturuyorduk. Ben yavaş davrandım ve sen benim dikkatsizliğimin bedelini neredeyse ödüyordun."

"*Camla kesilen sendin!* Ve kimse vurulmadı."

"O zaman değil. Ama sen yakınsan, ben zayıfım." Bu sadece... bu...

"Benim güvende kalabilmem için gitmelisin." Alt dudağını ısırdı. Yuttu. Sessizlik.

Kane ona bakmaya devam etti. "Sen git. Ben işimi yapacağım."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Ana. "Gelip beni bulacaksın ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız? Sonunda her şey böyle mi olacak? Ben güvenli bir yerde bekleyeceğim. Sen riskleri alacaksın. Sonra beni almaya gelecek misin?"

"Beni istersen, her zaman seni bulmaya gelirim."

"Seni istemek benim için hiç sorun olmadı. Seni sevmek acı verdi." Sırtını dikleştirdi. "Çünkü sonunda iş şu noktaya geliyor: bana güvenmiyorsun."

"Ne?" Gözlerini kırptı. Ondan bir adım daha uzaklaştı.

"Bana güvenmiyorsun. İki yıl önce de bana güvenmemiştin çünkü duygularımın gerçek olmadığını düşünüyordun. Ve sanırım şimdi de aynı şekilde hissediyorsun; eğer çok karanlık veya tehlikeli bir şey yaptığını görürsem, senden uzaklaşacağımı düşünüyorsun. Artık seni sevmeyeceğimi düşünüyorsun. Haberin olsun. Gerçek aşk böyle işlemez. Gerçek aşkta, o kişiyi tamamen seversin. Karanlık yanlarını da, aydınlık yanlarını da."

"Logan'ın gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde onu sevmedin."

Nefesini içine çekti. "Sen Logan değilsin. Başkasının acısından zevk alan deli bir katil değilsin."

"Ben bir katilim. Bir yalancıyım. Soğukkanlı bir piçim. Sen benim gibi birinden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Ben senin bir kahraman olduğunu düşünüyorum. Bir savaşçı. Kötü şeyler yapmak zorunda kalan iyi bir adam." Siktir et. Ona doğru ilerledi.

"FBI ajanlarıyla koridorda beklemeliydim," diye mırıldandı Tyler. Kane'e ulaşmadan onu durdurmak için ona uzandı. "Ana, gitmeliyiz. Aracın otel dışında bekliyor."

Tamam. Tamam. *Peki. Her neyse. Nakliye. Büyük kaçış. Evet, anladım.* Tyler'ın elini itti ve Kane'e doğru yoluna devam etti. Saçlarını omzunun üzerinden attı ve sordu: "Logan'ın bu dünyada bir saniye bile olsa birini koruduğunu düşünüyor musun?"

Dudakları sıkıca kapalı kaldı. Bu bir cevaptı, değil mi? "Logan'ın bir saniye bile olsa masumları korumak için savaştığını düşünüyor musun? Sence kimse için kurşun yedi mi? Sence başkalarının hayatta kalması için kendi isteğiyle cehenneme adım attı mı? Sence başkası için hiç fedakarlık yaptı mı? Hiç başkalarının güvenliğini kendininkinden üstün tuttu mu?"

Kane'in dudakları birbirine bastırıldı. Biraz daha sert. Biraz daha sıkı.

"Hayır," dedi Ana Kane'e. Elini kaldırdı. Yumuşak sakalına dokundu. O sakalı çok seviyordu. *Onu çok seviyordu*

onu. "Ama sen yaptın. Defalarca yaptın. Şu anda da yine yapıyorsun. Beni uzaklaştırıyorsun, böylece sen tüm riski üstlenirken ben güvende olacağım."

"Sana söyledim." Sert bir sesle. "Sen yanımda olmadığında daha iyi savaşabiliyorum.

Dikkatimi dağıtırsın."

"Sen de beni rahatsız ediyorsun. Açıkçası, beni çok kızdırıyorsun." Derin bir nefes daha aldı. Henüz o büyük kelimeleri söylememişti, tam olarak değil. Aslında "*seni seviyorum*" dememişti. Ama çok yaklaşmıştı. Ona "*senin için yaşar ve ölürüm*" demişti. Bu derin ve karanlık sözler, onun için dünyayı tamamen yeniden düzenlemişti. Çünkü Kane bu sözleri söylediğinde, ne demek istediğini anlamıştı. Ana temkinli davranmayı bıraktı ve kesin bir şekilde "Beni seviyorsun" dedi. İşte. Bitti. Olabildiğince cesurca.

Reddedilmesini bekledi. Ama reddedilmedi.

Ama Kane başını çevirdi. Ağzıyla Ana'nın parmaklarını okşadı. Ana'nın tüm vücudu şehvetli bir heyecanla doldu.

"İki yıl önce beni sevmiştin," diye fısıldadı. "Yine de beni gönderdin."

Kane'in bakışları Ana'ninkilerle buluştu. Ela gözlerinde pek çok duygu dönüyordu. "Şimdi beni seviyorsun," diye fark etti Ana, tam ve kesin bir

"Ve yine de beni gönderiyorsun."

"Çünkü güvende olmalısın. Seni uzaklara göndermek, seni korumak için en iyi yol. Eğer sen güvende değilsen, ben de aklı başında değilim." Tyler boğazını temizledi. Zavallı adam. Kaç kez boğazını temizlemişti ki? Ayrıca derin bir nefes aldı. "Gitmeliyiz, Ana. telefonum Gray'den gelen mesajlarla dolup taşıyor."

Öyle mi? Fark etmemişti. Mesajlar geldiğinde herhangi bir ses çıkmışsa, o sesi duymamıştı.

"Turner kefaletle serbest bırakıldı," dedi Tyler. "Gray onu takip etmek istiyor. Kane'in de onunla birlikte olmasını istiyor ve bizim aracımız, yani senin ve benim, çünkü ben senin refakatçinim, dışarıda bekliyor. Gitmeliyiz."

Kane'den ayrılmak istemiyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

"Her zaman sana geleceğim," dedi Kane. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Gözleri yaşlarla doldu ve Ana hızla gözlerini kırpma zorunda kaldı. "Bu sözüne sadık kalacağım." Yüzde yüz sadık kalacaktı. Ana onu terk etmek istemiyordu. Kane'in onsuz bu tehditle yüzleşmesini istemiyordu. Kane'i tutup onunla *birlikte* kaçmak istiyordu.

Ama...

Anlıyordu.

Gerçekten
anlıyordu.

Kane onun için endişeleniyordu. Logan'ı takip edip aynı zamanda onu koruyamazdı. Avlanıp aynı zamanda koruyamazdı. Ana gidiyordu. Ancak gitmesinin tek nedeni, *onu* koruyamamasıydı. Dövüş becerisi yoktu. Askeriye ve özel kuvvetler tarafından eğitilmemişti. Ölümcül dövüş ve operasyonel görevler tam olarak onun beceri setine dahil değildi. Bu yüzden geri çekilecekti. Onun odaklanmasına izin verecekti. Her nefesiyle bundan nefret edecekti, ama Ana kimseye durumu daha da zorlaştırmak niyetinde değildi.

"Gel beni al, Kane. Seni bekliyor olacağım." Kane ona uzanırken Ana parmak uçlarına yükseldi ve kollarıyla ona sarıldı. Kane onu kaldırdı. Çılgınca öptü. Derin. Sert. Tutkuyla.

"Tanrım." Tyler'ın hoşnutsuz bir haykırışı. "İkinize bir oda tutun derdim, ama görünüşe göre zaten bir odanız var."

Kane onu bıraktı. Yavaşça. Ayakları yere değdi. Sonra o...

Arka cebine uzandı. Kot pantolon giyiyordu. Mavi düğmeli bir gömlek. Cebinden cüzdanını çıkardı ve içine uzandı.

Kane ona yıpranmış, katlanmış bir kağıt parçası uzattı. Sert bir sesle açıkladı: "Annem... bana insanlara not yazmamı hep çok önemsiyordu. Bu tür konularda eski kafalı biriydi."

Ana kağıda kaşlarını çatarak baktı ve elinde çevirdi.

"Teşekkür notları. Özür notları."

Şaşkınlıkla, bakışları onunla buluştu.

"Doktor'a bir not yazıp, pislik gibi davrandığım için özür dileyeceğimi söylerken ciddiydim." Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Yazmazsam annem beni sonsuza kadar rahat bırakmaz." Gülümseme kayboldu. "İki yıl önce yeni hayatına başladıktan sonra sana bir not yazdım."

Kağıdı daha sıkı kavradı.

"İki yıl önce," diye tekrarladı. "O zaman nasıl hissettiğimi merak ediyor musun? Notta yazıyor."

"Hiç göndermediğin bir not."

"Evet, annem benden hoşnut olmazdı."

Alt dudağı titremeye başladı, bu yüzden dudaklarını sıkıca kapattı.

"Gray'e sana vermeyi defalarca düşündüm. Ama sonra hep düşündüm ki..." Omuzlarını, hiç de sıradan olmayan bir şekilde silkti. "Bazı şeyler yüz yüze söylendiğinde daha iyidir. Bu yüzden ara sıra senin evinin önünden geçip, seni görebilmeyi umuyordum."

Tyler geri çekilmişti. Ona bakmadı bile.

"Beni ayakta tutan şey buydu. Sen. Seni görebilmek." Kane ellerini arkasında birleştirdi. "Senin için yaşar ve ölürüm, Ana."

Notu sertçe kavrayarak neredeyse buruşturuyordu. "*Sakin* Ölme sakın. Eğer ölürsen çok kızarım."

"Tamam. Senin için yaşayacağım, bebeğim, senin için öldüreceğim de." Eli kalktı. Çenesini okşadı. "Görüşürüz, tatlım. Söz veriyorum."

Bölüm On Dokuz

ANA GÜVENLİ OLMALIDIR. Bu, onun güvenliği için en iyi seçenek.

Ana, sıradan bir SUV'nin arka koltuğuna oturdu. Arkasına bakmadı. Muhtemelen, onun park garajına gizlice girip, büyük bir taş sütunun arkasında onu izlediğini bilmediği içindi.

Tyler onun ardından aracın arkasına bindi. Sürücü hızla uzaklaştı, fren lambaları yanıp sönerken döndüler ve sonra...

Gitti.

Ana yine gitmişti.

Ama Kane onu geri alacaktı. Bu sonsuza dek gitmek değildi. Onu geri alacaktı.

Telefonu tekrar titredi. Ana ile konuşurken telefon sürekli titriyordu. Gray sadece Tyler'a mesaj atmıyordu. Kane'e de mesajlar gönderiyordu.

Kane telefonunu çıkardı ve parmağını ekran üzerinde kaydırды. En son gelen mesaj gözüne çarptı.

Neredesin sen Kane? Ara. Hemen.

Arkadaşını aradı. Telefonu kulağına götürdü. İkinci çalınıştta cevap verildi.

"Ne oluyor lan?" Gray selam yerine böyle dedi. "Sana on mesaj attım!"

"Ana az önce Tyler'la birlikte çıktı."

"Oh." Sonra. "Oh." Bir duraklama. "İyi misin?" Hiç de bile. "Ne yapacağız?"

"Ne yapacağız? Şu anda Turner Mitchell'ı takip eden bir arabadayım. Adam dojosuna gidiyor gibi görünüyor. O gözaltında tutulurken ajanlarımız evini ve dojosunu aradılar."

Kane, bu aramanın tamamen yasal olduğundan emin değildi, ama durumu sorgulamayacaktı. Bilmediği kadarıyla, belki Gray

arama emri almıştı. Neyse. Yasal konuları FBI'daki arkadaşına bırakmıştı. Sonuçta bu Gray'in işi idi.

"Aradık ama Logan'dan hiçbir iz yoktu." Gray çok kızgın görünüyordu. "İki yerde de yoktu. Ama belki şu anda bir buluşma planlıyorlardır. Belki bu Logan'ı yakalamak için bir fırsattır. Turner yalnız değil, bilgin olsun. Avukatı Turner'ı götürüyor. Kyle Sanchez? Sanırım ondan daha önce bahsetmiştim."

Evet, bahsetmişti. Sanchez, Logan'la da bağlantısı olan avukattı. Tamam.

"Sanchez New York'tan uçarak geldi ve Turner'ın serbest bırakılması için ortalığı birbirine kattı. Şimdi hızla ve kararlı bir şekilde dojo'ya doğru gidiyorlar. Yakında varacaklar."

"O zaman dojo'da buluşuruz." Federal ajanlar sayesinde motosikleti yakına saklanmıştı.

"Motosikletin motorunu gürültüyle çalıştırarak gelmeye çalış, olur mu? Burada gizlilik peşindeyiz."

Gizlilik peşindeyse, arkadaşları yanlış adama danışıyordu. Kane'in damarlarında öfke dolaşıyordu. Saldırmak ve yok etmek istiyordu. Gizlilik saçmalığına gerek yoktu.

"Kane?" Endişeli bir ses tonu. "İyi misin?" Gray tekrar sordu. "Onu ikinci kez kaybetmeyeceğim." Düz bir ses tonuyla.

"Kahretsin. İyi *değilsin*."

Hayır, iyi değildi. Ana'nın katil eski sevgilisini dövmek istiyordu. Yapılacaklar listesi...

Logan Catalano'yu bulmak. Onu yok etmek.

Ana'yı sonsuza kadar seveceksin.

Tamamdır.

* * *

"Doğru şeyi yapıyorsun, Ana." Tyler SUV'nin arka koltuğunda onun yanına oturdu. Tamamen odaklanmış, kendinden emin ve, şey, tipik Tyler.

Tyler Barrett ona her zaman çok olgun, çok yoğun bir izci tipi olarak gelmişti. İyi adam. Çelik gibi bir iradeye sahip iyi adam.

"Güvende olacaksın. Kane ve Gray Logan'ı yakalayabilirler ve yakında tehlike sona erecek."

Açıkça onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama o sakinleşemiyordu. Midesi bulanıyordu. "Neden onu terk ediyormuşum gibi hissediyorum?"

"Terk etmiyorsun." Anında.

Yine de terk ediyormuş gibi hissediyordu. Anlamıştı, o bir profesyonel değildi. Ya da yarı profesyonel ya da etrafındaki süper savaşçılara yakın *biri*. "Sen de deniz piyadesi miydin?"

"Evet." Sadece bu kadar. Daha fazlası yok.

Kane'in ona verdiği mektubu sıkıca tutmaya devam ederken başını ona doğru çevirdi. "Kane ile birlikte görev yaptın."

Kane başını salladı. "Onun hakkında haklısın. O iyi bir adam. Kalbi de vücudu kadar büyük. 'Kalpsiz' lakabı mı? Ben her zaman bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünmüştümdür. Soğuk davranabilir, ama onu iyi tanırsan, damarlarında asla buz akmadığını anlarsın."

Bir yumru boğazını tıkamaya başladı. Üç denemeden sonra onu yuttu. "İki yıl boyunca, beni tamamen unuttuğunu düşündüm." Sonra o büyük, siyah motosikletiyle hayatına geri döndü.

"Bazı insanları asla unutamazsın." Elindeki mektuba baktı.

Tyler öne eğildi. Şoförün omzuna dokundu. "Hey, Wayne. Acele et ve bizi havaalanına götür."

Ana mektubu açtı. Parmaklarıyla kırıksıklıkları düzeltti. Kane gerçekten iki yıl önce ona bir mektup yazmış mıydı?

Sevgili Ana,

Şu anda yanında olamadığım için üzgünüm. Ama ben özünde soğukkanlı bir piçim ve senin hayatında benden daha fazlasına ihtiyacın var. Seni karanlığa sürüklerim, ama senin yerin ışıktadır. Sen ışık sensin. En azından benim için öylesin.

Bana aşık olduğunu söylemiştin. O sözleri söylediğinde, tek istediğim sana sarılmak ve asla,

asla vazgeçme—

Bir motosiklet, motoru gürleyerek araçlarının yanından hızla geçti. Kafasını kaldırdı. Sola baktı ve Kane'in SUV'nin yanından hızla geçerken bir anlığına gördü.

Tek istediği onu kovalamaktı.

Bunun yerine, yutkundu ve bakışları tekrar nota düştü.

O sözleri söylediğinde, tek istediğim sana sarılmak ve asla, asla bırakmamaktı, ama bunu yapamadım. Bir canavarla birlikteydin. Kaçıyordun. Korkuyordun. Huzura ve normal bir hayata ihtiyacın var. Ya da olabildiğince normale yakın bir hayata.

Bu yüzden sana sıkıca sarılmadım. Bana ilk gülümsediğin andan itibaren seni sevdiğimi söylemedim. Kanepede bana sarılıp, seni titreten ama seni takip eden gerçek kabustan uzak tutan tüm eski korku filmlerini izlediğinde seni sevdiğimi söylemedim.

Uzaklaştım, o lanet motel odasından kaçtım ve bu yüzden sen incindin. Özür dilerim, Ana. İncinmiş olmana çok üzüldüm. Bir daha asla incinmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen incindiğinde, ben de inciniyorum.

Logan'ı öldürmek istedim. Kanını gördüğümde, dünya durdu.

Beni uçurumun kenarından geri çeken tek şey sendin. Ama o anda, ne kadar tehlikeli olduğumu anladım.

Daha fazla tehlikeye ihtiyacın yok. Karanlığa sürüklenmene gerek yok.

Daha fazla ışığa ihtiyacın var. Işığın daha da parlak bir şekilde parlamasına ihtiyacın var.

Bu yüzden uzak duruyorum. Seni seven birinin gerçekten yapması gereken şeyi yapıyorum... istediğin hayatı yaşamayı sağlıyorum. Hak ettiğin tüm mutluluğu yaşamayı sağlıyorum.

Şu anda yanında olamadığım için üzgünüm.

Seni sevdiğimi hiç söylemediğim için üzgünüm.

Ama sen benden daha fazlasını hak ediyorsun, Ana. Çok daha fazlasını.

Ben bir yalancıyım. Ben bir katilim. Ben senin hayatında olmaması gereken bir adamım.

Ve ben ölene kadar seni sevecek bir adamım.

Senin,

Kane

Nefesi titredi. "Adi herif." "Uh, Ana?"
Kağıdı dikkatlice yeniden katladı. "İki yıl önce beni sevdi." Başını Tyler'a çevirdi. "Şimdi de beni seviyor."
"Evet, bunu anladım." Parmağını burnunun köprüsüne götürdü.
"Tehlike geçtikten sonra beni bulamayacak."
Tyler'ın kaşları çatıldı. "Bulacağından eminim. Bulacağını söyledi."
"Kane Harte bir yalancı."
Tyler itiraz etmedi.
"Beni almaya geleceğini söyledi... Sadece beni oradan uzaklaştırmak için söyledi, değil mi?"
"Bilmiyorum." Tyler gerçekten emin değilmiş gibi görünüyordu. Omuzlarını dikleştirdi. "O senin arkadaşın."
"Evet."
"Onunla birlikte Deniz Piyadelerinde görev yaptın." "Evet."
"Nerede yaşadığını biliyorsun." "Ben... evet?"
Ona gülümsedi. "Güzel. O zaman tehlike geçince, Kane'i tam olarak nerede bulabileceğimi bana söyleyeceksin. O bana gelmezse, ben ona giderim."
Dudaklarını kapattı.
"Ben ona gideceğim," diye kararlılıkla tekrarladı kadın. "Çünkü onu seviyorum ve Kane'in benim için yeterince iyi olup olmadığını umursamıyorum. *Onu istiyorum. Onu seviyorum. Onu seçiyorum.*" Her zaman.

* * *

"TURNER ve avukat az önce dojo'nun içine girdiler." Gray, caddenin karşı tarafındaki konumundan küçük, alçak binaya doğru baktı. Koyu mavi bir SUV, Gray'in yanında bekliyordu ve vücudunu kısmen gizliyordu. *Federallerin hazırda kaç tane SUV'si var?* Ama Kane bu soruyu sormadı çünkü Gray, "Onlar

On dakika önce içeri girdiler. Binanın önünü ve arkasını gözetliyoruz. İçeri girdiler ve o zamandan beri kimse çıkmadı."

Kane çevrede bir değerlendirme yaptı. Dojo binasının ön cephesi büyük cam pencerelerden oluşuyordu, ama camın arkasından kimseyi göremiyordu. Hiçbir hareket belirtisi yoktu.

"Arka ofise girmiş olmalılar," diye karar verdi Gray. "Buraya bir nedenden dolayı geldiler." Hafifçe yer değiştirdi. "Bence bu neden Logan Catalano."

"Logan'ın o binanın *içinde* olduğuna mı inanıyorsun?"

Gray ona bir bakış attı. "Bu kesinlikle bir olasılık. Turner bugün serbest bırakılmadan önce ona numaramı verdim. Eğer hayatta kalmak istiyorsa, Logan'ı gördüğü anda beni aramasını söyledim. Turner o pislği ele verirse onunla bir anlaşma yapmaya hazır olduğumu söyledim."

Kane, öfkesi içini kemirirken arkadaşına doğru atıldı. "Turner Ana'yı *öldürmeye* çalıştı ve sen ona bir anlaşma mı teklif ettin?" Siktir git!

"Ben Logan'ın peşindeyim. Bu davanın son hedefi o. Logan Catalano ipleri elinde tutan adam. Durdurmamız gereken kişi o ve evet, bazen işleri halletmek için lanet olası yılanlarla kaymak zorunda kalırsın. Dünyanın kuralı bu."

Kane'in çalışma şekli bu değildi. "Yani burada durup bir telefon mu bekleyeceksin? Planın bu mu? Öyleyse, bu tam bir saçmalık. Turner seni arayıp Logan'ı sana gümüş tepside sunmayacak..."

Gray'in telefonunun çalması Kane'in hırlayan sözlerini kesti.

Gray ona gülümsedi. Sonra telefonunu kaldırdı ve parmağını ekran üzerinde kaydırđı. "Grayson Stone." Aramayı hoparlöre aldı.

"Gel. Sadece sen." Gray

gözlerini kırdı.

Bu Turner Mitchell'in sesi değildi.

"Logan?" diye bağırdı Gray. "Logan Catalano?"

"Dışarıda sizi görüyorum, Ajan Stone. Oldukça barizsin. Tüm ekibin de öyle. Beni mi istiyorsun? Beni o kadar çok yakalamak mı istiyorsun? O zaman içeri gir. Sadece sen."

Kane'in tüm vücudu gerildi. Başını binaya doğru çevirdi. Parlak cam pencerelerin hepsi ona bakıyordu. İçeride hâlâ hiçbir hareket yoktu.

"Boş ver o saçmalığı," diye homurdandı Kane.

Gray hemen sol elini havada sallayarak Kane'e sessiz olmasını işaret etti. Siyah atel hala bileğini ve ön kolunun bir kısmını kaplıyordu.

Elbette Kane, Gray'in sakinleşmesini ve çenesini kapatmasını istediğini anladı. *Yine de, siktir et.*

Kane dojo'ya doğru bir adım attı.

"Başka biri içeri girerse, Turner'ı öldürmek zorunda kalacağım. Bu görevi özellikle umursamadığımdan değil. Sonuçta adam bir başarısızlık örneği. Ama onu öldürmek zorunda kalacağım. Avukatı da," diye ekledi Logan, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

Gray, Kane'in yoluna çıktı.

Kane çoktan durmuştu.

"Ama belki de onların yaşayıp yaşamamaları umurunda değildir," diye düşündü Logan. "Eminim arkadaşın... ah, Kane, sanırım, Turner'ın hayatını kaybetmesini görmekten oldukça mutlu olur. Seninle birlikte gördüğüm kişi o, değil mi?"

Kane kıpırdamadı. Tek bir kasını bile.

"Peki ya avukatlar? Yani, hadi ama, bu adamlar en sahtekar insanlardır. Cidden, bunu kişisel deneyimlerime dayanarak söylüyorum." Kahkahalar. "Ama, hey, ya içeride sadece onlar yoksa? Ya içeride *başka biri daha* varsa? Sevgili Anastasia'nın arkadaşı olan biri?"

"İçeride başka kim var?" diye sordu Gray hemen.

"İçeri gel de öğren." Kahkahalar. "Ama sadece sen. İçeri gel, iki dakika içinde, silahsız, yalnız, ve bir anlaşma yapalım. Aksi takdirde, insanları öldürmeye başlamak zorunda kalacağım."

Bir araba kapısı çarptı.

Kane sesle irkildi ve Emerson'un bir sedandan uzaklaşırken koştuğunu gördü.

"Beni dışarıda bırakmaya çalıştın!" diye suçladı, yanakları kızardı. Gray'e doğru koştu.

Kane uzanıp onu yakaladı, kolunu beline doladı ve Emerson'ı yerden kaldırdı. Emerson ona dirsek attı ve üst vücudunu çevirerek sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"Oh, bu sevimli Dr. Marlowe mu? Şimdi bu tam bir parti oldu." Logan'ın sesi tuhaf bir şekilde sevinçliydi. "Ona seanslarımızdan ne kadar keyif aldığımı söyle. Belki yakında tekrar sohbet ederiz." Bir an sessizlik oldu. "İki dakika kaldı, sonra insanlar ölmeye başlayacak." Telefonu kapattı.

Kane Emerson'ı bıraktı. Ayakları kaldırıma değdiği anda Emerson sendeledi. "Ne oluyor?"

Gray telefonu daha sıkı tuttu. Dojo'ya doğru baktı. "Ajan Johnson!" Açık kahverengi saçlı genç bir adam Gray'e doğru koştu.

"Bu numarayı takip et." Gray ekranında görünen numarayı hızlıca söyledi. "Bu telefonun sahibinin kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı." Johnson koşarak uzaklaştı.

Gray, dojoya bakmaya devam ederken telefonu cebine geri koydu.

"Yapma," Kane hemen ateşledi. "Bu bir tuzak." Açıkçası. "Oraya girersen, ölürsün." Buna kesinlikle inanıyordu —ve bu yüzden arkadaşının o dojoya tek başına girmesine izin vermeyecekti. Tek başına ve silahsız mı? Hayır, olmaz.

"Ben federal ajanım." Gray yana doğru çekildi ve giydiği omuz kılıfını çıkararak tüm vücudunu görünür hale getirdi. Kılıfı SUV'nin kaputuna koydu. *Logan'a silahını çıkardığını göstermek için.* "Eğer içeri girmezsem, insanlar ölecek. Bunun olmasına izin veremem." Omuzlarını geriye doğru çekti. Kırık bileğindeki atel açıkça görünüyordu. "Ben böyle biri değilim."

Evet, tabii. Kane, Gray'in kim olduğunu çok iyi biliyordu. Arkadaşı gerçek bir kahramandı. Her zaman öyleydi. Adam dünyayı kurtarmak için kendini feda ederdi.

Ve sevdiğim insanları koruyabileceksem, dünyayı küle çevirirdim.

"İçeri giremezsin." Emerson, Gray'in kırılmamış elini tuttu. Sıkıca tuttu. "Bunu mu düşünüyorsun? Oraya tek başına mı gireceksin?"

? Hayır, *olmaz. Yapamazsın.* Logan'ın seni öldürmek istediğini biliyorsun! Sana daha önce intikam peşinde olduğunu söylemiştim."

"Orada en az iki kişi var." Gray eline bakarak kaşlarını çatı. "Belki üçüncü bir kişi daha vardır. Ana'nın arkadaşından bahsetmişti." Derin bir nefes aldı. "Silahsız, tek başıma içeri girip bir anlaşma yapacağım. Diğerlerini güvenli bir şekilde dışarı çıkarabilirim."

"Hayır!" Emerson açıkça dehşete kapılmıştı. "İçeri girersen *ölürsün!* Orada kimse güvende olmaz."

Kane başını salladı. "Haklısın. Psikoloğu dinle."

Ama Gray başını salladı. "Risklerin farkındayım. İşimi de biliyorum." Gray derin bir nefes aldı. "Yalnız gireceğim..."

Boş ver o saçmalığı. Tartışmayı bırakmıştı. Kane yumruğunu geri çekti ve Gray'in çenesine indirdi. Yumruğunu hiç esirgemedi, hiç bile.

Emerson çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

Gray yere yığıldı. Adamın çenesi cam gibiydi. Normalde Gray yumruktan kendini oldukça iyi koruyabilirdi. Bu sefer savunması yoktu, muhtemelen Gray saldırıyı beklemediği içindi.

Emerson Gray'in üzerine eğilirken Kane, Gray'in telefonunu aldı. Az önce arayan numarayı geri aradı.

"Ne oluyor lan?" Logan cevap verdiğinde hırladı.

"Planlar değişti, pislik." Kane kimliğini açıklamadı. Logan içerideyse, Kane'i görecekti. Kane orada duruyordu, kocaman ve gün gibi açıktı. "İçeri giriyorum. Anlaşma mı istiyorsun? Benimle konuş. Ben içeri girerim. Sen diğer iki piçi bırakırsın. Eğer gerçekten Ana'nın arkadaşlarından biri içerideyse, onu da bırakırsın. Bu senin için uygun değilse, peki, bu seçeneğe ne dersin? Bir sürü federal ajan gönderip, orayı kurşun yağmuruna tutsalar nasıl olur? Bu senin için uygun mu?"

Gray, kirpiklerini kırıştırtarak inledi.

"Çünkü ben Gray değilim," Kane her kelimeyi tek tek söyledi. "Kurallara uymak umurumda değil. Turner ya da avukat umurumda değil. Tek umursadığım şey..."

"*Anastasia mı?*" Logan sessizce *cümleyi* tamamladı. "O senin değil." Öfke onu boğmak üzereydi.

"Bunu göreceğiz." Alaycı bir sesle. "Senin için başka planlarım vardı ama... içeri gel. Hemen. *Sen ve Gray*. Arkadaşını yerden kaldır. İçeri gel, bir anlaşma yapalım. İçeri gel!"

Kane'e arkadan bir şey çarptı. Bir şey değil, birisi. Dönüp baktığında Gray'in omzunu Kane'in sırtına çarptığını fark etti.

"Adi herif, bu haksız bir darbeydi!" diye bağırdı

Gray. Aslında, bir aparkat darbesiydi.

"İçeri girin," diye bağırdı Logan, "yoksa hemen şimdi boğazlarını keserim!"

Gray Kane'e baktı. Kane Gray'e baktı. Sonra dojo'nun girişine baktılar. Omuzlarını dikleştirdiler. Ve ilerlemeye başladılar.

Demek tuzağa doğru yürümek böyle bir şey.

Ama...

Gray telefonu elinden kaptı. "Hayatta olduğuna dair kanıt," diye bağırdı. Yumruk nedeniyle çenesi koyu kırmızıya dönmüştü. "Hemen hayatta olduğuna dair kanıt göster. Bizi içeri almak için bu kadar hevesli misin? O zaman Turner'la konuşmama izin ver. Ya da avukatla. Ya da Ana'nın arkadaşıyla..."

"Zuri?" Logan'dan kahkaha sesi geldi. "Korkarım şu anda telefona gelemez. Çok meşgul. Ve başka *kimseyle konuşmayacaksınız*. Turner'la da, avukatla da. İçeri girene kadar kimseyle konuşmayacaksınız. İkinizi de görmek istiyorum. Yüz yüze." Daha sert bir kahkaha sesi geldi. "Biliyor musunuz? Sanırım iki dakika doldu. Bir piçi öldürme vaktim geldi."

Yine hat kesildi. "Uh, Ajan Stone?"

Gray, kendisine yaklaşan kahverengi saçlı ajana döndü. "Ne var, Johnson?"

"Şey, ah, numarayı takip ettim, efendim. İsteddiğiniz gibi. Sizi arayan telefon mu? O... o, Zuri Harris adına kayıtlı."

Gray'in baş eğildi eğildi. "Bu bu daha kötü kötü bir karmaşaya dönüştü."

Kane başka seçeneği olmadığını biliyordu. Dojo'ya gireceklerdi.

Bölüm Yirmi

"TELEFONUNU ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM?" diye sordu Ana.

Tyler ona kaşlarını çattı. Havaalanına yeni varmışlardı. Hâlâ dışarıda, aracın hemen yanındaydılar.

"Arkadaşım Zuri'yi aramam lazım." Parmakları gergin bir şekilde yan tarafında, olmayan bir harpta bir melodi çalıyordu. Kendini *kontrol et. Her şey yoluna girecek*. En azından, her şeyin yoluna gireceğini umuyordu. "Ona şehirden ayrılacağımı söylemek istiyorum."

"Hayır, Ana."

Evet, Tyler. "Benim için çok endişelenecek! Evimde yaşanan silahlı saldırı haberlere çıkmış olmalı. Lütfen, Tyler, eminim yakınlarda bir yerde kullan-at telefonun vardır." Bu tür hükümet görevlilerinin hep izlenemeyen telefonları olmaz mıydı? "Bana ver de kullanayım. Arkadaşıma iyi olduğumu söyleyeyim. Sadece iyi olduğumu söyleyeyim ki endişelenmesin. Ona haber vermeden ortadan kaybolamam." Arkadaşına güvende olduğunu haber vermesi gerekiyordu. Aksi takdirde, Zuri endişeden ölecekti.

Zuri ve müşterilerim. Ana'nın müzik terapisi seanslarını üstlenecek birini bulması gerekecekti. Yoga derslerini devralacak birine ihtiyacı olacaktı. Birine ihtiyacı olacaktı...

Hayatımı devralacak birine.

Çünkü her şeyi geride bırakıyordu. Yine.

Tyler cebine uzandı. "Tek kullanımlık telefon," diye mırıldandı. "Bende bir tane var. Çabuk ol, tamam mı? Havaalanında olduğunu söyleme. Benden bahsetme."

Evet, evet, anladı. Ana hızlıca numarayı çevirdi. Zuri'nin telefonu açmasını beklerken nefesini tuttu. Arkadaşı restoranda mıydı? Muhtemelen, ama Zuri genellikle çalışırken bile telefonunu yanında tutardı. Telefon bir kez çaldı.

İki kez.

Ve...

Telefon açıldı. Ama kimse bir şey söylemedi. Belki bağlantı kötüydü. "Zuri?" Ana, fazla zamanı olmadığı için telaşla sordu. "Zuri, beni dinlemen gerek."

"Hayır, Anastasia. *Senin beni* dinlemen gerekiyor."

Logan'ın sesini duyunca telefon neredeyse parmaklarından kayıyordu. "Logan?" Tyler'ın elini tuttu.

Tyler çoktan ona doğru dönmüştü.

"Erkek arkadaşın öldü, Anastasia. O şu anda yürüyen bir ölü." Kahkaha. "Zuri de yakında ölecek. Tabii benim dediklerimi harfiyen yapmazsan. Anladın mı, Anastasia? Beni dinliyor musun?"

"Hoparlöre al," diye bağırdı Tyler.

"Kane ölmedi!" Ana aynı anda bağırdı.

"Boom, boom," diye alay etti Logan. "Ne kadar büyük olurlarsa, o kadar çok parçaya ayrılırlar."

Korkuyla gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bomba!" Ana, Tyler'a bağırdı. "Bomba var! Kane'i çağır! Onu ara... Gray'i ara, ara..." Kahretsin, Tyler'ın telefonu onda! Telefonu elinde tuttuğu sürece arayamazdı. Tyler'ın başka bir telefonu var mıydı? Normal, tek kullanımlık olmayan bir telefon? Yoksa onu güvenli bir yere götürürken sadece tek kullanımlık telefonu mu kullanıyordu?

SUV'nin sürücüsü onlara doğru koştu. Telefonunu Tyler'a attı.

"Kane'e zarar vermeyin, lütfen," diye yalvardı Ana. "Kimseye zarar vermek zorunda değilsiniz!"

"Onun için çok geç." Logan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Çok geç, çok geç."

Hayır, hayır, hayır! "Zuri'yi bırak," diye yalvardı Ana. "Onu tanı mıyorsun bile. Lütfen, ona zarar verme, Kane'e zarar verme, kimseye zarar verme! Yapma!"

"O tatlı kıcını hemen eve götür, Anastasia. *Hemen şimdi*. Bana gelirsen, belki Zuri'yi bağışlarım. Ya da belki onu harpının yanında atılmış cesedini bulursun. Muhafızlardan uzak dur. Evine senden başka kimse girmesin, anladın mı? *Eve git*." Ana'nın içinde korku ve öfke savaşıyordu. "Kane'e zarar verirsen, Zuri'ye zarar verirsen ben de seni *öldürürüm*."

"*Boom, boom,*" diye alay etti ve hat kesildi.

Ana, Tyler'a doğru atladı. "Kane'i durdur! Ne yapıyorsa, onu durdur! Lütfen, lütfen!"

Tyler telefonu kulağına dayamıştı.

Hâlâ onun kontörlü telefonunu elinde tutuyordu, bu yüzden çılgınca numarayı çevirmeye başladı. Kane'i arıyordu. Gulfport'a geldiği ve onunla birlikte evde kaldığı ilk gece ona numarasını vermişti. Onu ezberlemesini sağlamıştı. Tyler Kane'i mi yoksa Gray'i mi aramıştı? Ana numarayı çevirdi, bekledi, dua etti ve...

* * *

GRAY'IN TELEFONU ÇALIYORDU.

Dojo'nun cam kapılarının hemen önündeydi. Gray'in telefonu çalıyordu.

Ve Kane sonunda içeride bir hareket gördü. Çok hafif bir hareket. Gözlerini kısarak baktı. Yerde bir şey vardı.

Birisi mi?

Pencerelerden yaklaşık üç metre uzakta, biri yerde uzanıyordu.

Kane'in telefonu da çaldı. Kahretsin. Gray'in çalan telefonunu görmezden geldiği gibi, o da görmezden geldi.

Gray kapıya uzandı. Kapıyı açtı ve kapının üstündeki zil parlak ve neşeli bir ses çıkardı.

Kane, silahının ağırlığını sırtında hissetti. Hayır, silahsız girmedi. Silahını çıkarmış gibi bile davranmadı. Gray'e gelince, Kane arkadaşının ayak bileğine yedek bir silah bağladığını biliyordu. Gray her zaman yedek silah taşırdı.

Gray eşiği geçti. "Ne oluyor...?" diye başladı. Telefonlar çalmayı kesmişti.

Bir an durdu ve sonra... Kane'in telefonu tekrar çaldı. Ve aynı anda...

"İki adam yaralandı," diye bağırdı Gray. "Turner ve avukat... İkisi de kanıyor ve baygın. Kahretsin. *Kahretsin!*"

Kane hala kapıyı açık tutuyordu. Gray, yere düşen adamların yanına diz çökmüşken, Kane içeriye koşmaya başladı. Kane bir adım attı...

"Çık dışarı!" Korku dolu, kadınsı bir çığlık.

Omzunun üzerinden bakarak çığlığın geldiği yöne doğru baktı.

Emerson onlara doğru koştu. Elinde bir telefon tutuyordu.

"Çıkin dışarı! Tyler içeride bomba olduğunu söylüyor! Çıkin dışarı!"

Ama...

Eğer bomba varsa...

Kane'in başı Gray'e doğru döndü. Gray'in yüzü dehşetle kaplıydı. Ama... ama Gray Kane'e bakmıyordu. Gray onun üstüne bakıyordu. Kapının üstündeki zili. Kane yukarı baktı. Zilin içinden çıkan kabloları gördü.

Hâlâ kapıyı açık tutuyordu. Gray içeri girdikten sonra kapıyı tutmuş, kapının kapanmasını engellemişti. Zilin ikinci kez çalmasını engellemişti.

Kurnaz herif. İlk çalma bombayı kurdu. İkincisi... onu patlatacak, değil mi? Ama zil ikinci kez çalmamıştı. Henüz.

Henüz.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Emerson.

Bunun için çok geçti. Kane olduğu yerde kaldı. "Emerson, bir adım daha atma!" Öfkeli, keskin bir sesle. Emrini yerine getirip getirmediğini görmek için arkasına bakmadı.

Gözlerini Gray'den ayırmadı.

İkisi de patlayıcılar konusunda uzman değildi. Hiç de bile. Ama ikisi de bombaların yaratabileceği hasarı görmüştü. Ve görevleri sırasında Kane, bir iki kez hayatını kurtaran bazı bilgiler edinmişti.

"Silahlı, değil mi?" Kane, Gray'e sordu.

Gray başını salladı. "Kapıyı açtığım anda silahlandığımı sanıyorum." Kane de aynı şüpheyi kapılmıştı.

"Kontrol etmedim, bakmalıydım, *çok üzgünüm.*" Gray'in sesinde öfke ve suçluluk vardı.

"Kapı kapanmadan önce yakaladım." Kane, sırtından terin aktığını hissetmesine rağmen hala o lanet kapıyı tutuyordu. "Bu sana zaman kazandıracak."

"Kane..." Gray ayağa fırladı ve ona doğru ilerledi.

"Hayır." Kane başını salladı. "Bana yaklaşma." Hızlı bir nefes verdi. "İki adam hala hayatta mı?"

"Evet, evet, bıçaklanıp öldürüldüler, ama ikisi de nefes alıyor sanırım. Şimdilik."

"Başka bir çıkış yolu bul. Arka kapı açık mı bak. Eğer açılırsa onları dışarı sürükleyebilirsin."

Logan artık dojo'nun içinde değil. Kurnaz herif. Avukatı ve Turner'ı bıçaklamak için daha önce oradaydı, ama oradan çıkmıştı. Federalleri uyandırmadan kaçmıştı.

Yakınlardan izliyor muydu? Onun dojo'da olduğunu sanıyorduk, ama başka bir çıkış yolu vardı ve dışarıdaydı, çok yakınlarda olmalıydı, Gray ve ben içeri girene kadar bekliyor, izliyor ve alay ediyordu.

Gray tek kelime etmeden döndü. Ayak bileğinden yedek silahını çıkardı ve dojonun arka tarafına kayboldu.

Kane olduğu yerde kaldı. Bomba başının üstündeydi. Bildiği kadarıyla, her an patlayabilirdi. Özellikle Logan hala yakınlarda, onları izliyor ve onlarla oynuyorsa. Eğer yakınlardaysa, Logan bombayı uzaktan patlatabilirdi. Bu durumda, kapının üstündeki aptal çan tekrar çalarsa da çalmazsa da fark etmezdi. Bomba patlayabilir ve Kane cehenneme gidebilirdi.

Telefonu tekrar çaldı.

* * *

"CEVAP VERMİYOR!" Ana, neredeyse çığlık attığını biliyordu ama kendini tutamıyordu. İnsanlar dönüp ona bakıyorlardı ama o onları görmezden geldi. Tüm dünyası parçalanıyordu.

Tyler kolunu tuttu. "Emerson'a ulaştım. Gray bana onun numarasını verdi. Onları görmüş. Onları yakalayacaktı. Turner'ın dojosuna yeni girmişlerdi, onları durdurmaya çalışıyordu."

"Cevap vermiyor!"

Tyler onu hafifçe salladı. "Emerson'a ulaştım." Bu sefer sözleri kafasına dank etti.

"Gray bana onun numarasını verdi çünkü bu davada onunla birlikte çalışıyor. Onları görmüş. Onlara doğru koşuyormuş. Sonra, şey, hat kesildi."

Ana başını salladı. "Kane...?" Sesli mesaj servisi tekrar devreye girmişti. Telefonunun hoparlöründen sesi geliyordu.

"Benimle birlikte havaalanına girmen gerekiyor," dedi Tyler. "Uçak bekliyor. Benim görevim seni buradan çıkarmak. Seni güvenli bir yere götürmek."

"Kane benim güvenli yerim," diye fısıldadı.

Tyler'ın ağzının kenarındaki ince çizgiler derinleşti. "Uçağa binmelisin."

"Kane iyi mi?"

Tyler yutkundu. "Onlar... kapıyı açıp Turner'ın dojosuna girmişlerdi. Emerson'ı kaybetmeden önce bu kısmı öğrenmiştim."

Hayır, hayır, hayır. Ondan uzaklaştı ve park edilmiş SUV'nin etrafında koşturmaya başladı. Sürücü orada durmuş, çaresizce bakıyordu, bu yüzden Ana gevşek tuttuğu anahtarları elinden aldı.

"Bekle!" Şoförün keskin bir çığlığı duyuldu. Wayne, adı Wayne'di.

"İçeri girin!" Ana, Wayne ve Tyler'a bağırdı.

Ama Tyler onun peşinden atıldı. Parmakları Ana'nın bileğini sımsıkı kavradı. "Ana, ne yapıyorsun?"

Ana, Wayne'in eline baktı. Sonra yüzüne. Gözlerinde endişe ve korku gördü. Kane'i önemsiyordu. Gray'i de. Ve her iki adam da... *Hayır, hayır, durdur şunu. Onlar ölmedi.* "Kane'e gidiyorum."

"Ana, güvenli bir eve gitmen gerekiyordu. Plan böyleydi."

Yeni plan. "Kane'in güvende olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Nefesi hızlanmıştı. "Logan, Zuri'yi kaçırdı. Zuri'yi kaçırdı ve Kane'i öldürmüş olabilir. Şu anda uçağa binmem mümkün değil. Sevdığım insanları ölüme terk edemem."

Gitmeye razı olmasının tek nedeni, gitmesinin Kane'e *yardım* edeceğini düşünmesiydi. Onu korumak. Logan'ı yakalamaya odaklanabilmesi için Kane'in

endişelenmesini engellemek ve Logan'ı yakalamaya odaklanmasını sağlamak için.

O plan tamamen mahvolmuştu. *Kane gibi mi? Benim Kane'im de paramparça mı oldu?*

Hayır, hayır, hayır! "Kane iyi olacak." Elini Tyler'ın elinden çekerek, "Turner'ın dojosuna giden kestirme bir yol biliyorum." dedi. Tyler, Kane'in orada olduğunu söylemişti. Orada olacaktı. "Araca bin ya da geride kal. Tek seçeneğin bu."

Araca bindiler. Tyler ön koltuğa oturdu.

Wayne arkaya atladı.

Ana arabayı sürdü. SUV'nin tekerlekleri, hızla uzaklaşırken gıcırdadı ve sürerken bile Tyler'a bağıırıyordu, "Kane'i tekrar ara! Aramaya devam et, ona ulaş! *Kane'i ara!*"

* * *

KANE'İN TELEFONU çalmaya devam ediyordu.

Belki de o piç kurusu beni arıyordur. Benimle alay ediyor. Zamanımın dolduğunu söylüyor.

Ama Kane kıpırdamadı. Kapıyı tutmaya devam etti.

Çünkü belki birkaç dakika daha zamanı vardı. Belki bombanın patlamasını engelleyebilirdi. Belki Gray dışarı çıkabilirdi. Kapıyı tam olarak aynı konumda tutarsa. Tek yapması gereken, o zilin bir kez daha çalmasına izin vermemektir.

Gray tekrar ortaya çıktı. Turner'ı yakaladı ve onu kaldırdı. Turner'ı omzuna attı. "Lanet olsun," diye homurdandı Gray, ateli kaplı bileğini esnetirken. "Sanki buna ihtiyacım varmış gibi." Hızla uzaklaştı.

Kane, neredeyse nefes alamadığını fark etti.

Gray, saniyeler sonra tekrar görüş alanına girdi. "Ekibim arka kapıda," dedi Gray, sesi düz, ifadesi sert. "Bomba imha ekibi yolda. Burada Zuri Harris'ten hiçbir iz yok. Logan onu kaçırdıysa, başka bir yere saklamıştır."

Kane başını kaldırdı. Küçük bombanın üzerindeki kırmızı ışığı görebiliyordu. Çok küçük bir cihazdı. Ama çok büyük hasara yol açabileceğini biliyordu. Yumuşak bir nefes vererek, arkadaşına tekrar baktı.

Gray, diğ er adamın kolunu tuttu — kırılmamış bileğini kullanarak — ve onu sürüklemeye başladı. O... avukattı. Adı neydi? Sanchez. Kyle Sanchez. Kyle'ın arkasında bir kan izi vardı. Ve sonra...

Gray gitmişti.

İki kurban da gitmişti.

Kane'in telefonu artık  alımıyordu.

Bir kez daha k      bombaya baktı. Daha önce de bombalar görmüştü. Başka yerlerde, başka zamanlarda. Paris'teki bir kafede. Kabusa dönüşen bir hastanede. Başka zamanlarda, başka korkunç anılar zihninde canlandı. Bir denizci olarak çok fazla şiddet görmüştü. Fazla fazla. Bundan asla ka amamıştı.

şimdi, burada... bomba tam  st ndeysi. Ve zaman azalıyordu.

Ana'nın notunu okumuş mu diye merak etti.

Annesi ona her zaman o lanet notları yazdırdığı için çok mutluydu.       o yerden çıkmazsa, Ana onun nasıl hissettiğini bilecekti. Onun her şeyi olduğunu bilecekti. Onun için yaşamıştı. Onu severek ölecekti.

"Bomba imha ekibi birkaç dakika içinde burada olacak, anladın mı?" Gray geri dönmüştü. Ona doğru aceleyle yaklaşıyordu. "Seni bırakmayacağım. Bütün bu süre boyunca burada olacağım ve bu sorunu birlikte   zeceğiz. Daha önce de başardık. Yine başarabiliriz. Bizim için sadece başka bir hayatta kalma hikayesi, değil mi?"

Belki.

Tabii... Kane endişesini dile getirmek zorundaydı.       Gray'in oradan hemen çıkması gerekiyordu. "Logan'ın uzaktan kumandalı bir patlayıcı varsa, istediği an patlatabilir. Bu kapıyı açık tutmamın bir önemi yok."

" yle söyleme." Gray, o pislik geri çekilmesi gerekirken bir adım daha ileri attı. "Neden bu kadar olumsuz düşünüyorsun? Uzaktan kumandalı patlayıcı *faan* yok. Benimle birlikte söyle. Yok..."

Kırmızı ışık yeşile döndü. "Uzaktan kumandalı bir patlayıcı var," dedi Kane boğuk bir sesle. "Koş, *hemen!*" Belki de uzaktan kumandalı bir patlayıcıydı. Belki de bomba, kapı kapanmazsa belirli bir süre sonra patlayacak şekilde zaman ayarlıydı.

kapı kapanmazsa, bomba belirli bir süre sonra yine de patlayacaktı.

Her iki durumda da...

Lanet olası yeşil.

Gray de yeşile dönüşen ışığı görmüştü. Ancak Gray, dojonun arkasına doğru koşmuyordu. Kane o lanet binanın eşiğinde kalırken, Gray ona doğru fırladı. Gray'in vücudu Kane'e çarptı. Eşiğin üzerinden uçarak dışarıya düştüler.

Ve bina patladı. Ateş. Cam. Kaos. Cehennem.

Bölüm Yirmi Bir

"KANE."

Hiçbir şey duyamıyordu.

"Kane!"

Ama Gray'in ağzının hareket ettiğini görebiliyordu. Arkadaşı ona doğru eğildi ve Gray'in dudakları açıkça Kane'in adını tekrar tekrar söylüyordu.

Kane'in üzerine kan damlıyordu. Gray'in kanı. Arkadaşı kanıyordu, yaralıydı ve Kane'i sallıyordu. Gray her an bu saçmalığı durdurabilirdi.

"Kane!"

Sonunda Kane'in kulaklarına bu haykırış ulaştı. Sesler, barajın yıkılması gibi büyük bir akıntı halinde ona geri döndü. Kane'in başının arkası mide bulandırıcı bir şekilde zonkluyordu — muhtemelen dojo'nun önündeki kaldırıma çarptığı yerden dolayı. Ve sonra Gray'in ağır kıcı üstüne düşmüştü.

Kane, o piçin düşüşünü yumuşatmıştı. Bir arkadaş için yapılacak şey buydu. Arkadaşının hayatta kalması için kafatasını çatlatmak.

"İyisin!" Gray'in dudaklarında çılgın bir gülümseme belirdi. "Orospu çocuğu, iyisin!" Kane'i kaldırdı ve ona sarıldı.

"Hayır!" Emerson'un keskin sesi. "Boynu kırılmış ya da omurgası zarar görmüş olabilir! İkiniz *de* ciddi yaralanmış olabilirsiniz! Durun! Sağlık görevlileri gelene kadar kıpırdamayın!"

Kane hareketsiz kalmıyordu. Gray'in üzerindeki havada alevler patlıyordu. Ayrıca, Kane'in altında bir şey kırılmıştı. Eğilip baktığında, telefonunun parçalanmış kalıntılarını gördü.

"Arayanlar Tyler ve Ana'ydı," diye açıklamaya çalıştı Emerson, yanlarına çömelerek. Gray'in yüzü kan, kül ve kesiklerle kaplıydı. Emerson, Gray'in hemen yanındaydı ve

tamamen tertemiz görünüyordu. Saçları bile bozulmamıştı. Elbisesi kırıksızdı. "Ana içeride bomba olduğunu biliyordu. Seni kurtarmaya çalışıyordu."

Ana.

Kalbi göğsünde sertçe atıyordu. Gray'i kenara itti ve ayağa kalktı. Hemen ardından yüzüstü düştü. Emerson onu yakaladı — en azından denedi — ve onun ağırlığı altında neredeyse yere çakılıyordu.

"Umph!" Onu daha sıkı tuttu. "*Boyun veya omurga yaralanmasının* hangi kısmını kaçırdın?"

Diğer insanlar etraflarında koşuşturuyordu. Polisler. Federaller. Belki de söz verilen bomba imha ekibi personeli. Kane'e her şey biraz bulanık geliyordu. İki acil tıp teknisyeni - ya da belki paramedik? - onun etrafında da toplandığını düşündü. Huh. Belki de işler biraz bulanıktan da öteydi. *Kesinlikle bulanıktı*. Bir süre baygın mı kalmıştı? Kane öyle olduğunu korkuyordu.

Emerson, sağlık görevlilerine daha fazla yer açmak için geri çekildi.

Kane yüzüstü ya da poposunun üstüne düşmeden önce sert eller ona uzandı. O ellere direnmiş olabilir çünkü... "Ana nerede lan?" Ana iyi olmalıydı. Onun güvende olduğunu, uçağında olduğunu, bu cehennemden çok uzaklara uçtuğunu duyması gerekiyordu.

Ayaklarının altında camlar kırıldı. Koyu dumanlar yükseldi. Kırmızı ve turuncu alevler dojo'nun duvarlarını sardı.

"Grayson, iyi misin? Bileğin nasıl?" Emerson'un endişeli sesi. Öksürdü ve havadaki dumanı eliyle savuşturdu. "Oh, hayır, kanaman var... çok fazla."

"Sakın bana kusma," diye karşılık verdi Gray. "Ya da bayılma. Ve bilek hala kırık. Aslında, muhtemelen eskisinden daha *fazla* kırılmış. Yemin ederim, daha fazla kemik kırıldığını hissettim."

En azından Kane, Gray'in cevabının bu olduğunu *düşündü*. Ama sağlık görevlileri —*kesinlikle* sağlık görevlileri—onun etrafını sarmışlardı. Biri Gray'i de tutmuştu.

Kane'in bir sonraki hatırladığı şey, ambulansın arkasında olduğu idi. Yakınlarda bir siren çalıyordu ve o, kendisine iğne batırmaya çalışan adamın kolunu parmaklarıyla kavradı. "Onu damarıma batırırsan, bu yaptığın son hata olur," diye dişlerini sıkarak söyledi Kane.

Paramediklerin gözleri çok, çok büyüdü. "Ana nerede?"

Adam yutkundu. "Ana'nın kim olduğunu ya da nerede olduğunu"
bilmiyorum.

"Bilen birini bul." Sonra... "Gray!" Kane bağırdı.

"Gray, Ana nerede?"

Çünkü Logan hâlâ dışarıdaydı. Logan ve tuzakları, Kane'in içini parçalayan bir dehşet. *Gray'in bana onun güvende olduğunu söylemesi gerekiyor. Ana'nın iyi olduğunu söylemesi gerekiyor. Tyler'ın onu uzaklara götürdüğünü. Logan'ın ona asla dokunamayacağını. Gray'in bana bunları söylemesi gerekiyor.*

"Efendim, sakinleşmeniz gerekiyor," dedi sağlık görevlisi. "Sizi sakinleştirecek ve ağrınızı dindirecek bir şey verebilirim." Adam yine iğneyle Kane'e yaklaştı.

Kane iğneyi elinden kapıp attı.

"Bu hiç hoş değil," diye homurdandı adam. "*Size yardım etmeye çalışıyorum.*" "O gerçekten berbat bir hasta," dedi Gray. "Kusura bakmayın."

Sonra Gray Kane'in yanına geldi ve ona eğildi. Gray'in alnına bir bandaj yapıştırılmıştı. Bandaj çoktan kırmızıya dönmüştü. "O adama bir özür mektubu yazman gerekecek," diye azarladı Gray. "Annen ne derdi?"

Kane, Gray'in gömleğinin önünü tuttu.

"Ana." "Ana diyecekti..."

"*Ana'nın güvende olduğunu söyle.*" "Ben güvendeyim, Kane."

O ses... Ana'nın sesi.

Gray'i, şırıngayı fırlattığı gibi fırlattı. Bir saniye sonra Kane ambulansın dışına atladı. Biraz sendeledi ama atladı ve Ana tam oradaydı. Onun güzel Ana'sı. Onu yakaladı, kollarına çekti ve ona yaslanarak yumuşaklığını hissetti. Yüzünü saçlarına gömdü. Kokısını içine çekti.

Ana. Ana. Hayatta. Güvende. Kollarında.

Uçakta olması gerekiyordu. Burada olmaması gerekiyordu. Onu bırakacaktı. Bir dakika içinde bırakacaktı. Kane ona güvenli eve gitmesi gerektiğini söyleyecekti.

Bir dakika içinde.

Ellerini ondan çekebildiği anda. "Sen berbat bir hastasın," diye mırıldandı Ana.

O hala onu bırakmıyordu. Onun kolları da onu sıkıca sarıyordu. Belki de onun onu tuttuğundan daha sıkı.

"Seni aradım," dedi Ana.

Kendini zorlayarak onu bıraktı. Tamamen değil. Sadece yüzüne bakabilmek için biraz gevşetti.

"Cevap vermedin." Ana gözyaşlarını sildi. "Öldüğünü sandım."

Onu öptü. Yapmak zorundaydı. Onu derin ve sert bir şekilde öptü. Damarlarında dolaşan tüm vahşî duygularla onu öptü. Korku. Öfke. Ama en çok da aşk.

Onu çok seviyordu. Delice seviyordu.

Onu geri itti. "Buradan hemen gitmelisin." Gözleri etrafta dolaştı. Tyler'a takıldı. "O neden burada?" Arkadaşına tek bir görev verilmişti. Çok önemli bir görev. Ana'yı güvenli bir yere götürmek. Onu cehenneme getirmek *değil*.

"Ana buraya aracı sürdüğü için geldi," diye cevapladı Tyler.

Ne?

"İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu." Ana'nın yumuşak cevabı. Bakışları hemen Ana'ya döndü.

Ana yüzünü buruşturdu. "Kanamam var. Eminim daha fazla dikiş atılması gerekecek."

Hayır, onun ihtiyacı olan şey Ana'ydı. Ama önce... önce Logan Catalano'yu yeryüzünden silmesi gerekiyordu. "Uçağa bin, Ana." Parmakları belini kavradı.

Ama Ana başını salladı.

"Yapamam." "Ana..."

Ana dudaklarını ıslattı. "Zuri onda. Bana gelmemi istiyor. Gelmezsem onu öldürecek."

Ne oluyor lan?

"Seni terk etmeyeceğim. Zuri'yi terk etmeyeceğim. Kalacağım. Savaşacağım."

İkisi *de* savaşıyordu.

ANA'NIN EVİ KARANLIKTİ. Ön tarafındaki pencereler tahta ile kapatılmıştı. Sarı polis şeridi, güzel, evin etrafını saran verandayı kaplıyordu.

Her yer polis doluydu. Polisler. Federaller. Bomba imha ekibi üyeleri. Gray ve ekibi yan evi ele geçirmişti — Bayan

Ana'nın tatlı komşusu, silahlı polislerin kapısına geldiğinde oldukça şaşırılmıştı. Bir kadın ajan, Ana'nın komşusunu yeni ve güvenli bir yere götürmüştü. Gray ve Tyler ise hemen Bayan Shirley'nin kapı zili kamerasındaki görüntüleri incelemeye başlamıştı.

O kamerada Logan veya Zuri'nin görüntüsü yoktu. Ama...

Zuri'nin arabası Ana'nın evinin arkasına park edilmişti.

"Buraya nasıl geldi?" Bu soru Emerson'dan geldi. "Gray, dojoyu gözetliyordun. Hiç ayrılmadığını söyledin. Turner Mitchell ve Kyle Sanchez içeri girdiler. Saldırıya uğradılar. Bu da Logan'ın orada olması gerektiği anlamına gelir. Peki nasıl çıktı? Kimse onu görmeden?"

Ana kollarını karnına doladı. O da bu açıklamayı duymak istiyordu. Bakışları Kane'e kaymaya devam ediyordu. Yaralı, çiziklerle kaplı ve hafifçe kanla kaplı Kane. Son derece tehlikeli ve son derece sinirli görünen Kane.

Hayatta olan Kane.

"Dojo'nun çevresindeki blok ve iş yerlerinin planlarını hazırlayan adamlarım var," diye cevapladı Gray. Gözlerini kısarak Bayan Shirley'nin yan penceresinden dışarıya baktı. "Bence dojo'nun her iki yanındaki iş yerlerine bağlanan bir tünel ya da hava kanalı gibi bir şey olmalı. Eğer hazırlıklıysa - ki açıkça öyleydi - Logan o yoldan kaçmış olabilir. O piç kurusu yakınlardaydı. Bence bizi izliyordu —en azından bir kısmını—ve biz cehenneme gitmemek için uğraşırken kaçtı."

Ana derin bir nefes aldı. "Peki Zuri neredeydi?" Cildi buzla kaplanmış gibiydi. "Onu bütün bu zaman boyunca benim evimde mi tuttu?"

Gray ona baktı. "Hayatta olduğuna dair kanıt buldun mu?"

Ana dudağını ısırıldı. "Hayır."

"O zaman Zuri'nin senin evinde hayatta olduğunu bilmiyoruz, Ana. Ve seni oraya göndermeyeceğim. Etrafında her şeyin patlamasını izlemek için seni içeri girmeye izin vermeyeceğim." Bakışları Kane'e kaydı. "Bunu daha önce denedik. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"O iki adamı sen *kurtardın*," dedi Emerson keskin bir ses tonuyla. "Dojo'ya girmeseydin, Turner ve avukat şu anda ölmüş olurlardı. *Bombayı* bir kenara bırakırsak bile, yaraları o kadar ağırdı ki, sağlık görevlileri acil müdahale edilmezse öleceklerini söylediler."

"Hâlâ öyle olabilir. Durumları kritik," diye çıkıştı Gray. "Bildiğimiz kadarıyla, ikisi de yakında ölecek."

"Ana o eve girmeyecek," dedi Kane. Kararlıydı. "Olmaz."

Bu, şu anki konumlarına aceleyle giderken yaptıkları tartışmanın aynısıydı. Ana ona öfkeyle baktı. Onun endişelendiğini anlıyordu. Kendisi de tamamen korkmuştu, ama Zuri'yi Logan'la yalnız bırakması mümkün değildi. "Arkadaşımin ölmesine izin vermeyeceğim."

"O çoktan *ölmüş* olabilir," diye tersledi Gray. "Hayatta olduğuna dair bir kanıt yok, unuttun mu?"

"Zuri'nin öldüğüne inanıyor olsaydın, ekibine evimin kapısını basmalarını çoktan emretmiş olurdun." Ana geri adım atmıyordu. "Onun hayatta olduğunu düşünüyorsun. En azından hayatta olma ihtimali olduğunu düşünüyorsun. Bu yüzden şu anda hepimiz buradayız. Adamlarını geri çekiyorsun çünkü Zuri hayattaysa ve onlar oraya dalarsa Logan onu öldürecek. Öyle yapacağını biliyorsun."

Gray başını salladı. Sonra sert bir sesle, "Ya da belki o hasta manyak evi mayınlamıştır. Ekibimi gönderirsem, bir sürü iyi insanın havaya uçtuğunu izlerim. Evet, burada oturmuş, sahip olduğum tüm seçenekleri tekrar tekrar gözden geçiriyorum ve aklıma gelen ilk şey, *onun hayatta olduğuna dair kanıt ihtiyacımız olduğu*."

Gray, Zuri'nin numarasını birkaç kez aramıştı. Cevap yoktu. Ama ajanları, Zuri'nin telefonunun

şu anda Ana'nın evinin içindeydi.

"Zuri'nin hayatta olup olmadığını öğrenmenin tek yolu... Eve girmem gerekiyor," dedi Ana. "Onu kendi gözlerimle görebilirim."

"Hayır."

Kane'den.

"Hayır."

Gray'den.

"Hayır."

Tyler'dan.

"Ben girebilirim." Emerson'dan. "Ana değil, ben." Herkes başını çevirip ona baktı.

"Ben yapabilirim." Başını salladı. Saçları yanağına hafifçe kaydı. "Ya da en azından verandaya gidebilirim. Evin içine adım atmam gerekmez."

"Bu berbat bir fikir," diye bağırdı Gray. "Kesinlikle berbat."

Ama Emerson omuz silkti. "Logan'ın intikam listesinde ben yokum. Sanırım benimle konuşur. Evden çıkacağını söylemiyorum, ama eğer oradaysa, bir süreliğine dikkatini bana çekebilirim. Ya bize Zuri'nin hayatta olduğuna dair kanıt vermesini sağlayabilirim..." Yavaşça nefes verdi. "Ya da en azından bazılarınız arka kapıdan gizlice girip *parçalanmadan* onu yeterince oyalayabilirim ve belki onu ortadan kaldırabilirsiniz."

"Olmaz." Gray onu işaret etti. "Eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsan, seni buradaki bir sandalyeye kelepçelerim."

Emerson'un omuzları gerildi. "En iyi plan olmayabilir, ama bir seçenek. Riski en az olan bir seçenek. Bana kurşun geçirmez yelek giydir. Verandaya yaklaşmayacağım, hatta, biliyor musun? Verandadan uzak duracağım. Verandanın yanındaki kaldırımda kalacağım. Merdivenleri çıkmayacağım. Ona sesleneceğim. Logan beni tanıyor. Sanırım bana güveniyor bile. Eğer o evdeyse, beni gördüğünde benimle konuşacaktır. Ana'nın arkadaşı Zuri'nin hayatta olduğuna dair kanıt getirebilirim ya da..." Bir nefes verdi. "Ya da dediğim gibi, en azından onun dikkatini dağıtabilirim, böylece biriniz eve gizlice girip Logan'ı yakalamak için yeterince yaklaşabilir."

"Öyle değil..." Gray başladı.

"Bu sağlam bir fikir," diye araya girdi

Tyler. Gray ona döndü. "Ne oluyor?"

"O onun psikoloğu." Tyler Emerson'a doğru el salladı. "Onu tanıyor. Nasıl düşündüğünü biliyor."

"Ve o da ondan nefret etmiyor," diye mırıldandı Kane. "Orada olursa onunla konuşur. Buna ihtiyacımız var." Etrafta dolaşan ajanlardan birini işaret etti. "Ona kurşun geçirmez yelek getirin."

"Hayır." Gray başını salladı. "Bunu yapamaz. Her şeyi mahve d e r .
Olmaz."

Ana, Emerson'un yüzünde bir anlık acı gördü. Ama bu anlık acı hızla gizlendi.

"Ben bunu mahvetmem," diye karşılık verdi Emerson. Acımasızca kibar. "Yardım etmek istiyorum. Tek istediğim bu."

"Eğer eve girmezse," Ana yavaşça konuştu, "o zaman Logan'ın bana verdiği kuralı çiğnememiş olur. Sadece benim girebileceğimi söylemişti."

"Ben girmeyeceğim." Emerson başını salladı. "O kısmı, ses çıkarmadan ve Logan'ı uyandırmadan arkaya girebileceğini düşündüğümüz kişiye bırakacağım."

Gray'in sağ eli yumruklandı. Serbest kaldı. Yumruklandı. Sol eli öncekinden daha büyük bir atelle sarılmıştı. Adamın kırık bileği için muhtemelen alçıya alınması gerekiyordu, ama Gray hastaneye götürülmeyi reddetmişti. Kimsenin onu kenara itemeyeceğini söylemişti.

Odadaki gerginlik o kadar yoğundu ki boğucu bir hal almıştı. Ana çılgılık atmak istedi. Bütün bu insanlar, bu iyi insanlar, Logan ve onun oluşturduğu tehdit yüzünden hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Bu kabus ne zaman sona erecekti? Ne zaman bitecekti?

Ama o biliyordu.

Biz durdurduğumuzda.

Gray, Emerson'a öfkeyle bakarken burun deliklerini genişletti. Sonra, isteksizce, her kelime bir canavarın hırıltısı gibi çıkarken, "Dr. Marlowe'a kurşun geçirmez yelek getirin" diye emretti.

"Bana da bir tane al," diye Kane hemen ekledi.

"Bana da lazım," dedi Tyler.

Ana elini kaldırdı. "Ben de alabilir miyim?"

"Siktir," diye homurdandı Gray. *"Siktir."*

Ama Kane ellerini Ana'nın omuzlarına doladı. Onu kendine doğru çekti. "Logan'a yaklaşılamazsın."

"Tedbirli olmak iyidir," diye alıntı yaptı. "Öyle değil mi?"

"Ölmektense yaşamak daha iyidir," diye karşılık verdi Kane.

"Atasözü böyle."

Ana bunu daha çok sevdi.

Bölüm Yirmi İki

"LOGAN!" Emerson, kaldırımın kenarına yaklaşırken ellerini havada tuttu. Ana'nın evine çıkan merdivenlere çıkmayacaktı. Grayson'a söz vermişti ve bu sözünü tutmaya niyetliydi. "Logan, benim! Ben Dr. Emerson Marlowe!" Gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Federaller. Polisler. Polisler arkasındaydı, devriye arabaları mülkün kenarında park etmişti. Federaller de onlarla birlikteydi. Tıpkı komşu evde saklanan federaller gibi. Ana'nın evinin *arkasında* saklananlar gibi. Hemen hemen her yerde saklananlar gibi.

Grayson onu izliyordu. Grayson ayrıca, takmasını ısrarla istediği küçük kulaklık-vericiyle konuşuyordu.

"O merdivenlere çıkma, beni anladın mı Emerson?"

Grayson hırladı.

O, zorlukla yüzünü buruşturmayı başardı. Adama kendisine güvenmesini söylemek istiyordu, ama kulaklık taktığını da belli etmek istemiyordu. Bu yüzden bakışlarını evin ön cephesine sabit tuttu. Sarı polis şeridi rüzgarda dalgalanıyordu ve kırılan pencereler tahta ile kapatılmıştı. "Logan, orada olduğunu biliyorum!"

Grayson'ın emriyle trafik, olay yerinin hemen yakınından başka bir yere yönlendiriliyordu. Yakındaki kumsalda dalgaların kıyıya vurması dışında, her yer ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Emerson tekrar denedi ve bağırdı, "Logan, sana yardım etmeye geldim!" Ön kapı açıldı. Bir gıcırtı sesi duyuldu.

Emerson nefesini tuttu.

"Sizi görmek istemedim, Dr. Marlowe." Logan'ın sesi ona ulaştı. Eğleniyordu. "Anastasia'mı istedim."

O sadece gözden kaybolmuştu. Kapı sadece birkaç santim açılmıştı. Çok değerli, çok değerli santimler.

"Ana... Anastasia yakında," diye söz verdi. "Ama içeri girmeyecek. En azından, arkadaşı Zuri'nin hayatta olduğuna dair kanıt bulana kadar.

Bana kanıt vermelisin."

Sessizlik. Ve sonra...

Bir kadının ığlığı.

Emerson öne atıldı.

"*Sakın o basamağa çıkma,*" diye Grayson kulağına bağırdı.

"Sakın yapma."

Kapıda bir kadın belirdi. Çenesinin altına bir silah dayandı. Emerson, Grayson'ın az önce ona gösterdiği Zuri Harris'in fotoğrafını hemen tanıdı.

Boyu aynı.

Kilosu aynı.

Saçları.

Gözler

.

Yüz...

Logan kadını geri çekti. "Mutlu mu? O hayatta. Şimdilik." İçeriden bir çığlık daha duyuldu.

Emerson'un ayağı en alt basamağa bastı.

"*Ne halt ediyorsun sen?*" diye sordu Grayson. "Yerinde kal. Onun dikkatini dağıt. Kane şu anda evin arkasında. İçeri giriyor. Saldırıyı yönetmek için ısrar etti. Tek yapman gereken Logan'ın dikkatini dağıtmak. Olduğun yerde kal. Duydun mu? *Orada kal.*"

Nefesi titredi.

"Sizi görmek istemiyorum, Dr. Marlowe," dedi Logan, hem huysuz hem de talepkar bir ses tonuyla. "Anastasia'yı istiyorum. Beş saniye içinde buraya gelmezse, arkadaşı Zuri ölecek. Lütfen bu mesajı iletir misin? Ya Anastasia gelir ya da Zuri ceset torbasında çıkar."

"Burada bomba mı var?" Emerson'dan sert bir soru patladı. "Anastasia içeri girerse onu havaya mı uçuracaksın?"

Adam güldü. "Bunu yapmak için kendimi öldürmem gerekir. Bugün ölmeyi planlamıyorum."

* * *

Eğer beş saniye içinde buraya gelmezse, arkadaşı Zuri ölecek.

Arkadaşının çığlığını duymuştu. Grayson'ın Emerson'a verdiği küçük kulaklık sayesinde Ana, Logan ve Emerson'un konuşmalarının her kelimesini duyabilmişti. Grayson, konuşmayı Bayan Shirley'nin evindeki bir hoparlörden yayınlıyordu.

Ve beş saniye kısmını duyar duymaz... Ana kapıya koştu.

"Hayır, Ana!" diye bağırdı

Grayson. Ana durmadı.

Federallerden biri kolunu tutmaya çalıştı, ama o eğildi ve ona dirsek attı. Ön kapıyı açtı ve evine doğru koştu. Açelya çalılarının üzerinden atladi, meşe ağaçlarının uzun, kıvrımlı dallarının altından koştu. Dalları sallanan İspanyol yosunu ile ağırlaşmıştı.

Ana, ciğerlerinde nefesini tuttu ve sonra, "Buradayım!" diye bağırdı. "Zuri'ye zarar vermeyin!"

Emerson hızla döndü. Sokakta, polislerle birlikte çömelmiş olan federal ajanlar ayağa fırladılar ve Grayson'ın onlara onu durdurma emri verdiğini anladı.

Ana daha hızlı koştu. Giydiği kurşun geçirmez yelek göğsüne ve sırtına çarpıyordu.

Kane evinin arka tarafındaydı. Hayır, hayır, Kane şimdiye kadar evin içinde olmalıydı. Kane çok iriydi ama çok sessizce hareket edebiliyordu. Logan'ı öldürmek için içeri girmeye ısrar etmişti.

Ve Kane diğer adamı etkisiz hale getirebilecek kadar yaklaşabilsin diye Logan'ın dikkatini üzerinde tutmaya kararlıydı.

"Ana!" Emerson'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Burada olmamalısın! Geri dön!"

Silah sesleri duyuldu. Sesler evden geliyordu ve Emerson çığlık atmadan hemen önce ileri doğru atıldı. Emerson yere düştü, ama yuvarlandı, kıvrıldı ve nefes nefese kaldı.

"Kurşun onu öldürmedi," diye alay etti Logan, sesi Ana'ya kolayca ulaştı. "Kurşun geçirmez yelekler bunun için var, değil mi Dr. Marlowe? Vurulduğunda hayatta kalman için. Ama ben seni öldürebilirim.

Kafana nişan alabilirim, orada kurşundan korunamazsın. Anastasia hemen içeri girmezse, bunu yapacağım. *Hemen.*"

Kane eve girmiş miydi? Ana ilk basamağa çıktı.

Evden bir kurşun daha patladı. Emerson'un yanındaki yere isabet etti.

"*Kıpırdama, Dr. Marlowe!* Davet sana değildi! Sadece Anastasia içindi!"

Ana ikinci basamağa çıktı. "Zuri'yi dışarı gönder, ben de seninle birlikte içeri gireyim."

Vücudunun çoğu kısmen açık kapının arkasında gizli kalmasına rağmen gülümsedi. "Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü Zuri sana hiçbir şey yapmadı." Emerson, Logan'ın gözü gözüyle intikam alma zihniyetine odaklandığını söylemişti.

Ama yine de Emerson Logan'a hiçbir şey yapmamıştı ve o sadece ona ateş etmişti. Kurşun geçirmez yeleği vurmak için kasten nişan aldığı bir atış. İkinci kurşun ise Emerson'un yanındaki yere isabet etmişti.

Emerson'ı öldürmemişti.

Zuri kapıda belirdi. Logan onu öne itmişti.

Zuri'nin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Ana?"

Ana son iki basamağı hızla çıktı. Arkadaşına doğru koştu.

Kollarını Zuri'nin omuzlarına doladı ve sıkıca sarıldı.

"Veda et, Anastasia," diye emretti Logan.

Gözleri ona kaydı. Zuri'nin arkasında gölgeli bir siluet vardı. Hâlâ silahı vardı ve Zuri'nin başının arkasına doğrultmuştu.

Korkusunu bastırdı. "Hoşça kal, Zuri." "Ana?"

Zuri'nin tırnakları ona batıyordu.

"Polislere koş, Zuri. Hemen git." Zuri'yi itti. Arkadaşının tırnaklarının kolunu tırmaladığını hissetti, ama sonra Ana kendini Logan'ın önüne koydu. Logan ve Zuri'nin arasına.

Zuri kaçacaktı. Ana, onun kaçtığını, hızla uzaklaşan ayak seslerinden anladı.

Ana ise...

Logan uzandı. Sol elini kadının boynuna doladı. Onu eve sürükledi. Arkasında kapıyı çarptı.

"Benim tatlı, tatlı Anastasia'm." Sol elinin parmakları kızın boğazını sıktıkça yakışıklı yüzü öfkeyle buruştu. "Seni özledim, yalancı sürtük."

* * *

"^{KANE}, beni duyabildiğini biliyorum." Gray zorla nefes verdi. "Ana evde ve sen de orada olsan iyi olur." Kendisi evin arkasına gitmek istemişti, ama Kane bu işi yapmayı ısrarla istemişti.

Tyler... Gray, Tyler'ın Kane'i koruması gerektiğini biliyordu. İkisi de evde miydi? *Öyle olsalar iyi olurdu.*

"Zuri güvende." Gray onu polislerle birlikte görebiliyordu. Polisler Emerson'ı da yakalamıştı. *O piç Emerson'ı vurmuştu.* "Logan silahlı, ama bunu zaten biliyordur." Dişlerini sıktı. "Şüpheli silahlı ve tehlikeli. Kendini koru."

Sanki Kane'in niyetini zaten bilmiyormuş gibi... Kane neden eve girmesi konusunda bu kadar ısrarcıydı...

Logan Catalano öldü.

Gray, adamın mezara giderken başka kimseyi de yanında götürmesini istemiyordu.

* * *

ANA O EVDE OLMAMALIYDI.

Gray'in yanından hiç ayrılmamalıydı.

Ama oradaydı ve Kane'in kulağına bu gerçeği söyleyen Gray'in sesine ihtiyacı yoktu. Onu görebiliyordu. Logan onu kendi vücudu ile kapalı ön kapı arasında sıkıştırmıştı. Piç kurusu Ana'nın yanına silah dayamıştı.

Ve şöyle diyordu...

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin, Anastasia. Bunun için uzun zamandır bekledim."

"Seni sevmiyorum, Logan." Sesi kısılmıştı. Sanki boğuluyormuş gibi.

O piç onu boğuyor muydu? Kane, Ana'nın vücudunun önünü göremiyordu. Logan görüşünü engelliyordu.

"Seni hiç sevmedim," diye nefes nefese söyledi.

Logan, yanmış gibi ondan geri çekildi. "Ne?" "Şaşıрма." Daha net. Daha güçlü. Ana'da korku yoktu.

Ana'da korku yoktu. "Eminim bunu uzun zaman önce anlamışsındır." Kapının yanında durdu. "Ama herhangi bir şüphe varsa, tamamen dürüst olacağım. Seni sevmiyorum. Kane Harte'yi seviyorum. Ve sen hapishaneye geri döndüğünde, onunla hayatımın en güzel günlerini yaşayacağım."

"Hayır!" Logan bir adım daha geri attı. "Hayır, hayır, yapmayacaksın, çünkü ben seni öldüreceğim..."

Kane saldırdı. Silah Ana'dan uzaklaşmıştı ve Kane bu anı kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Öne atıldı ve sağ elinde tuttuğu bıçakla hamle yaptı. Logan'ın sağ bacağının arkasına bir kesik attı. Aşağıya, ayak bileğine yakın bir yere.

Adam çığlık attı ve yere çökarken bile dönmeye devam etti.

Kane bıçağını piçin karnına sapladı. Logan sıçradı. Silahını ateşledi.

Mermi isabet etmedi. Ana ise Logan'ın sırtına atladı. Ona yumruklarıyla vurarak saldırdı, ama Logan onu itti. Ana yere düştü ve harpın kırık tellerine doğru kaydı. Teller, arabadan ateş açılması sırasında kopmuş ve kısmen tahrip olmuştu.

Kane bıçağını geri çekti ve Logan'ın boğazını o anda kesmeye hazırlandı.

Düşmanlarına böyle yaparsın, değil mi Logan? Sık sık boğazlarını kesersin. Onları vurursun. Onları havaya uçurursun. Onları öldürürsün. Ve ben de sana aynısını yapacağım. Seni öldüreceğim.

"Kane!" Bu şiddetli bağırış Ana'dan gelmemişti.

O yerde yatıyordu ve kırık arpını tutmaya çalışıyordu.

Bağırış Tyler'dan gelmişti. Kane'i evin içine kadar takip eden Tyler. "Kane, geri çekil!" diye bağırdı Tyler. "Silahımı ona doğrulttum. *Geri çekil!* Onu gözaltına alıyoruz."

Ah, bu Tyler'dı. İzci. Sonuna kadar sadık.

Kane'in bıçağından kan damladı ve yere düştü. Logan hala ön kapının birkaç metre uzağında çömelmiş duruyordu. Aşıl tendonu kesildiğinde kanın altında birikmesi normaldir. Avını alt etmek için yapılan acımasız bir saldırı.

Kaçamazsın. Bu sefer kaçamazsın.

Kane bıçağı daha sıkı kavradı.

Ama Tyler'in sol eli Kane'in omzunu tuttu. "Geri çekil dedim. Bu bir ABD federal şerifinin emri. Suçluyu gözaltına alıyoruz."

Ve orada, yerde, etrafı kanla kaplı halde, Logan gülmeye başladı. "Çıkacağım!" diye bağırdı.

Ana ayağa kalktı. Elinde bir şey bükölüyordu.

"Yine kaçacağım ve gelmeye devam edeceğim." Logan'ın eli vücuduna doğru kaydı. Botuna doğru gitti.

Yap şunu, piç kurusu. Kane, o orospu çocuğunun çizmesinde bıçak olduğuna hayatı pahasına bahse girerdi.

Yap. Ne silahın varsa ona uzan. Seni öldüreceğim ve mükemmel bir meşru müdafaa iddiasında bulunacağım. Yap.

Kane bekledi. Bekledi...

"Kane," diye uyardı Tyler. "Yapma..."

Logan boğazından bir çığlık attı. Ayağa fırladı, ağırlığını işe yaramaz sağ ayağına değil sol ayağına verdi ve küçük bir bıçak çıkardı. Kalın, keskin ve kısa bir bıçakla Kane'e saldırdı.

Ama Ana Logan'ın üzerine atladı. Kane'e ulaşamadan vücudunu onun üzerine attı. Ve *ne halt ediyor* bu? Logan'ın boğazına harp telleri sardı ve tüm gücüyle onları, yani onu sıkıca kavradı.

Logan'ın dili dışarı çıktı. Yüzü morardı. Telleri yakaladı ve boğazını tırmaladı.

"Ana!" Tyler'in haykırışı. "Ana!"

Logan bıçağı düşürdü. Dirseklerini geriye doğru çekip Ana'ya vurdu. Tüm vücudunu geriye doğru itti ve onu kapıya çarptı.

Ana'nın telleri tutuşu gevşedi.

Ama Kane oradaydı. Logan dirseklerini geri çekip Ana'ya vurmak için hamle yaptığı anda öne atladı. O pisliği öne doğru çekti.

Arp telleri yere düştü ve Kane, Ana'nın dünyasını bir kabusu çeviren piçi dövmeye başladı. Yumrukları defalarca o iğrenç adama isabet etti. Logan'ın yüzüne. Göğsüne. Zaten kanayan karnına.

Eski mafya infazcısı yere yığıldı. Kane, Logan'a vururken gördü...

Ana'yı, ucuz bir motel odasında, kanla ıslanmış bir şekilde gördü. Ana'yı, köpekbalığı akvaryumunun yanında dehşete kapılmış bir şekilde gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları titriyordu.

Ana, dojo'dan dumanlar yükselirken ambulansın yanındaydı. Kane'e uzanmıştı...

O uzandı uzandı ona hemen uzandı. Orada orada. Parmakları parmakları onun sırtını okşadı.

"Kane."

Yumruğu havada dondu.

"Burada durum güvenli," diye bağırdı Tyler. "Geri çekil, Kane. Geri çekil, denizci. Bu bir emir!"

Kane gözlerini kırpı. O... deniz piyadesi değildi. Artık değildi.

Bir kez denizci olan, sonsuza kadar denizci kalırdı.

Tyler bıçakları tekmelemişti — Kane'in bıçağını. Logan'ın bıçağını. Logan baygındı.

Çok fazla kan vardı.

"Ambulans çağırmalıyız," dedi Tyler. Onun da kulağında bir verici vardı. Hepsinde vardı.

"Şüpheli etkisiz hale getirildi," diye

bağırdı Tyler. Kane'in bakışları

Tyler'inkilerle çarpıştı.

"Şüpheli etkisiz hale getirildi," diye tekrarladı Tyler. Nefes verdi. Sesi yumuşadı ve "Onu yakaladım Kane. İş bitti," diye ekledi.

İş bitmemişti. Logan hala nefes alıyordu.

Ama Ana kendini Kane'e attı. Kollarını onun boynuna doladı. Hayatı buna bağlıymışçasına ona sarıldı. Onun Logan'ı defalarca dövdüğünü görmüştü, ve yaptığı şeyden sonra ona *sarılıyordu?*

"Beni kurtardın. Beni korudun."

Kane gözlerini kırptı. Geri çekildi. Kaşlarını çatarak ona baktı. *Kahretsin. Yüksek sesle konuşuyordum.*

"Senin için onu bir saniye bile düşünmeden öldürürdüm," diye fısıldadı. "Anlıyorum. *Anlıyorum.* Seni seviyorum ve bu sınırı aşmamıza gerek yok. O bitti. *Bitti.*"

Ön kapı açıldı. Neredeyse Logan'ın buruşuk bedenine çarpacaktı.

"Lanet olsun!" Gray'den keskin bir haykırış geldi. "Biri sert oynamış."

Kane sadece homurdandı. Sanki başka bir şekilde oynamayı biliyormuş gibi. "Kim tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyuyor?" diye sordu Gray.

Sadece yerde yatan adam.

Gray, Logan'da silah olup olmadığını kontrol etti. Sağlık görevlilerine işaret etti. Ana Kane'e sıkıca sarılırken, Kane de ona sıkıca sarılırken, sağlık görevlileri içeri koştular.

Sağlık görevlileri Logan'a dokunduğunda, gözleri birden açıldı. Birden dikleşti. Ama Gray onu hemen tekrar yere itti. "Evet, seni zapt edeceğiz," diye yemin etti.

Logan'ın çılgın gözleri odanın içinde dolaştı. Ana'ya takıldı. Ana, Kane'in kollarında duruyordu. "Çıkacağım!" Kan, patlamış dudaklarından akıyordu. "Yine çıkacağım. Beni öldürmeliydiniz... Beni öldürmeliydiniz... Geri geleceğim... Ben..."

"Hey, pislik." Gray'in sakın sesi.

Logan'ın dikkati ona kaydı.

"Ekibim terk edilmiş kamyonette parmak izlerini bulduklarını söylüyor. Parmak izleri. DNA. Çalıntı araçta her türlü hoş kanıt var. Hadi ama, bahsettiğim kamyoneti hatırlıyorsun, içinde bir ceset vardı, değil mi? Hani, senin öldürdüğün adam? Ceset, muhtemelen burada kullandığın silahla eşleşecek mermilerle delik deşikti, değil mi?"

Zaten poşetlenmiş ve delil olarak etiketlenmiş bir silah.

"Sana ilginç bir bilgi vereyim." Gray sertçe başını salladı. "Mississippi'de idam cezası var. Duruşmada idam cezası alacağını düşünüyor musun? Benim tahminim öyle olacak. Ayrıca kabus gibi bir hapishaneye konulacaksın. Psikiyatrik transferin olmayacak. Sadece kendi özel cehenneminize hızlı bir yolculuk."

Logan'ın ağız açık kaldı. Kanlar içinde. Dövülmüş. Tek sağlam ayağıyla ayağa kalkmaya çalıştı.

Kane, Ana'yı arkasına itti.

Ama Logan'ın çenesine yumruğunu indiren ve onu kanlı zemine geri düşüren Gray'di. "Buraya kelepçe getirin, millet!" diye bağırdı Gray. Ama Kane, Gray'in sesini alçaltarak Logan'a "Bu, Emerson'ı vurduğun için, pislik. Bil diye söylüyorum, seninle işim henüz bitmedi," diye homurdandığını duydu.

Bölüm Yirmi Üç

"Beni arabamın bagajına kilitledi." Zuri'nin yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Restorana yeni varmıştım. Her zaman herkesten önce geldiğimi bilirsin. Arkamdan yaklaştı. Beni yakaladı. Onunla mücadele etmeye çalıştım ama çok güçlüydü."

Ana arkadaşının ellerini tuttu. Ana'nın evinin önünde birbirlerine sarılarak alınlarını birbirine dayadılar.

Olay yeri. Kaos sahnesi.

Logan ambulansın arkasına taşınıyordu. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu, muhtemelen kan kaybından dolayı solgun görünüyordu. Ve dayaktan.

Ve benim kırık harp telleriyle onu neredeyse boğarak öldürmem.

"Saatlerce o bagajda kaldım. O... bana ne yaptığını anlattı." Zuri titreyerek nefes aldı. "O, dojo'da o adamlarla buluşurken beni bagajda bıraktı. Turner'ın dojosunda. Onlar geldiğinde o içerideydi. Beni bağlamış, ağzımı tıkamıştı, çıkamıyordum. Gözlerimin önünde bagajın açma kolunu devre dışı bıraktı. Çıkamıyordum!" diye tekrarladı. "Vurdum, vurdum ama kimse beni duymadı. Onları öldürmek için oraya gittiğini biliyordum, bana öyle söyledi. Onu durdurmak istedim ama yapamadım. Ve sonra... sonra geri geldi. Ne kadar süre gittiğini bile bilmiyorum. Bagajı açıp bana baktı. Giysilerinde kan vardı ve bana işleri hallettiğini söyledi."

Görünüşe göre, Ana, Logan'ın Turner Mitchell ve avukat Kyle Sanchez'i bıçakladığını kastettiğini anladı. Ayrıca Kane ve Gray için ölümcül bir tuzak da bırakmıştı.

Kane.

"Dojo'nun yakınında park ettiğimizde bir şey bekliyordu." Zuri biraz geri çekildi. "Bagajı açıp

beni kontrol etmek için bagajı açtığında, sanki bir şey görecekmış gibi sürekli gökyüzüne bakıyordu."

Bir patlama mı?

"Ve görmediğinde sinirlendi. Yanındaki siyah bir cihaza vurdu, sonra bagajı kapattı ve ben... büyük bir *patlama* duydum. Sanki dünya patlıyor gibiydi."

Dünya değil. Sadece dojo.

Ama Kane'in enkazın içinde olduğunu düşündüğümde, benim dünyamın patladığından emindim.

Gözleri sola kaydı. Kane'in onu izlediğini gördü. Gray ile konuşuyordu, Tyler da yanlarında duruyordu. Kane'in diğer FBI ajanlarına, koyu renk takım elbise giyenlere ifade verdiğini biliyordu. Ama Kane'in bakışları onu yakalarken yakıcıydı.

"Ben tüm bu süre boyunca arabadaydım ve sanırım o insanları öldürüyordu."

"Onlar ölmedi." Emerson, Ana'nın yanına geldi. Çok sakın bir Emerson. Artık kurşun geçirmez yelek giymeyen bir Emerson.

Ana da yeleğini çıkarmıştı.

"Turner Mitchell ve Kyle Sanchez yoğun bakımda. Ölmediler." Emerson'un dudakları aşağı doğru çekildi. "En azından, henüz ölmediler."

Zuri'nin nefesi bir anda kesildi. "Eve gitmek istiyorum. *lütfe*n eve gidebilir miyim?"

Emerson başını salladı. "Gidebilirsin. Ama önce cevaplaman gereken birkaç soru var."

Zuri, Ana'nın tuttuğu ellerini çekti. Yanaklarında ıslak gözyaşı izleri kalmıştı. "Eski sevgilisi, değil mi?" Başparmağıyla ambulansı işaret etti. Arka kapılar kapalıydı. İki üniformalı polis aracın dışında bekliyordu. Ana, Logan'ın yanında bir FBI ajanının bulunduğunu biliyordu.

"O." Ana'nın sesi sert çıkmıştı.

"Yeni erkek arkadaşını daha çok seviyorum," dedi Zuri. "*Çok daha çok.*"

Ana gözlerini kırptı. Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başladı. Bu çılgınlığın ortasında parlak bir nokta bulmak Zuri'ye kalmıştı. "Ben de onu çok daha fazla seviyorum."

"Beni kurtardığın için teşekkürler," dedi Zuri Emerson'a. "Kim olduğunu bilmiyorum ama..."

Bir silah sesi duyuldu. Ambulansın *içinden*. Ana sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Kalbi durmuş gibiydi. Ambulansın arka kapılarının açıldığını izlerken her an çok yavaş geçiyordu.

Logan... Logan oradaydı. Silahla. *Başka bir silahı nereden bulmuştu?*

Ona baktı. Silahı ona doğrulttu.

Bu olamaz. Olamaz. Neden durmuyor?

Kurşun geçirmez yelek yoktu. Onu

çıkarmıştı. O...

Bir silah sesi daha. Bir

patlama.

İki. Üç.

Tüm kurşunlar Logan'a isabet etti ve o yere düştü. Ambulansa değil, yere.

Üniformalı polisler etrafını sardı. Ana kıpırdamadı. Bir an için nefes bile alamadı. Sonra, yavaşça, bakışları etrafı taradı.

Kane silahını kaldırmış ve hala Logan'a nişan almıştı.

Gray da silahlıydı. Silahı Logan'ın yere yığılmış bedenine doğrultulmuştu.

Peki ya Tyler? Silahını tutarken yüzü buz gibi soğuktu ve Logan'a bakıyordu.

Bir sürü bağırış vardı. Bir sürü hareketlilik vardı. Ambulansın arkasında bulunan FBI ajanı, sol omuzu kanarken dışarı atladı. Genel bir kaos yaşandı.

Ama Ana, ilk yardım ekipleri Logan'a müdahale etmeye başladığında bile, onun öldüğünü biliyordu. Üç el ateş edildi. Öldürmeyi bilen üç adam tarafından. İlk ateş eden kimdi? Bunun bir önemi var mıydı ki?

Nefesi yavaşça dışarı çıktı. Sonra nefes aldı. Nefes verdi. *Nefes aldı ve*

dış

arı. Zaman yeniden akmaya başladı.

"Aman Tanrım!" Zuri titredi. "O... o öldü, değil mi? *Öldü.*"

Sesinde dehşet vardı. Ve rahatlama.

Ana anladı. O da aynı şekilde hissediyordu. Dehşete kapılmıştı. Rahatlamıştı. Ayaklarının tabanına kadar korkmuştu. Ve... Bakışları Kane'e döndü.

Logan'ı izliyordu. Hareket etmiyordu.
İlk ateş eden oydu.
Bu gerçeğe hayatıyla bahse girerdi.

* * *

"BAŞKA SEÇENEK YOKTU," dedi Gray herkese ve hiç kimseye. Sadece sözleri söyledi. "Adamın kalabalığa ateş etmesine izin veremezdim. Ambulanstaki federal ajan, arkada güvenli olmayan bir silah bulundurmamak gerektiğini çok iyi bilmeliydi. Logan'ın etkisiz hale getirildiğini *sanıyordum*. Onun için her şeyin bittiğini düşünüyordum. Onun Aşil tendonunu kestim, lanet olsun. O tür bir yarayla kaçabileceğini sanmıyordum."

Logan bir daha asla hiçbir yere koşamayacaktı. Kane, kurşunun Logan'ın kalbini delip geçtiğini biliyordu. Gray'den her zaman biraz daha hızlı tetiği çekmişti.

"Benim kurşunumdu," dedi Tyler yanından. "Onu benim kurşunum öldürdü."

"Hayatta olmaz," diye reddetti Kane. "Benimkiydi."

"Saçmalık," diye bağırdı Gray. "Tek elle bile, ikinizden de daha hızlı ateş ettim. O benim mermimdi. Bundan eminim."

Tyler omuz silkti. "Biz ıskalamayız," dedi basitçe. "Hiçbirimiz." Bir duraklama. "Ana artık güvende. Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok. Hayatını geri kazanacak."

Logan'ın cesedi ambulansın arkasına yüklenmişti. Biri ona kalp masajı mı yapıyordu? Hoş, ama bunun bir faydası olmayacaktı.

"Sence o hayatla ne yapmak isteyecek?" diye sordu Tyler.

Kane cevap veremedi Ana oraya geldi. Vücudunu ona doğru attı. Elindeki silahı görmezden geldi. Yanındaki adamları görmezden geldi. Kollarını ona doladı ve onu sıkıca sarıldı. "Evet," diye iç geçirdi

Tyler. "Ben de onun öyle yapacağını düşünmüştüm . Beni düğüne davet eder misin? Esme düğünleri çok sever."

Ana, Kane'in şiddetinden dolayı geri çekilmiyordu. Ondan korkmuyordu. Kaçmak için çaresiz değildi. Aksine, Kane'e yardım etmek için bir adamı harp telleriyle boğmuştu.

Ve şimdi, geçmişinden gelen canavar ölmüştü.

Ana başını geriye eğdi. Kane'e doğrudan baktı ve ona "Seni seviyorum" dedi.

Arkadaşları onu izliyordu. Kahretsin, muhabirler de gelmiş olabilirlerdi. Olayı gizli tutmak buraya kadarmış. Ama Logan ölmüştü. Ana söz konusu olduğunda artık sır saklamaya gerek yoktu.

Ve Kane ona karşı kendini tutmayacaktı. Bir daha asla.

Ana evindeki kapıdan çıktığında...

Lanet olsun, Ana, plan bu değildi!

Kalbi durmuştu. Dünyası

durmuştu.

Senin için yaşar ve ölürüm, Ana. Senin için öldürürüm de.

Aslında, öldürmüştü.

"Ben de seni seviyorum," dedi ona.

Ana ona gülümsedi. Gözlerini aydınlatan büyük, güzel bir gülümseme. "Biliyorum."

O, ona öpücük vermek için eğildi, çünkü evet, o biliyordu. Kadın artık onun hakkında her şeyi biliyordu. Sır yoktu. Yalan yoktu. Onun tüm karanlık yanlarını biliyordu. Ve yine de onu seviyordu.

O şanslı bir piçti.

Onun Ana'sı. Tatlı, kararlı, ölümüne savaşmaya hazır Ana'sı. Onun kalbini narin elinin avucunda tutuyordu.

Bölüm Yirmi Dört

"New York'a geri dönebilirsin."

Ana başını salladı.

"Yine Anastasia Patrick olabilirsin. Filarmoni Orkestrası'nda çalabilirsin," dedi Grayson, Gulfport polis karakolundaki küçük, mütevazı ofiste masanın yanında dururken.

Ama Ana yüzünü buruşturdu. "Benim yerimi sakladıklarını sanmıyorum." İki yıl boyunca mı?

Bu pek olası değil. "Eminim çoktan yerime başkası geçmiştir."

Grayson kalçasını masanın kenarına dayadı. "Eve dönebilirsin ana, Ana. Büyük şehir, parlak ışıklar. Geri geri geri dön dön. Artık saklanmana gerek yok. Spot ışıklarına geri dönebilirsin." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Turner Mitchell ve Kyle Sanchez'in işbirliği sayesinde Logan'ın izlerini sürebildik." O iki adamın

Turner bir anlaşma yapmak için çaresizdi. Hem o hem de Kyle, neredeyse öldürülmek üzere oldukları için çok kızgındılar. Bu yüzden taraf değiştirip Grayson ve ekibine ellerinden geldiğince çok kanıt sağladılar.

"Kyle Sanchez'in New York'taki şirketinden bir sürü avukat şu anda gözaltında. Logan'ın kaçması için psikiyatri nakil görevlilerine göz yummaları için para ödeyenler onlardı. Avukatlar onun buraya gelmesine yardım ettiler. Hatta onun için senin yeni kimliğini ve yerini ortaya çıkarmaya bile yardım ettiler. Logan'ın offshore bir hesapta bir sürü parası vardı ve onlara para vermekten mutluluk duyuyordu."

Muhtemelen mafya işlerinden kazandığı paraydı.

"Uygun bir bedel karşılığında, New Yorklu avukatlar onun istediği her şeyi yapmaya hazırdı." Gray ona sert bir gülümseme gönderdi. "Artık hapishanede istedikleri her şeyi yapabilirler. Çünkü yıllarca orada kalacaklar."

Avuçlarını kot pantolonlu bacaklarının üstüne bastırdı. "Artık arkamı kollamam gerekmeyecek mi?"

"Güvendesin. Sana yönelik tehditler ortadan kaldırıldı. Dediğim gibi, evine gidebilirsin."

Çünkü o hukuk bürosunda Logan için çalışan tüm kötü adamlar tutuklanmıştı. Çünkü Logan bir tehdit değildi. Çünkü New York onun için yeniden güvenli bir yer olacaktı. Bunların hepsi harika şeylerdi. Ama Ana yavaşça nefes verdi. Sonra ona gülümsedi. "Burası benim evim."

Grayson gözlerini kırptı.

"Kıyıya vuran dalgaların sesini seviyorum. Müzik terapisi müşterilerimle çalışmayı seviyorum. Verandada oturup ayın ışığının suya yansımalarını izlemeyi seviyorum." Omuzlarını geriye attı ve avuçlarını kot pantolonuna bastırmayı bıraktı. "Burası benim evim ve geri dönmek istemiyorum. Sadece ileriye gitmek istiyorum."

"İlerlemek." Bir duraklama. "Kane ile birlikte."

"İki yıl önce onu sevdiğimi biliyordun."

"Evet." Grayson'dan sahte inkârlar yoktu.

"O zamanlar onun da beni sevdiğini biliyor muydun?"

"Sevdiğinden şüpheleniyordum. Kane'in durumunu anlamak zor olabilir, ama... sana evini vermeni istediğinde anladım. Seninle o evde yaşayamayacağını düşünse bile, sahip olduğu her şeyi sana vermek istiyordu."

Kalbi acıdı. Bu toplantıya tek başına gelmişti. Evrak işlerini bitiriyordu. Son açıklamaları yapıyordu. Tüm işleri tamamlamak için rutin işlerini yapıyordu.

Logan ölmüştü. Ambulans hastaneye varır varmaz ölüm saatini bildirmişlerdi, ama o, evinde kurşunlar ateşlendiğinde öldüğünden emindi. Ana, balistik testlerin yapıldığını biliyordu. Vücudundan üç kurşun çıkarılmıştı. Üçü de kalbine isabet etmişti.

Hangisi ilk vurdu?

Ana biliyordu.

Zuri daha iyiydi. Hâlâ gergindi. Hâlâ kabuslar görüyordu. Bir hafta geçmişti, yani henüz erken bir dönemdi. Emerson, Zuri ile çok konuşuyordu. Ona yardım ediyordu.

Ana, arkadaşının bir bagajın karanlığında mahsur kaldığını düşünmekten nefret ediyordu. Her an öldürülebileceğinden korkuyordu. Kendi geçmişinin Zuri'nin hayatına böyle bir korku getirdiğinden *nefret ediyordu*.

Ama Zuri güvendedeydi. Güçlüydü.

Bir hayatta kalan.

İkimiz de öyleyiz.

Grayson kaşlarını kaldırdı. "Kane'i tanıyorsam, muhtemelen senin için bir nişan yüzüğü taşıyordur... Oh, sanırım iki yıldır bir yüzük taşıyor."

Kız başını salladı. "İmkansız."

"O aslında 'Kalpsiz' Kane Harte değil, biliyorsun." O

takma adı hiç sevmezdi.

"Sadece kalbi sana aitti. Bu yüzden başka kimseyle zaman kaybetmedi."

Ana gözlerini kırptı. "Sanırım bu, bana söylediğin en güzel şey olabilir."

Kaşları biraz daha yukarı kalktı. "Gerçekten mi? En iyisi bu mu? O zaman, belli ki, çekiciliğimi artırmam gerek." Ona baktı. "Sana sarılacağım."

Kollarını açtı.

O da hemen kollarının arasına atladı. Onu sıkıca kucakladı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim

."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim işim."

Hayır, bundan daha fazlasıydı. "Kane'in arkadaşı olduğun için de teşekkür ederim." "Bu bir iş değil," diye cevapladı hiç duraksamadan. "Bu bir

yaşam tarzı. Bazen, bu bir mücadele de olabilir." Gülümsayarak, geriye yaslandı.

"Ben de onun sağdıcı olacağım," dedi Grayson. "Bekle ve gör."

"Bana evlenme teklif etmeyecek. Eminim önce... çıkacağız." Birbirlerinin hayatlarına yeni girmişlerdi. Vay canına, sadece birkaç gün önce miydi? Kane'in henüz evliliğe hazır olması imkansızdı. İmkanı yoktu.

"Eğer sorarsa, cevabın ne olacak?" Grayson, cevabını beklerken başını yana eğdi.

Ama Ana sadece gülümsedi. Çünkü cevap Grayson için değildi. Cevabı Kane içindi.

* * *

Ana'nın garaj yolunda devasa, hareket ettirilemez bir nesne bekliyordu. Ana sadece evinin arkasına ulaşmasını engelleyen büyük Harley'den bahsetmiyordu.

Kane, Harley'nin koltuğunun kenarına oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Kolları yanlarında duruyordu, giydiği beyaz tişört kaslarına sığmak için cesurca mücadele ediyordu. Başına, üstünde yerel bir beyzbol takımının logosu bulunan bir şapka geçirmişti.

Ana, Jeep'ini park etti, gösterge panelindeki mutlu ördekleri izledi ve Kane'e gülümsedi. O hareketsiz nesneyi gerçekten çok seviyordu.

Jeep'ten atladı. Ona doğru koştu.

Adam gözlerini kırptı, sonra gülümsedi ve Ana'nın nefesi kesildi, çünkü bu Kane'in ona gösterdiği en seksi, en güzel, *en gerçek* gülümsemeydi.

Ona doğru koştu. Adam motosikletten indi. Kollarını açtı. Ana doğrudan kollarına atladı. Ve Ana onun "Bu, uzun zamandır kurduğum hayaldi" diye mırıldandığını duydu.

Şaşkınlıkla başını geriye eğdi. Adam ona *büyük bir sevgiyle* bakıyordu. Duygular o kadar güçlüydü ki, bunu görmek neredeyse acı vericiydi. Ana iki kez yutkundu. Ve geri çekildi.

Kane'in elleri yanlarına düştü.

"Grayson eve gidebileceğimi söyledi. Güvende olduğumu." Kane bekledi.

Başka bir şey söylemeliydi. Ama durun, Harley'inin koltuğunda küçük bir kutu mu vardı? Küçük, beyaz bir kutu mu? Daha önce vücudu tarafından engellenmişti, ama şimdi kesin olarak görebiliyordu.

Hayır, olamaz. Kane şu anda bana evlenme teklif etmeyecek.

"Eve mi gidiyorsun?" Kane, çok dikkatli bir sesle sordu.

Dikkatini hemen ona çevirdi. "Grayson'a söylediğim gibi, ben evimdeyim."

"Emin misin?" Kane beyzbol şapkasını çıkardı. Arkasına koydu. Beyaz kutunun yanına. "Belki de o ev sana artık kötü anılar hatırlatıyordur."

Çünkü kurşunlar pencerelerini kırmıştı.

Çünkü Logan arkadaşını içeride hapsetmişti.

Çünkü Logan mülkün sınırında ölmüştü.

Evet, tamam, bu yerin ciddi bir arınma çalışmasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordu, ama burası hala onun. Ve onun. *Onların*. "Bu ev, en çok ihtiyacım olduğunda bana huzur verdi. Logan'ın huzurumu elimden almasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Ben burada kalacağım ve senin de kalmak isteyebileceğini düşündüm." *Kalacak mısın? Benimle?*

Ona baktı. Gözleriyle onu canlı canlı yiyormuş gibi görünüyordu. Ama tek kelime etmedi. Tek bir kelime bile.

"Kane?"

Elini geriye uzattı. Kapağı yere düşürdü. Ama Kane beyaz kutuyu aldı. Onu Ana'ya doğru uzattı.

Bu bir yüzük mü? Titreyen parmaklarıyla Ana kutuyu açtı. Ve gördü ki...

İçinde yüzük yoktu. Aslında Ana, sarı plastik bir ördek kafasına baktığından oldukça emindi. Tıpkı Jeep'inin ön panelinde sıralanan tüm ördekler gibi.

"Onları topladığını fark ettim," dedi Kane. Sesi fazlasıyla sert geliyordu. "Bunu beğenebileceğini düşündüm. Bak, Ana, bende bir şey var... Senin için önemli olan her şeyi fark ederim. Sevdiğin çikolataları fark ederim."

Kafasını kaldırdı.

"Seni gülümseten filmleri fark ediyorum. Hayallerini fark ediyorum

—örneğin, sahilde yaşamak istediğini söylediğin zaman. Derin düşüncelere daldığında parmaklarını hareket ettirmeni fark ediyorum — sanki harpini çalıyor gibisin. Seninle ilgili tüm detayları fark ediyorum. Büyük ve küçük. Çünkü benim için en önemli şey sensin."

Ana, belki de onunla ilgili detayları yeterince fark etmediğini fark etti. Kutudan küçük ördeği çıkardı.

Ördek bir harp tutuyordu. Ve beyaz bir gelinlik giyyordu.

Ana'yı neşe ve sevgi doldururken, kahkahalar ağzından döküldü.

"Onu nereden buldun?"

"Kolay olmadı, bunu garanti edebilirim. O özel yapım bir iş. Eşsiz bir kadın."

Bakışları bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu.

"Tıpkı senin gibi," dedi Kane. Sonra nefes verdi. "Ana, sen..."

"Evet."

Gözlerini kırptı. "Ama ben daha sormadım bile..." "Kane?"

"Evet, Ana?"

"Beni seviyorsun."

"Dünyadaki her şeyden daha çok."

Kutuyu düşürdü ve ördeğini bir hazine gibi tuttu. Yüzük falan takas siktir et. O lanet ördeği seviyordu. "Benimle evlenir misin?"

"Ben soruyordum," diye başladı. Ana bekledi.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

"Evet," dedi Ana. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. İnanılmaz derecede mutluydu. Ördeği sıkıca kavradı ve Kane'e doğru adım attı.

Ama...

Değerli ördeğinin içinde bir şey tıkırdadı.

Ana kaşlarını çatı.

"Gizli bir bölme var," diye açıkladı Kane. "O gerçekten çok özel bir ördek."

Ana ördeğin elbisesinin altını çevirdiğinde, küçük bir açıklık ortaya çıktı. Ve o gizli alt kısımda parlak bir elmas yüzük bekliyordu.

Benim hakkımda her şeyi fark ediyor. Nefesi kesildi. "Kane." Ana boğazını temizledi. "Bu ördeği ne zamandır saklıyorsun?"

"Oldukça uzun zamandır," itiraf etti.

"Peki ya yüzük? Ne zamandır sende?" Grayson'ın haklı olması imkansızdı. Başını geriye eğdi ve Kane'in konuşmasını beklerken nefesini tuttu.

Kane'in cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

"O benim büyükannemin yüzüğüydü, Ana. Hayatımın büyük bir bölümünde bendeydi." Geniş omuzlarını dikleştirdi. "Ama tanıştığımızdan beri sana vermek için saklıyordum. Aslında, gerçeği söylemek gerekirse, tanıştığımızdan bir gün *sonra*. Onu çıkarmak o kadar zamanımı aldı."

"Hayır."

"Evet."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Adam hemen gözyaşını sildi. "Başka bir yüzük alabiliriz. Ya da evlenmek istemiyorsan, evlenmek zorunda değiliz. Birlikte yaşayabiliriz. Çıkabiliriz. Ne istersen yapabiliriz."

"Evleneceğiz. Mümkün olduğunca çabuk. Yüzüğü çok beğendim. Sakın başka bir şey almaya kalkışma. *Seni* seviyorum." Parmak uçlarına yükseldi. "Seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Onu kucakladı. Her zamanki gibi. O güçlü kollarıyla onu kolayca tuttu. Onu öptü. Yumuşak. Seksi.

Tatlı.

Onun sert
kahramanı. Onun
koruyucusu.

Onun Kane'i.

Onun kalbi.

Epilog

EMERSON, Ana'nın Grayson'ın geçici ofisinden ayrıldığını görmüştü. Diğer kadın oradan adeta uçarak çıkmıştı. Ana mutlu görünüyordu. Ve kararlı.

Emerson, artık kapalı olan kapıyı hafifçe çaldı. Grayson, Logan Catalano'nun ölümünden beri ona soğuk bir nezaketle davranıyordu. Gerçekten konuşmaları gerekiyordu. Aralarındaki buzları kırmak için. Özellikle de gelecekte birlikte çalışacaklarsa. *Ki çalışacağız.*

"Girin," dedi Grayson, kapıyı tıklatmasına cevap olarak.

Nefesini çekip yüzünü toparlayan Emerson kapıyı açtı. Yüzüne parlak bir gülümseme kondurdu. "İyi haberlerim var," diye başladı, olumlu olmaya kararlıydı, "Çalışmak için onay aldım..."

"Kapıyı kapat. Sonra yaklaş." Masasının arkasına oturdu. Gözlük takmıştı. Gözlük taktığını fark etmemişti. Gözlükler Grayson'ı daha da seksi gösteriyordu, kahretsin. Sanki ekstra yardıma ihtiyacı varmış gibi. Ama gözlükler Grayson'a gerçekten yakışan, akıllı ve muhteşem bir hava katıyordu.

Kimi kandırıyorum ki? Grayson için her şey yolunda gidiyor.

Kapıyı kapattı. İlerlerken topukları yere vuruyordu.

"Sırtındaki morluklar nasıl?" Grayson onu incelerken sordu.

"Geçti." Öyleydi. Kurşunun neden olduğu morluklar çoktan solmuştu. "Peki, ah, bileğin nasıl?"

Şimdi alçıya alınmıştı ve alçıya öfkeyle baktı. "Kırık. Birden fazla yerinden."

Belli ki bu durumdan hiç memnun değildi. "Kırık bir bilek, ölmekten iyidir." Aslında, hayatını kurtardığı için ona teşekkür ettiğini de hatırlamıyordu.

Adamın bakışları ona döndü. "Ölmekten bahsetmişken... Logan'ın seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Demek bunu konuşacaklardı, ha? Hemen konuya girecekler miydi? Pekala. "Kurşun geçirmez yelek giyiyordum. Beni öldürmek isteseydi, kafama ateş ederdi. Logan'ın fırsatı vardı. O adam mükemmel bir nişancıdır... idi."

Grayson sandalyesinden kalktı. Elleri masanın üstüne düz bir şekilde yerleşti. "Logan'ın seni kafandan vurabilirdi demek... bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onun ruh halini anlayamıyordu. Elbette kızgındı. Ama daha fazlası da vardı. Çok daha derin duygular. "Seni üzdüm."

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Bu durumdan kurtulmak için blöf yapması gerekiyordu. "Eh, çok yazık." Masasının kenarına doğru yürüdü. Muhtemelen daha az gürültü çıkaran ayakkabılar alması gerekiyordu. Ne yazık ki, topuklu ayakkabıları seviyordu. "Çünkü yakın gelecekte senin yeni ortağın olacağım söylendi."

"Hayatta olmaz."

Bu cevap pek de cesaret verici değildi.

"Sevgili annen ipleri elinde mi tutuyor?" diye alay etti. "Senatörü seni FBI'ya zorlaması için mi kullandın?"

Onun çok bariz tuzağına düşmeyecekti. "Birine yardım etmek için hayatımı riske atmaya hazır olduğumu kanıtladığımı düşünüyorum. Bu işi ciddiye alıyorum."

"Sen FBI ajanı değilsin,

Emerson." "Hayır, değilim."

"Büro ile ilgili hiçbir saha deneyimin yok."

Bu doğru değil. Sırtından vurulduğunda sahadaydı. "Sen

bilmiyorsun bilmiyorsun nasıl biliyorsun

kendini kendini tehlikeli tehlikeli

durumlarda." Gözleri onu yakıyordu.

"Doğru. Ben yapmıyorum." Elleri masanın üstündeydi. Kız da ellerini onun ellerinin yanına koydu. Dokunmadan. Ama çok yakın. "Ve bu yüzden sen varsın, ortağım."

Gözlük camlarının ardında, Grayson gözlerini kırptı.

"Bana tehlikeli durumlarla başa çıkmayı öğreteceksin. Ben de sana katilleri profillemeye yardım edeceğim."

"Katilleri profillemeyi *biliyorum*."

"O zaman benim yardımımıla, iki kat daha fazlasını yakalayabilirsin. Herkes kazanır."

O, "*Kazan, kazan*" derken, onun bakışları kadının ağzına kaydı. Kafasını salladı. Sonra cevap verdi: "Siktir. *Siktir*."

Açıkçası, onlar onlar olacak bir görkemli bir O, elini ona doğru uzattı.

O elini tutmadı.

Emerson iç geçirdi. "Zorluk çıkaracaksın, değil mi?" Parmakları kıpırdadı.

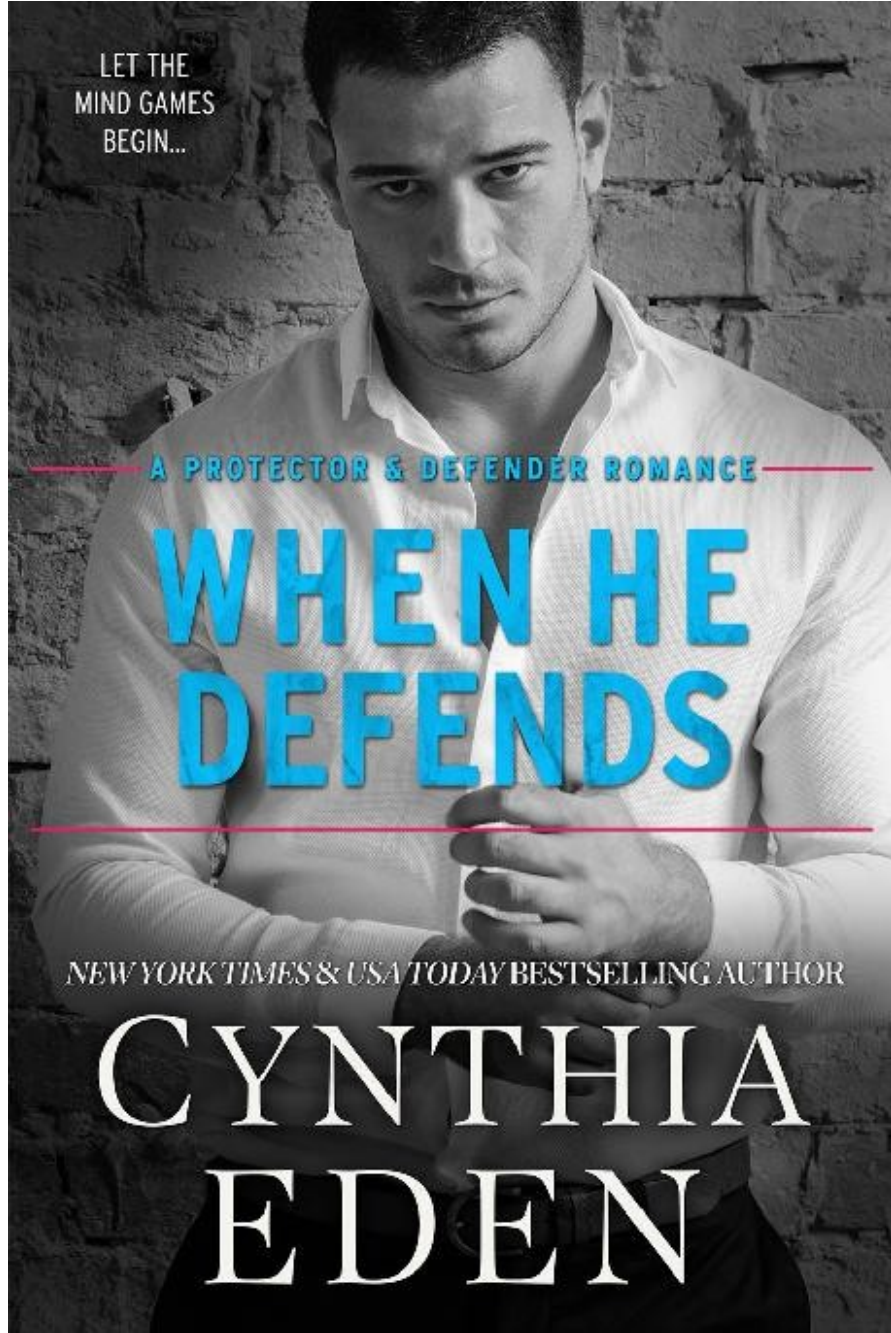
"Hiç bilmiyorsun."

SON

Sırada...

Bunun olacağını biliyordunuz... Gray ve Emerson'un tekrar bir araya gelmesini görmek ister misiniz? Birlikte çalışıp, tehlikeyle yüzleşip, belki de bu süreçte aşık olmalarını? Bir savaş yapalım ve zihin oyunlarında hangisinin daha iyi olduğunu görelim...

WHEN HE DEFENDS, Protector and Defender Romance serisinin bir sonraki kitabı.

Yeni bir ortak istemiyordu, özellikle de *onu*.

FBI ajanı Gray Stone katilleri tanır. Büro'nun en iyi profil uzmanı olarak, canavarlar gerçekten onun işi. Bu yüzden, eşleştirilmesine, eşleştirilmesine, eşleştirilmesine, eşleştirilmesine, sinir bozucu ve muhteşem Dr. Emerson

Marlowe ile eşleştirilir. Ancak annesi çok fazla güce sahip bir senatördür ve birdenbire Gray kendini eğitim görevinde bulur. Bu görev, çok fazla saat ve Emerson ile çok fazla yakın temas içeren bir görevdir.

O diğerleriyle iyi geçinemez. Aslında, hiç geçinemez.

Seksi bir gölgeyle ne yapması gerekiyor? Kendisi kadar zihin oyunlarında iyi olan biriyle? Akıllı, eğlenceli ve... *kahretsin*. Emerson'un pratikte hiç saha deneyimi yok ve Gray'in en son istediği şey onu tehlikeye atmak. Emerson'la çalışmak istemiyor olabilir, ama kimsenin ona zarar vermesine izin *vermeyecek*. Bu yüzden, yeni bir dava ters gidip katil ürpertici bir şekilde yaklaşıncı, Gray yeni bir eğitim planı yapmak zorunda kalır.

Yeni kurallar: O, onun emirlerini yerine getirecek. Tam olarak onun dediklerini yapacak. Ve onun yoluna çıkmayacak.

Ancak Emerson, hayatını kurtarmak için emirlere uymayı beceremiyor. Ne isterse onu yapıyor ve bu kadın yüzde yüz onun yoluna çıkıyor. Yoluna. Aklına. Rüyalarına. Ve belki, sadece belki, sinir bozucu Emerson, sinsi bir şekilde onun kalbine giriyor olabilir. Ama etrafında tehlike büyüyor, bu tehlike sadece FBI'daki işlerinden kaynaklanmıyor gibi görünüyor. Emerson'ı takip eden bir sapık var, karanlık ve acıyı çok iyi tanıyan bir avcı. Emerson'ın acı çekmesini isteyen bir suçlu.

Yeni partnerini korumak için Gray, kendi karanlığını ortaya çıkararak avlanmak zorunda kalacak.

Kimse Gray'in ortağını av haline getiremez. Kimse Emerson'u korkutamaz. Kimse ona zarar veremez. Asla. Gray iyi adam rolünü bırakır ve tüm gücünü kullanır.

onu korumaya kararlıdır. Korumak ve savunmak onun yaşam tarzıdır, ama bu sefer savunma kişisel bir meseledir. Emerson *onun...* tabii ki ortağıdır, ama belki de çok daha fazlasıdır. Gray içsel karanlığını her zaman sıkı bir kontrol altında tutmuştur, ama Emerson tehdit edildiğinde kontrolü kaybolur. Onu sahiplenecek, koruyacak ve onu tehdit eden suçluyu *ortadan* kaldıracaktır.

Yazarın notu: Grayson "Gray" Stone, çok uzun yıllar boyunca diğer insanlarla akıl oyunları oynamıştır. Bu sefer, hiç beklemediği bir ortağa aşık olarak hayatının kontrolden çıktığını görecektir. Zorunlu yakınlık, tehlike, arzu, birbirine zıt olanların şiddetle çekişmesi... Oh, tüm bu eğlenceli şeylere hazır olun. Ateşli sahnelerden bahsetmiş miydiniz? Çünkü bu romantik hikayede bolca var.

Yazarın Notu

Koruyucu, sert kahramanları çok severim (umarım siz de severiz!). Ne kadar büyük olurlarsa, o kadar sert düşerler... Kane de Ana'ya kesinlikle sert bir şekilde aşık oldu. Bu Koruyucu ve Savunucu Romantizm romanını okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim! Bu kitabı seçtiğiniz için size inanılmaz derecede minnettarım.

Bu eski denizciler grubu hakkında yazarken çok eğlendim ve bir sonraki kitapta Gray'in hikayesini sizlere sunmak için sabırsızlanıyorum. Arkadaşları Gray'e daha önce, bir gün kendisinden daha iyi zihin oyunları oynayan bir kadınla tanışacağı konusunda uyarmıştı... ve o gün geldi. Gray, WHEN HE DEFENDS kitabında Dr. Emerson Marlowe ile karşı karşıya gelecek.

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, WHEN HE FIGHTS için bir yorum bırakmayı düşünün lütfen. Yorumlar, okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da yorumlar için kesinlikle minnettardır! (İnanın bana, biz çok, çok minnettarız!)

Yayınlarım ve satışlarımla ilgili güncel bilgileri almak istiyorsanız, lütfen [haber-bültenime-üye](#) olun. Kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Çünkü alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifiz. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) sohbet ederken bulabilirsiniz.

Bir dahaki sefere kadar... size harika okumalar ve mutlu günler diliyorum.

Sevgilerimle,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [O Koruduğunda](#)
 - [Avlandığında](#)
 - [Savaştığı Zaman](#)
-

Buz Kırıcı Soğuk Dava Romantizm

- [Buzda Donmuş](#) (Kitap 1)
 - [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Kitap 2)
 - [Buz Gibi Soğuk Aziz](#) (Kitap 3)
 - [Buzun Dokunuşu](#) (Kitap 4)
 - [Buzda Sıkışmış](#) (Kitap 5)
 - [Buzdan Yapılmış](#) (Kitap 6)
 - [Buzun Altında Gömülü](#) (Kitap 7)
 - [Buz Gibi Soğuk Öpücük](#) (Kitap 8)
 - [Buzda Kilitli](#) (Kitap 9)
 - [Vahşi Buz](#) (Kitap 10)
 - [Acımasız Buz](#) (Kitap 11)
 - [Zalim Buz](#) (Kitap 12)
 - [Yasaklı Buz](#) (Kitap 13)
 - [Buz Gibi Yalancı](#) (Kitap 14)
-

Vahşi Yollar

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Kitap 6)

- [Çizgiyi Aşmak](#) (Kitap 7)
 - [Cole'a Güvenmek](#) (Kitap 8)
 - [Peşimden Gel](#) (Kitap 9)
 - [Evet De](#) (Kitap 10)
 - [Roman Düşecek](#) (Kitap 11)
 - [Kaçan](#) (Kitap 12)
 - [Beni İstiyormuş Gibi Davran](#) (Kitap 13)
 - [Kalbime Yemin Et](#) (Kitap 14)
 - [Komşumun Koruması](#) (Kitap 15)
 - [Eski Sevgilinin Mükemmel Yeri](#) (Kitap 16)
 - [Beni Seven Hırsız](#) (Kitap 17)
-

Düşmüş Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (Kitap 1)
 - [İhanete Uğrayan Melek](#) (Kitap 2)
 - [Zincirli Melek](#) (Kitap 3)
 - [İntikam Meleği](#) (Kitap 4)
-

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prensesi Nasıl Korursun](#) (Kitap 1)
 - [Kalp Kırıklığını İyileştirme](#) (Kitap 2)
 - [Bir Suç Patronunu Nasıl Kandırabilirsiniz](#) (Kitap 3)
-

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Yakala](#) (Kitap 1)
 - [Adımı Öldür](#) (Kitap 2)
 - [Şeytanınızla Yüzleşin](#) (Kitap 3)
-

Kiralık Belaya

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Kitap 1)
 - [Odin'le Oynamayın](#) (Kitap 2)
 - [Jinx, Sen O'sun](#) (Kitap 3)
 - [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)
-

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
 - [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Kitap 2)
-

Phoenix Fury

- [Yanacak Kadar Sıcak](#) (Kitap 1)
 - [Yavaş Yanan](#) (Kitap 2)
 - [Yakıp Yık](#) (Kitap 3)
-

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Kitap 1)
 - [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Kitap 2)
-

Lazarus'un Yükselişi

- [Asla Vazgeçme](#) (Kitap Bir)
 - [Beni Yakında Tut](#) (Kitap 2)
 - [Benimle Kal](#) (Kitap Üç)
 - [Bana Koş](#) (Kitap Dört)
 - [Bana Yakın Ol](#) (Beşinci Kitap)
 - [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)
-

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştiren Şeytan](#) (Kitap 1)
 - [Avda](#) (Kitap 2)
 - [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kitap 3)
 - [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
 - [Taş Kalp](#) (Kitap 5)
 - [Kaderin Cazibesi](#) (Kitap 6)
 - [Kötü ve Vahşi](#) (Kitap 7)
 - [Aziz mi Günahkar mı](#) (Kitap 8)
-

Isırık Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)

- [Çiftleşme Isırığı](#) (Isırık Kitap 2)
-

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Yut](#) (Kitap 1)
 - [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kitap 2)
 - [Acı Kan](#) (Kitap 3)
-

Mine Serisi

- [Benim Olacak](#) (Kitap 1)
 - [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
 - [Benim Tutacağım](#) (Kitap 3)
 - [Arzuladığım](#) (Kitap 4)
 - [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
 - [Koruyacağım](#) (Kitap 6)
-

Karanlık Takıntı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
 - [Beni İste](#) (Kitap 2)
 - [Bana İhtiyacın Var](#) (Kitap 3)
 - [Benden Sakın](#) (Kitap 4)
-

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Kitap 1)
 - [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Kitap 2)
 - [Canavarı Büyülemek](#) (Kitap 3)
 - [Şeytanla Anlaşma](#) (Kitap 4)
-

Bağlı Serisi

- [Kan Bağları](#) (Kitap 1)
 - [Karanlıkta Bağlı](#) (Kitap 2)
 - [Günahla Bağlı](#) (Kitap 3)
 - [Geceye Bağlı](#) (Kitap 4)
 - [Ölümlle Bağlı](#) (Kitap 5)
-

Bağımsız Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#) .
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Süsle](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#) - ____
- [Sıcak Bir Tatil](#) .
- [Bütün Gün Öldür](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Casusla Noel](#) - - .
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampir'in Noel Şarkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara çıkmayı sever. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Romantik gerilim, doğaüstü romantizm ve eğlenceli ağdaş romanlar yazmaktadır. Eserleri hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni yayınları ve kitap fırsatları hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, haber bülteni grubuna katılmayı [unutmayın:cynthiaeden.com/newsletter](http://www.cynthiaeden.com/newsletter) . Yeni okuyucular haber bültenine kaydolduklarında, otomatik olarak ücretsiz bir Cynthia Eden e-kitabı alırlar.

İçindekiler

[Kapa](#)

[k](#)

[Yazıs](#)

[İ](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Epilog](#)

[Sırada...](#)

[Yazarın Notu](#)
[Cynthia Eden'in Diğer](#)
[Kitapları Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM